

13 – Om at sige ja til bøsserne

Hvem havde ikke fordomme om homoseksuelle i min barndomstid – ikke mindst de homoseksuelle selv? Men sjovt nok var vi ikke klar over det – særligt ikke hvor jeg voksede op ude i det indremissionsk prægede Vestjylland. Og derfor forekom undertrykkelsen også så uskyldig for os som var rene, trods det at vi med vores udslettende tænkning om dem tvang dem under jorden lige så effektivt som dissidenter i Sovjetunionen og ja, bøsser i Saudi-Arabien i dag og drev sikkert en hel del af dem til selvmord. "Udslettende tænkning" thi vi hverken så dem eller kunne overhovedet forestille os dem i vores omgangskreds, skønt jeg hyppigt hørte bekymrede mødre snakke om hvordan de mon skulle få den og den "ellers så pæne ungarl" gift. Jeg husker en hel del af disse ungarle såsom smedens søn i landsbyen. Jeg husker ikke hvordan det siden gik dem, men et resultat af vores massive undertrykkelse var nok at mange af dem søgte ly i destruktive ægteskaber med heteroseksuelle, hvilket sikkert ikke har været så meget værre end de mange arrangerede ægteskaber vi stadig på den tid var skyldige i mellem unge, der ikke måtte få dem de var forelskede i typisk pga. standsforskelle. Når mændene alligevel ikke på den tid var i stand til eller turde at vise kærlige følelser overfor deres hustruer kunne det jo komme ud på et om de egentlig var bøsser eller andre former for knudemænd. Kærlighed var vist noget man kun læste om i damebladene eller prædikede om i kirken derude på landet.

Da jeg sammen med min første barnepige, Asta Østergård, mange år senere gennemgik billederne fra hendes bryllup på landsbykroen i 50'erne, spurgte jeg hende hvem af personerne, der var homoseksuelle. Ikke en kunne hun med sin fabelagtige hukommelse mindes, men nok en del ungarle. Da jeg stillede samme

spørgsmål om personerne jeg havde fotograferet samme sted til hendes 85 års fødselsdag, svarede hun, ”Ja, da, han er da bøsse og hende der er lesbisk osv.” som den mest naturlige ting. Så der er sket en rivende udvikling på dette område, men det var nok ikke sket hvis jeg og mange af den tids andre undertrykkere ikke havde fået lidt kærlig hjælp. Her vil jeg fortælle om hvordan det skete for mig.

Faktisk nåede jeg at opdage en vestjysk bøsse inden jeg flygtede fra hele dette undertrykkelsesapparat. Da jeg blev smidt ud af gymnasiet i 2. g i 1965 var jeg så heldig at finde arbejde som natportier på Hotel Varde i en måned før jeg skulle på højskole. Jeg har allerede i 2. kapitel omtalt hvordan jeg der blev gode venner med et rigtigt kældermenneske i nattetimerne. Jeg husker aldrig at have set ham i dagens lys. Bartenderen nede i hotellets mørke kælder var den første åbent homoseksuelle jeg nogensinde havde mødt og noget af det nye som gjorde storbyen så spændende for mig. Jo, jo, jeg mener skam *storbyen Varde*.

”Åben bøsse” er dog så meget sagt – vi talte aldrig om det – men han var så affekteret og feminin at selv jeg med mine tykhovedede fordomme må have genkendt stereotypen gennem tågerne af tidens uudtalte homofobi. Da han underholdt os natten lang i baren, kom jeg til at holde af ham og var derfor i oprør da direktøren ville fyre ham sandsynligvis fordi han netop var for gennemskuelig for bønderne ude fra landet, som frekventerede baren. Da han trods mine ihærdige protester alligevel blev fyret af hotellets direktør, brød jeg og ungtjeneren ud i fuldt oprør også over alle de andre undertrykkende forhold vi indtil da havde affundet os med i hotellets lukkede verden og jeg glemmer aldrig det spark jeg fik af direktøren ud på Varde torv oppe fra hotellets høje trappe. Dengang skammede jeg mig overfor mine forældre over så hurtigt at

have mistet mit første arbejde, da jeg som udslag af min latente homofobi ikke havde mod til at fortælle dem om årsagen – og vist nok end ikke ville have været i stand til at sætte ord på dette mit første instinktive oprør mod homofobien. Fra min ungdomstid i København 1966-1970 har jeg ingen klar erindring om at have mødt nogen synlige bøsser og knapt nok at have hørt udtryk som "bøsserøv". Kun husker jeg forbuddet mens jeg var i Livgarden om at gå på visse navngivne steder i København, men uden at det blev sagt klart hvorfor – eller også har jeg som vestjysk krykhusar været for tykhovedet til at forstå advarslen, da den jo ikke blev givet på en hadsk måde. Det handlede vist mere om ikke at gøre os sårbare overfor "fjenden". Jeg husker også nogen advare mod at bruge toilettet under Rådhuspladsen pga. "trækkerdrengene", men opfattede det vist bare som nogle frække drenge, der ikke kunne finde nok piger at have sex med. På den anden side husker jeg heller ikke at have oplevet eller reageret på "hate crimes" imod homoseksuelle.

Alt sammen sikkert et udtryk for at homofobien var så internaliseret i os 68'ere at vi var ligeså tonedøve overfor vore udtryk som "bøsserøve" om de fallossvingende strømere som de var overfor os som feminine langhårede. Hadforbrydelser er jo heller ikke "berettigede" før målgruppen bliver synlig, eller endnu værre, har den frækhed at udtrykke stolthed og selvbevidsthed. Hvor frigjorte og undertrykkende vi var på en og samme tid kan illustreres af at den konservative justitsminister, der som den første i verden frigav pornoen i en tid, hvor vi alligevel ikke reagerede på den mest fordi vi selv begyndte at springe ud som nøgne, stadig i 1968 fastholdt, at politiet skulle gribe ind, hvis to mænd dansede sammen fuldt påklædte. Danseforbuddet blev først ophævet i 1973 – lang tid efter min flugt til Canada fra dette frigørelsens tyranni.

At en begyndende frigørelsesproces slog igennem i 1970'erne – f.eks. med bøssehuset på Christiania – skyldtes derfor ikke min og andre fodslæbende

heteroseksuelles oprørstrang til at se et frit Danmark, men først og fremmest de homoseksuelles egen mobilisering og bevidstgørelse ikke mindst med amerikansk inspiration efter Stonewall oprøret i New York i 1969. Det brød ud præcis på det sted i Christoffer Street, hvor jeg 15-20 år efter begyndte at slæbe alle mine danske medpassagerer på turneerne med i gadens vidunderlige gay klubber for at vise dem den utrolige frigørelse, der var sket i mellemtiden og give dem et skud livsglæde omkring flyglet med den lesbiske pianist og de vidunderlige operasyngende bøsser. Men inden da havde jeg selv været igennem en lang transformation og det er den jeg vil beskrive her i mine erindringer om bøsser nok så meget som bøssernes historie, som de bedre selv kan berette om.

På nær en enkelt ekspedient i en tøjbutik, som overraskende befamlede mig, var bøsserne ligeså usynlige for mig under mit canadiske landbrugsarbejde som i Danmark, så det var noget af et chok jeg fik ved ankomsten til USA. Jeg var stadig for bange til at blaffe og havde fundet et lift på et ride board i Vancouver. Det var en 27-årig netop fraskilt amerikansk hvid kvinde. Hun havde allerede gennemgået flere andre ansøgere, men var straks faldet for mig, fortalte hun. Så jeg vidste med det samme hvad hun var ude på. Det blev da også en vidunderlig romantisk tur med hende i sengen i hendes van ned ad verdens sikkert smukkeste kystlinje ad Highway 101 med udsigt over Stillehavet og gennem de fantastiske Red Woods, hvor vi kørte gennem de tykke træer. Efter lige at have kæmpet mig gennem det snedækkede sexløse Canada lå vi nu her i de varme sommergrønne landskaber i februar måned og elskede med udsigt over havet. Da jeg var 23 og hidtil kun havde været sammen med mere eller mindre seksuelt uerfarne piger på min egen alder, husker jeg hvordan jeg konkluderede at jeg fremover ville forsøge kun at være sammen med ældre fraskilte kvinder, der havde fået lige så meget seksuel erfaring gennem ægteskabet som denne 27-

årige kvinde. Men måske hun tænkte på samme måde efter at have været sammen med mig, for det var helt tydeligt da vi efter nogle dage ankom til San Francisco at det var hendes hensigt at komme videre med sit eget liv. Så hun dumpede mig efter al vores romantik hårdt og brutalt på gaden uden at efterlade navn og adresse, hvorfor hun er en af mine eneste amerikanske "kærester" jeg hverken kender navnet på eller har holdt kontakt med siden. Men det var ikke nogen dårlig måde at starte min første dag i Amerika på nu hvor jeg forsøgte ad denne tryggere vej at nå ned til Latin Amerika efter mit første mislykkede forsøg gennem St. Louis.

Hun dumpede mig ved 12-tiden i strålende sol lige i nærheden af University of San Francisco i Haight-Ashbury kvarteret, hvor hun sagde jeg let ville kunne finde et sted at bo. Så jeg vandrede rundt for at forhøre mig om et sted jeg kunne "crashe", og den første jeg kom i snak med var en kraftig sort matematikstuderende fyr. Han sagde at jeg kunne få hans seng i hans kollegieværelse, da han selv skulle sidde og skrive en stor matematikopgave hele natten. Fint, sagde jeg, så kommer jeg tilbage ved aftenstide, og vandrede derefter hele eftermiddagen rundt for at udforske denne vidunderligt smukke lyse by. Men det var jo midt i hippie-tiden og jeg var havnet lige i arnestedet for hippiebevægelsen og snart var jeg omgivet af vidunderlige unge hippiepiger med flagrende hår og farverige indiske skørter. Og mange af dem var utroligt flirtende overfor mig, der lige var ankommet fra det iskolde nord stadig iført min store fåreskindspelsfrakke med et flagrende Vietconghalstørklæde om halsen. Da hele dette, mit sexede kostume, intetsteds havde kunne indfange en eneste kvinde i det sexkolde Canada, følte jeg mig pludselig her som i den syvende himmel med alle disse kvinder omkring mig. Og straks de så min rygsæk og hørte min danske accent spurgte den ene efter den anden om jeg havde brug for et sted at bo, hvilket jeg jo havde. Så det var blot et spørgsmål om at vælge

imellem tilbuddene – et problem jeg faktisk for første gang i min rejse her oplevede. Og det gjorde mig total forvirret, da jeg hurtigt følte at det duede jeg ikke til – her i samme by hvor en af mine gamle kærester, som jeg mødte samme efterår i 1971, først 34 år efter som psykiater som den første kunne stille diagnosen ADHD for mig.

Jeg kan huske at jeg blev ramt af skyldfølelse hvis jeg havde mest lyst til at gå hjem med den smukkeste af pigerne og fravalgte de mindre attraktive, eller andre steder den sjoveste, mest intelligente osv. fremfor de mere kedelige. Så jeg blev ved med at sige at jeg lige skulle se lidt af byen først, så ville jeg vende tilbage til den adresse de hurtigt grifledede ned. Og snart efter blev jeg ramt af skyldfølelse ved at tænke at jeg måske bare vandrede videre for at finde endnu bedre tilbud, hvilket jeg selvfølgelig hele tiden gjorde, hvorfor jeg nu fik skyldfølelse over at være gået fra de første og over senere på dagen ikke engang at kunne huske hvem de var og hvordan de så ud. I enhver anden amerikansk by ville jeg ikke have haft alle disse valgmuligheder på min første dag, så at jeg var havnet lige præcis her i hippiernes lyse mekka og de fik det til at sortne for mig med skyldfølelse og dårlig samvittighed, er sikkert en af grundene til at jeg lige siden har haft stærke fordomme overfor dem ☺

Men det viste sig på langt sigt at være godt for mig med denne prøvelse a la Jeppe i baronens seng, for jo mere jeg gik og tænkte over alle disse valgmuligheder, jo mere begyndte jeg i løbet af dagen at formulere det som skulle blive min "om at sige ja" lommefilosofi. Jeg fornemmede nemlig hurtigt at hvis jeg hele tiden valgte de smukke ville jeg jo ende med instinktivt at diskriminere mod de ikke-attraktive, hvilket i længden ville ødelægge mig selv ved at sende selviske vibrationer ud, der gjorde mig mindre attraktiv, hvorfor det til sidst kun ville være de grimme, der følte sig tiltrukket af mig. Og nok så vigtigt konkluderede jeg videre, hvis jeg hele tiden valgte de unge, ville jeg jo

diskriminere mod de gamle og derved gå glip af utrolig meget historisk visdom. Og hvis jeg hele tiden valgte de hvide (fordi det var lettest og mere bekvemt), ville jeg jo ubevidst hele tiden diskriminere mod de sorte. Osv. Jeg er dog ret sikker på at jeg på denne første dag i Amerika ikke førte tankerækken videre til ikke at vælge de heteroseksuelle af angst for at diskriminere mod de homoseksuelle, for dertil rakte min fantasi og forestillingsevne overhovedet ikke på det tidspunkt. Men det skulle den hurtigt komme til at gøre. Så hvis man konsekvent rejste gennem livet på denne overfladiske og selviske måde ville man jo hurtigt ende med at ghettoisere sig selv blandt nogen som ligner en selv, og det kan vel ikke være meningen med livet. Så kan man lige så godt med det samme melde sig ind på sit alderdomshjem fordi livet gik en forbi.

Så jeg måtte finde på en mere demokratisk måde at vælge de folk jeg skulle bo hos. Og hvordan skal man dog bære sig ad med det? Jo, der var ikke andet at gøre end hele tiden at lade de andre vælge for mig, og den eneste måde at gøre det på var jo at sige konsekvent ja til alle – i praksis ved at sige ja til den første der tilbyder sig hver dag og så se hvad der kommer ud af det. Jeg var ikke i stand til på denne min første rejsedag i USA at tænke igennem om dette overhovedet ville være praktisk muligt – hvis man f.eks. som jeg havde et konkret rejsemål som Latin Amerika i hovedet. Men der kunne da ikke ske noget ved at forsøge, konkluderede jeg.

Og sådan startede jeg den første rigtige rejsedag i Amerika med at beslutte at jeg burde gå tilbage til den sorte fyr, der først havde inviteret mig, skønt jeg egentlig ikke havde fundet ham særlig interessant og havde meget mere lyst til at bo hos nogle af de skønne hvide hippiepigter, jeg havde mødt i løbet af dagen. Da jeg havde fornemmet at vi ikke ville have meget at snakke om – matematikstuderende som han jo var, boende i et lille trangt kollegieværelse –

trak jeg det ud så længe jeg følte jeg kunne uden at krænke hans gæstfrihed. Jeg tror det var henad kl. 11 om aftenen, da jeg ringede på. Han så overrasket, men glad ud, og heldigvis slap jeg for at snakke matematik med ham og efter lidt høflighedssnak lod han mig få sin enkeltseng i det lille værelse, mens han sad med ryggen til ved sin disk og læste og skrev videre på sin store opgave. Som jeg husker det faldt jeg hurtigt i søvn på maven, som jeg ynder det først på natten. Jeg har ingen anelse om hvor lang tid der var gået, men pludselig vågnede jeg med et skrig ved at noget blev boret ind i endetarmen. "Bare rolig," sagde han mens han lå på ryggen af mig, "det er bare mig. Vi bruger bare lidt vaseline, så kører det hele som smurt." Så tog han hurtigt – mens han stadig holdt mig nede – noget fra de små flasker, der stod på natbordet, og mindede om det min mor havde smurt på termometret inden hun skubbede det op samme vej i barndommen. Dog havde dette været langt tyndere og langt mere behageligt. Mere husker jeg ikke konkret ud over at jeg protesterede, dog ikke voldeligt. Det blev ved med at gøre frygtelig ondt, men jeg skammede mig lidt over at skribe og tænkte at nu må "du prøve at tage det som en mand." Tankerne for igennem mig om jeg skulle forsøge at flygte, men det var jo for sent på natten og mange havde advaret mig mod kriminaliteten i området, så jeg havde ikke lyst til at opgive min "trygge" seng.

Jeg er ret sikker på at jeg indtil da ikke havde gjort mig nogen forestillinger om at sådan gjorde bøsser, blot at de nok bare suttede den af på hinanden eller noget andet som føltes godt. Ikke at de var ude på at skade hinanden med så store våben, som han åbenbart brugte – stor som han i forvejen var. Da jeg endte med at konkludere at han nok var en slags bøsse og ikke en voldsmand, husker jeg også at jeg tænkte at så var han vel bare en slags menneske, jeg ikke havde stiftet bekendtskab med før. Og så måtte jeg jo som rejsende prøve at få det bedst mulige ud af det ved at åbne op for ham – hvilket jeg så forsøgte at gøre

frem for at knibe ballerne sammen. Men det blev ved med at gøre ondt. Jeg husker dog også at jeg selv i denne situation havde skyldfølelse ved at tænke at her havde jeg gået hele dagen og var blevet overfaldet af alskens skønne piger, som fandt mig uimodståelig. Måske denne fyr blot var virkelig desperat fordi han ikke som sort var i stand til at finde en pige at have sex med. Og så kunne jeg da ikke være andet bekendt end at tilbyde mig som erstatning, for ellers ville han måske til sidst gå ud og voldtage nogen. Tanken om at jeg selv var i gang med at blive voldtaget under hans faste greb, slog mig overhovedet ikke, for voldtægt var jo noget man gjorde med piger, havde jeg hørt og troet. Som mand havde jeg jo en fri vilje. Eller havde jeg mon, funderede jeg over med mit nye løfte om at sige ja til alle – uanset hvad? Var dette blot en initialprøve som Vorherre havde sat mig på for at se om jeg kunne leve op til det han måske ønskede skulle være mit kyskhedsløfte – min fuldstændige hengivelse til ham (selv om jeg i øjeblikket hellere havde set ham som en hende) mod at han trygt ville føre mig gennem livet og låne mig af hans kærlighed til at kunne åbne mig fuldstændig op for alle hans skabninger? Men så kom skyldfølelsen igen, da jeg nogle gange i ungdommens oprør mod min far havde hadet mig selv hvis jeg i nødsituationer var begyndt at ty til en højere skabning og svoret at jeg nok skulle være mand for at vise at jeg kunne stå på egne ben. Det var bare ikke så let lige nu med hele den tunge ballast der holdt dem nede og mig selv som et slagtet lam. Jeg tænkte at jeg hellere måtte overgive mig til Gud. Og i samme øjeblik kom miraklet. Min skaber fyldte mig pludselig ovenfra med et forløsende middel og sprøjtede noget ind i endetarmen, hvorefter pinslerne holdt op. Han blev pludselig helt slap og faldt sammen, og lidt senere satte han sig uden et ord tilbage til skrivebordet og fortsatte med sin matematikprøve.

Jeg lå stadig på maven og turde ikke at røre mig i min fuldstændige lammelse – ikke engang at kigge over på ham af frygt for at han så ville angribe mig igen.

Kun hvis jeg tænkte fuldstændig kærligt om ham ville det nok ikke ske. Jeg har ingen anelse om hvornår jeg til sidst faldt i søvn og hvor han endte med at sove. Men næste morgen vågnede jeg ved at han stod med noget kaffe til mig og spurgte bekymret hvordan jeg havde det. Han så meget angrende ud, kunne jeg se og spurgte om vi stadig var gode venner. "Ja, selvfølgelig. Og tak fordi jeg måtte sove her." Så virkede han helt lettet og spurgte om jeg ikke godt ville gå med ham i kirke. Det ville betyde enormt meget for ham hvis jeg gjorde det, hvorfor jeg straks sagde ja – om ikke andet fordi det ville være en god lejlighed til at komme herfra uden at han skulle føle sig såret og efterladt med følelsen af at have gjort noget forkert.

Det blev en dag jeg aldrig glemmer, søndag den 28. feb 1971. For hvad enten det var ham eller Vorherre, der gjorde det, blev jeg nu ført ind i en kirke hvis lige jeg aldrig havde oplevet før, Glide Memorial kirken. Den var propfyldt af syngende og dansende mennesker i alle farver, hvide, sorte, gule, røde, brune, jøder, kristne og muslimer og som min vidunderlige guide nu pegede ud. "Læg mærke til alle mændene i koret. De er "gay" ligesom mig." Jeg tror at det var første gang nogen "indførte" mig så konkret i både ordet og begrebet på samme tid, skønt jeg ikke lige nu så meget lighed mellem min store sorte medbragte voldelige, men nu afladte bøsse, og alle de fantastiske feminine syngende og dansende sorte og hvide og gule halvnøgne mænd på scenen, som smittede alle med en sådan livsglæde at jeg ville have haft svært ved at forestille mig at nogen kunne hade dem.

Men hvor var Gud og Jesus i alt dette, spurgte jeg, da jeg ikke kunne se hverken krucifiks eller lidende Kristusfigurer. "Bare rolig," svarede han ligesom da han om natten havde beskyttet mig med sin vaseline. "Gud er overalt herinde hvis blot vi åbner os op i kærlighed overfor alle hans skabninger og hinanden. Derfor har vores præst pillet alle hans tomme symboler ned af væggene og nævner

aldrig Jesus, fordi han føler at de er blevet en flugt væk fra virkeligheden for mennesker, som forhindrer os i at nå hinanden.” Og ganske rigtigt holdt den karismatiske sorte præst, Cecil Williams, lidt efter den mest fantastiske og jazzede prædiken jeg nogensinde havde hørt, hvorunder vi til sidst hoppede og dansede på kirkebænkene i begejstring og stod og omfavnede folk vi aldrig ville have drømt om at omfavne, jeg bl.a. en sort mama så stor at jeg ikke kunne favne hende og en transvestit i højhælede stilethæle og sølvglinsende stram kjole. Samt naturligvis næsten i tårer min egen medbragte bøsse – nu kærligt og gensidigt forfra uden chancen for endnu et bagholdsangreb blandt alle disse mennesker, ”Hvor er jeg uendelig taknemmelig for at ”du åbnede mig op” for hele denne nye verden og alle dens vidunderlige mennesker.” Og kyssede ham diskret på kinden, genert som jeg stadig var som jantelovsvesttjyde.

Jeg vil vente med at fortælle mere om denne kirke til kapitlet ”Om at sige ja til de kristne”, men blot her fastslå at den og dens Martin Luther King-karismatiske præst fuldstændig kom til at ændre mit liv uden hvem jeg aldrig ville have kunnet lave Amerikanske Billeder. Cecil Williams førte mig med livsglæde ind i en verden af smerte og lærte mig mere om sort selvhad og homoseksuelles selvhad end nogen anden, hvilket med tiden hjalp mig til kærligt og uden fordømmelse at tackle begge gruppers voldelige overfaldsforsøg på mig med ikkevoldelig kommunikation. Uden Cecil Williams og altså denne sorte bøssets hjælp ville jeg ikke have været i live i dag. Da jeg tre et halvt år efter blev gift med min sorte kone Annie, flyttede vi derfor fra New York her til ghettoen ved siden af Glidekirken for at jeg i næsten et helt år kunne arbejde med Cecil Williams og den bøssebevægelse jeg nu – på godt og ondt – var blevet ført ind i med Vorherres, vaselinens og ja-filosofiens hjælp. Det blev en dramatisk periode hvori jeg næsten mistede livet sammen med en anden sort fyr jeg mødte her i

kirken, hvorom mere senere.

Men lige nu havde jeg fået nok af at dele snævre senge med store bøsser og gik ud i gaden og forsøgte med min nye ja-filosofi at finde et nyt og et lidt mere bekvemt sted i den sorte ghetto. Men blot et par dage efter blev jeg derude i de utrygge gader røvet af tre frygtindgydende sorte fyre med solbriller på. Banden pressede en pistol hårdt og dybt ind i maven på mig og forlangte alle mine penge. Jeg var så forbavset over at de åbenbart vidste at jeg for en gang skyld havde penge på mig, at jeg straks, så at sige, "rystede" op med alle mine blodpenge – en hårdt tjent halv dags løn på 5 dollar fra min første blodtapning i en af de amerikanske blodbanker, hvor jeg de næste 5 år skulle tilbringe så mange timer af mit liv. Jeg rystede som sagt som et espeløv af angst for hvad deres kolde jern mon kunne tænkes at sprøjte ind i mig denne gang. Det, der rystede mig mest, var at det hele foregik lige foran mindst 20 almindelige sorte mennesker, der stod kun 3 meter derfra og ventede på bussen - uden at disse rørte en finger - som om det var den naturligste ting at angribe hvide. Det blev for meget for mig, som aldrig havde kendt nogen af delene ude i Vestjylland, men som nu straks ved min ankomst til "Guds eget land" fik presset både den ene og den anden slags bøsse dybt ind i kroppen.

Men heldigvis reddede min ja-filosofi (eller Vorherre) mig igen ved straks efter at føre mig ind under de frelsende skørter af en af de vidunderlige hippiepiger, jeg havde drømt om den første dag, den unge Laurie Eakins, som tilmed var datter af en af tidens store marxistiske forfattere. Hos hende fik jeg lidt ro til at samle tanker og kunne igen begynde at skrive dagbog. Og nu var det mig, der med næsten samme seksuelle metode, kunne forføre min første jødiske kæreste (også noget for mig ukendt i Vestjylland) ind i min nye kirke, som jeg skrev om i denne dagbogsindførsel:

Søndag den 13. marts

Om formiddagen gik Laurie og jeg i Glide kirken til en herlig gudstjeneste, hvor jeg blev glad for igen at møde ham den homoseksuelle neger fra den første dag. Balloner blev sendt op i kirken med "Free Angela Davis" slogans.....

Men derefter gik der desværre mange år før jeg igen så " ham den homoseksuelle neger" som af en eller anden grund aldrig gav mig sit navn – måske af skyldfølelse. (Mens jeg selv får lidt skyldfølelse over hvordan jeg på det tidspunkt stadig undertrykte ham og andre sorte, som det ses, med udtrykket "neger" i dagbogen.)

For ved at føre mig ind i Glide kirkens revolutionære himmerige var han også med til at føre mig ud af troen på et himmerige. Jo, godt nok var det herligt her at være omgivet af revolutionære sorte pantere, chicanoaktivister, puertoricanske "Young Lords", SDS'ere, osv. Men Cecil Williams budskab i kirken var jo at der netop ikke fandtes noget himmerige – hverken religiøst eller her på jord. Det handlede om at gribe øjeblikket (seize the time) og forholde sig til mennesket med alle dets fejl og syndigheder – her og nu – og elske og tilgive det. I min allersidste tid i Canadas menneskelige ensomhed var jeg derimod begyndte at vikle mig ud i troen på et socialistisk Utopia som løsning på undertrykkelserne omkring mig som fyldte mig med så meget vrede at jeg ikke så mennesket for mig. Jeg var sågar begyndt ved læsning af Che Guevara at tro på at man rent faktisk kunne skabe det nye og bedre socialistiske menneske, han fablede om. Dette havde jeg også hørt venstreorienterede snakke om i København, men der handlede det mest om kommunisternes naive snak om det nye sovjetmenneske, som skulle opstå af den nye kommunistiske verdensorden og retfærdiggøre alle de lidelser, menneskene havde været igennem. Det kunne de

fleste af os, der havde rejst bare et øjeblik i Østblokken se var det rene volapyk og som kommunisterne i øvrigt ikke selv havde opfundet, men faktisk overtaget fra kristendommens ligeså mislykkede forsøg på at forbedre mennesket. Et nyt og bedre menneske har jo altid været hvad alle messianske bevægelser lovede. Og i Glide begyndte jeg derfor også at reflektere over om den danske venstrefløj egentlig selv repræsenterede noget nyt, når jeg ikke nu ved synet af alle disse syngende bøsser kunne huske en eneste åben homoseksuel i min tid af den danske venstrefløj. (Det blev efter sigende først noget man så i tiden efter 1970).

Men så meget af min tidligere tænkning var jeg naturligvis ikke straks redde til at opgive her under mit første besøg i Glide kirken, hvor jeg mest blev berørt af – ja, nærmest småtudede ved synet af at åbent homoseksuelle, transvestitter, prostituerede, kriminelle, hjemløse, toldere og syndere og alskens udskud tydeligt følte sig elskede. For jeg havde jo lagt mærke til under min læsning af Che Guevaras og Fidel Castros politiske skrifter oppe i min hytte i Canada, at sådanne mennesker blot var et produkt af kapitalismen. Så i min mentale ensomhed deroppe var dette lige så let for mig at bagatellisere som fanden læser Biblen - eftersom jeg endnu ikke selv havde mødt disse, den kristenkommunistiske sammensværgelses fordømte og uønskede. Eller jeg slog det hen som en forståelig cubansk machismo reaktion på den tidligere amerikanske mafias undertrykkelse, hvor kriminalitet, prostitution og homoseksualitet var en forhadet del af den blomstrende kasinoindustri, hvor mange homoseksuelle mænd blev trukket ind i prostitution i stor udstrækning for besøgende og soldater fra USA. Derfor havde jeg også båret over med Fidel Castros fornærmende og pralende kommentarer om at "i landdistrikterne i Cuba findes ingen homoseksuelle", for det havde jeg jo også observeret i mine egne undertrykkende vestjyske landdistrikter. 😊

Så selvfølgelig var det let som nyfrelst venstreorienteret naivt at hoppe lidt med på ideen om at homoseksualitet var en "småborgerlig dekadens" - tykhovedet som jeg var i min egen beskyttede boble af homofobi - og at Castro fordømte "marikoner" som "agenter for imperialismen". Jeg havde endog læst interviewet med Castro i Lee Lockwoods bog "Castro's Cuba, Cubas Fidel" uden anfægtelse: "Jeg vil aldrig komme til at tro, at en homoseksuel kan legitimere vilkårene og kravene til adfærd, der vil gøre det muligt for os at betragte ham som en sand revolutionær, en sand kommunistisk militant. En afvigelse af den slags kolliderer med det koncept, vi har af hvad en militant kommunist skal være." "Afvigelse" og udelukkelse frem for "inklusion", sagde han faktisk om det nye himmerige, hvis endemål jeg netop havde beundret i hans og Ches politik ved at de her for første gang inkluderede og gav empowerment til kvinder, sorte, fattige, campesinoer på lige fod og med same rettigheder som hvide mænd.

Men da tro – og særlig blandt nye konvertitter – jo ikke er noget man sådan lige opgiver, var jeg derfor både blind og døv overfor min canadiske madmor, fru Godfreys argumenter om, at Castro for at fremme sit koncept om en "ny mand" spærrede de homoseksuelle og andre "afvigere" såsom Jehovas Vidner inde i store lejre. Hun havde jo selv som ung næret en naiv tro på en ny og bedre verden, men var for længst blevet desillusioneret over at se hvordan "nye mennesker" overalt førte det gamle menneskes undertrykkende sider videre fordi de ikke havde ændret sig selv midt i deres vidunderlige utopiske drømme.

Altså, begyndte jeg nu at konkludere i min nye befriende kirke, fordi disse utopister ikke havde givet sig hen til og forholdt sig til det virkelige menneske – her og nu – i al dets smerte og modstræbende kantethed. Jeg tror endog at vi i kirken spillede Jefferson Airplanes sang med omkvædet:

"Don't ever change people even if you can

You are your own best toy to play with, remote control hands."

Jeg havde måske ikke helt forestillet mig hvor bogstaveligt min homoseksuelle voldtægtsmand nu skulle forandre mig fra min københavnerungdoms totalitære krav i The Doors sang, som vi altid skrålede i 60'erne: "We want the world, And we want it now!" til nu fuldstændig omvendt at gøre mig i stand til mere beskedent at overleve blandt landevejens virkelige mennesker ved netop ikke længere at ville lave dem og verden om, men ved konsekvent at "sige ja til dem" – sådan som de er – ja, bogstaveligt ved brug af mine *"remote control hands"* 😊

For man kan jo kun overleve på landevejen i et liberalistisk samfund som USA - ("in the Belly of the monster" som Che kaldte det) - hvis man overgiver sig en lille smule til liberalisterne med deres begrænsede menneskesyn om at man bør bygge sin kørselsøkonomi på den slags mennesker, som rent faktisk er til stede, og ikke på en eller anden idé om, hvordan de 'burde' være – eller som om man kørte rundt "i en by i Rusland." For kun ideforladte russere som Ouspensky kunne jo finde på at sige om mennesket: "Der er noget galt med os, som vi er fra naturens hånd."

For intet er jo mere veludviklet til at forsvare sig med end netop naturens hånd over for flere smertelige bagholdsangreb fra bøsser. Der gik dog endnu et par måneder inden jeg uden aftalte lifts fik mod til på – eller med – egen hånd dristede mig til at blaffe. Men der gik ikke en dag fra jeg startede før jeg opdagede hvordan det, som Luther skrev, slet og ret "myldred med djævlene frem på jord/ og os opsluge ville". Overalt åbnede de – ofte som de eneste – straks bildørene for mig og sad med deres "djævelske" smil og store "opslugende" øjne og ventede på at få mig ind i bilen. Gennem de næste 5 års blafning lærte jeg på

stor afstand blot på deres øjne at se hvad jeg nu gik ind til. Men nu var jeg jo fra Glide kirken rustet til at overvinde dem med Luthers følgende ord, ”vi frygter dog ej fare stor, de deres trusler spillede; lad rase mørkets drot med løgn og mord og spot, han har dog få’t sin dom, da Krist til jorden kom, et ord ham nu kan fælde.”

Nød lærer nøgen mand at spinde og når jeg hurtigt indså at jeg ikke havde en chance for at komme frem på livets landevej uden at gå igennem lidt smerte – som den jeg havde oplevet med den sorte bøsse og de tre bøssebevæbnede overfaldsmænd i San Francisco – ja, så må man jo finde på nogle metoder, som helst afvæbner alle disse djævløse eller i al fald medvirker til at reducere smerten fra dem. ”Om at sige ja til de kriminelle” vil jeg fortælle om senere; her og nu handler det om at forholde sig til bøsserne ude på landevejen. Og det var her jeg nu af Cecil Williams kærlige budskab og Luthers ”et ord ham nu kan *falde*” havde fået mig selv overbevist om at kun ved at overgive mig fuldstændig kærligt til disse sultne bøsser ville jeg kunne snakke mig ud af disse pinlige situationer eller i al fald ud af den værste smerte. For jeg ville på ingen måde ydmyges og lemlæstes ved at gå igennem analsex igen. Så jo mere jeg så dem sidde og savle ved synet af mig, jo mere mund diarre udløste det hos mig selv. Jeg spurgte dem ivrigt og kærligt ud om deres liv, deres barndom, deres familier – i lang tid helt uden at jeg turde at komme ind på emnet om deres homoseksualitet. Og da alle mennesker bliver stærkt påvirket af kærlige tanker, begyndte de i reglen at åbne sig op og fortælle løs som om de aldrig havde turdet at gøre det for noget menneske før. Og jo mere spændende de på den måde forekom mig, jo mere ægte tror jeg at min kærlighed til dem blev. For jeg var jo altid bange for at de kunne fornemme at det blot var en påtaget kærlighed, jeg havde annammet for at undslippe smerten, især når jeg var for træt og nedslidt efter for mange lifts med bøsser på samme dag. Man lærer jo hurtigt hvad der

virker, og hvis kærligheden blot er i tomme ord i stil med kirkens "du skal elske din næste" kommer man ingen vegne. "Sand kærlighed begynder der, hvor der ikke ventes gengæld," som Antoine de Saint-Exupéry skrev. Kun når mennesker kan føle at den er ægte og kommer indefra, er de modtagelige for den og ændrer sig. Og det var den jo netop ikke i begyndelsen, hvor jeg stadig var plaget af frygt og fordomme og ikke mindst kalkuleret beregnethed. Kærligheden var noget jeg langsomt skulle lære at "iføre" mig, som Paulus udtrykte det - og kun kunne lære ved ubetinget at give mig hen med min "om at sige ja"-filosofi.

Men min "ja-filosofi" indebar jo at jeg altid konsekvent skulle sige ja til folks invitationer, dvs. også om at tage med hjem eller til et helt andet sted end der hvor jeg havde planlagt at tage til. Og netop at tage hjem med bøsserne prøvede jeg for alt i verden at undgå, da jeg frygtede så igen at havne i seng med dem, som det var sket i San Francisco. Med de unge bøsser på min egen alder var det i det store og hele let nok at snakke udenom. De var allerede ved at være mere selvbevidste efter Stonehill oprøret og den vågnede "gay liberation" – dog lidt afhængig af hvor langt vi befandt os fysisk fra de store "gay ghettoer" i San Francisco, New Orleans og Østkystens storbyer. De havde normalt så let ved at finde hinanden at en *straight* som mig ikke fik tænderne til at løbe i vand. Dem havde jeg mange spændende samtaler med om deres angst for at springe ud og for at blive udstødt af familien, om deres problemer med at anerkende og elske sig selv, om at forlige sig med deres kristendom, osv. Nogle gange også om deres eller deres venners selvmordsforsøg. Jeg ved egentlig ikke hvordan vi overhovedet kom til at snakke om disse ting, for det var typisk ikke dem, der røbede sig selv ved at sidde med djævelsk forførende smil, når jeg trådte ind i bilen. Men ligesom jeg og jøderne selv lærte at mærke en på overfladen usynlig jøde – selv i stater hvor næsten ingen jøder fandtes – lærte jeg hurtigt i reaktionerne at mærke hvem af mine chauffører, der var bøsser. Lesbiske havde

jeg det lidt sværere med, men de samlede mig også kun sjældent op i disse første år som jeg beskriver i deres kapitel. Det var i samtalerne med de unge bøsser jeg lærte om den begyndende bøssebevægelse, men det var i de ofte manglende samtaler med de undertrykte gamle bøsser jeg virkelig lærte om behovet for en sådan befrielse og blev motiveret til siden selv aktivt at tilslutte mig den.

Jeg tror at det var noget af det der rystede mig mest i min vagabondering at opleve hvor meget selvhad, der var i disse gamle bøsser, der typisk kaldte sig selv for "dirty old man" straks jeg kom ind i bilen. Måske de ikke var så "gamle" – mange kun 40-60 år – hvilket dog forekom mig gammelt fordi de tydeligvis var formet i deres sind af en hel anden og undertrykkende tid. I Amerikanske Billeder har jeg kun beskrevet enkelte af dem – og særligt om mine nederlag med dem. Uden tvivl fordi jeg ikke selv var klar til i 1977 ærligt at "springe helt ud" om mine oplevelser med dem mens min præstefar endnu levede. Mange af oplevelserne er siden gået i glemmebogen fordi de blev så trivielle og dagligdags at jeg ikke tænkte meget over dem dengang. Det kan jeg bl.a. se ved at genlæse mine gamle dagbøger, for skønt jeg husker hvordan jeg næsten hver dag måtte kæmpe mig igennem indtil flere bøsser, er de næsten ikke nævnt i mine kortfattede rejsebogsnotater. I forordet nævnte jeg en dag hvor jeg på en strækning på kun 25 miles mellem Winston Salem og Greensboro måtte bruge en hel dag på at kæmpe mig gennem tre bøsser – og tydeligt husker dagen fordi jeg omtalte det overfor kvinden jeg den nat sov med i Greensboro som årsagen til at jeg ikke fungerede så godt - ja, så kan jeg i dag se at det kun var de to af dem jeg fandt interessante nok til at notere ned i dagbogen:

Torsdag den 14. februar – Boone, NC

Efter morgenmad tog Joan mig til en ven ude i bjergene og kørte mig derefter halvvejs til Winston Salem. Fik straks lift af homoseksuel 38-årig langhåret feminin mand som sugede mens han kørte. Kun ham. Sagde jeg smagte godt – sødt - kunne ikke lide folk som drak som smagte surt. Satte mig af i W.S. hvor jeg straks blev samlet op af anden gay moderne teknokratisk type med moustache og kort hår som tog mig hjem til rig suburb af Greensboro. Smed "After Dark" (homoblad) til mig og spurgte om jeg kendte det. I køkkenet spurgte han genert, "Well, let me ask you this, have you ever had sex with a guy?" Jeg sagde han kunne prøve men han ville ikke få noget ud af det. Han prøvede i sit værelse og gav op og kørte mig så hjem. Om aftenen gik jeg til Baggie og Margie. De havde fyr der som fik håret flettet. Jeg tog billeder af børnene gå i seng, bede aftenbøn osv. Spurgte Baggie om hun ville blaffe til Raleigh og se Angela Davis. De turde ikke. Var i grill. Snakkede med Gwendolyn.

Da denne korte dagbogsindførsel rummer flere uskrevne sandheder har jeg lyst til kort at omtale dem. Jeg kom dagen før blaffende ude fra det fattige sorte tobaksområde i det østlige North Carolina, hvor jeg havde sovet på gulvet og glædede mig til at slappe lidt af i luksus hos Baggie, en ny sort potentiel kæreste i Greensboro. Men 10 miles før Greensboro blev jeg samlet op af en millionær i Jaguar og underholdt ham med mine lommefilosofiske betragtninger som, "Happiness is being on the road with no money". Han begyndte at spørge mig ud om hvordan jeg så skaffede mig piger og jeg underholdt ham om at alt man behøvede at gøre var at stikke tommelfingeren ud og vente på dem. Det blev han så optaget af at han spurgte om jeg ikke ville med op og fortælle mere om det i bjergene ved Boone, hvor han skulle op at ski og score piger. Og fortsatte så, "Lad mig lige slå fast at jeg ikke er bøsse, så du skal ikke bekymre dig." Jeg havde mest lyst til at blive plejet af min kæreste, men min "ja-filosofi", som jeg sad og underholdt ham om, påbød mig at følge med ham. Jeg vil skrive mere om det livsvarige venskab vi fik ud af det i kapitlet "om sige ja til millionærer", men her blot nævne at vi fik en virkelig filosofisk snak om livet i et af hans gigantiske luksuriøse rullende "motorhomes", som han havde parkeret ved skisportsstedet Sugar Mountain. Men da det kedede mig at stå på ski næste dag, skønt han gav mig penge så jeg kunne underholde mig med kvinderne på stedet, og da han

insisterede på at jeg senere kom ud og boede i hans rigtige millionærhjem, tog jeg afsked ved aftenstid for at blaffe tilbage til min kæreste. I og for sig en skør ide at blaffe alene ud på de øde bjergveje lige før mørket faldt på. Men jeg var ikke gået langt ned af bjerget før jeg blev samlet op af en skøn lokal pige, som tilmed hed Joan Bates og tog mig hjem til den skønneste bjælkehytte i Sugar Grove med udsigt over bjergene. Efter at have røget marihuana havde vi en skøn nat i hendes dobbeltseng. Lad mig blot lige nævne kort at da jeg efter mange lignende om-at-sige-ja-sidespring endelig efter et par måneder nåede frem til playboymillionærens luksushjem og fortalte ham om det, sagde han at han havde haft "en rædsom skiferie hvor jeg efter at have spenderet en hel bondegård på kvinder endte med ikke at score en eneste." Han blev så imponeret at han kort efter solgte hele sin virksomhed for selv at blive vagabond og endte med at tilbringe de næste 7 år på landevejen. Han har i skrivende stund som 75-årig lige sendt mig den bog han har skrevet om denne lykkeligste tid af hans liv.

Nå, men som jeg skrev foroven i dagbogscitatet, "Efter morgenmad tog Joan mig til en ven ude i bjergene og kørte mig derefter halvvejs til Winston Salem...." for at hjælpe mig godt på vej ud af de næsten trafikløse bjergene, og så var det at jeg fik de tre lift med bøsser på stribe. At jeg kun i dagbogen nævner de to af dem skyldes uden tvivl at jeg morede mig over de særlige omstændigheder ved dem. Den ene udtalte f.eks. at jeg "smagte sødt" idet han ikke kunne lide dem der smagte surt. For jeg husker modsat sorte bøsser, der hævdede at jeg var "the salty type". Eller måske jeg i dag husker forkert og at de mente at de kunne lide mig fordi jeg ikke var "den salte type". Nummer to bøsse nævner jeg slet ikke fordi han udgjorde den type jeg slap lettere afsted med ved hurtigt at klare dem med håndkraft under kørslen, "*remote control hands*", i hans tilfælde allerede inden han skulle dreje fra ved næste exit. Det blev jeg enormt god til for at undgå

tidsspilde, for det værste var når jeg skulle til at "starte bilen med håndsving," som jeg kaldte det når de fik mig overtalt til at tage med ud på en øde skovstrækning og – i al fald om sommeren – slukkede bilmotoren. For at kunne klare alle disse prøvelser var jeg jo nødt til at tage folk i strakt arm og more mig over det hele ved at se det lidt ovenfra, og udtrykket "at starte bilen med håndsving" stammede fra min barndoms landsby, hvor den eneste der stadig havde en Ford T var Hans Charles, som jeg altid morede mig over efter kirketid at stå og forsøge at starte sin høje Ford forfra med håndsving lige under Brugsens smukke sorte Cirkelkaffepige. Til min store skuffelse på landevejen var det mig altid lettere at blive samlet op af sorte mænd end af sådanne sorte kvinder. Men netop denne aften ville jeg gøre et forsøg på at score den smukke sorte Baggie med hendes Cirkelkaffeopsatte store afro og ønskede derfor at slippe for at miste hele potensen ved at skulle starte bilen med håndsving uden i skoven. Men så til mit store uheld var det næste lift, som nævnt, med en bøsse, der lovede at han ville køre mig til min destination hvis jeg lige ville tage med ham hjem først. På det tidspunkt var jeg - efter allerede have kæmpet mig igennem to bøsser - ved at give op og endte med bare at lade ham suge løs, da jeg følte at jeg ikke havde flere kræfter tilbage og lod ham det vide, som jeg skrev i dagbogen. Han gav da også op og jeg fik en vidunderlig aften sammen med Baggie, men da hendes søster Margie også var til stede, tænkte jeg at hun var under for meget social kontrol, og tappet for al seksuel kraft besluttede jeg mig til at udsætte forsøget på at få en romantisk aften med hende. Og sådan fortsatte jeg med at forspilde mine chancer med Baggie lige til det var for sent, da hun fik 25 års fængsel for væbnet røveri. Med til den dags oplevelser hører lige at fortælle at jeg den aften endte med at overnatte hos en hvid kæreste, Lucille Spencer, hvor jeg var vant til at kunne krybe ind hos hende i dobbeltsengen efter at hun var faldet i søvn, så jeg ikke behøvede at leve op til nogle

præstationskrav. Her var problemet blot at når hun gik på arbejde om morgenen kom hende smukke room mate, Diane, altid nøgen ind med hendes store vidunderlige bryster og puttede sig hos mig i sengen. Hun forsøgte altid at score mig, men det var et fast princip jeg altid havde – når alle de andre moralske grænser omkring mig skred – aldrig at kaste mig ud i seksuelle forhold med mine kæresters veninder. Men guderne skal vide at jeg altid havde lyst til det med Diane, som jeg politisk i et og alt harmonerede langt mere med end den mindre attraktive, ikke-politisk bevidste Lucy, som jeg var havnet hos først uden at hun på nogen måde udgjorde nogen "Lucy in the Sky". Nu lokkede Diane tilmed med at hun som fundraiser for progressive formål ville til at indsamle penge til at købe film til mit "race projekt", og det blev jeg så begejstret over at jeg samme morgen gav mig til at skrive et langt brev, hvor jeg nævner Dianes indsamling fordi hun stadig sad nøgen ved min side. Men brevet var til en af de sorte kvinder, Edwina, som jeg var blevet virkelig forelsket i på det tidspunkt. Brevet kom til at hedde "Credo" (side 77) i min bog, hvor det regnes for et af mine bedste breve. For under indtryk af den foregående dags oplevelser med ikke mindre end tre bøsser, som jeg på hver sin måde endte med at overgive mig så meget til, at jeg frygtede at disse eventyr på landevejen var ved at suge al kraft ud af mig, ender jeg nu i brevet til Edwina – i virkeligheden altså i et forsøg på at vinde en succesrig, veluddannet sort kvindes hjerte – med for første gang at fortælle nogen som helst åbent om mine oplevelser med homoseksuelle. Men da homofobien jo gennemsyrede alt på det tidspunkt – og ikke mindst det sorte samfund – ender jeg med i brevet at formulere det som min kamp med eller forsvar overfor to forskellige homoseksuelle – den ene sort og den anden hvid. Med andre ord følte jeg måske den dag et behov for at vise – også overfor mig selv – at jeg ikke var ved helt at sælge min sjæl ud til Mefisto efter en nat, hvor jeg af samme grund ikke havde følt mig i stand til at nå en skøn sort kvinde med

en stor afro – tilmed i samme by, Greensboro, hvor jeg kun to måneder før havde mødt Edwina med hendes lige så store smukke afro. Edwina var selv blevet så forelsket i mig at hun næste morgen bad mig om jeg ikke nok ville køre med hende op til New Jersey, hvor hun havde en lederstilling. Men jeg havde allerede ”sagt ja” til en anden sort kvinde den dag, Angela, som endte med at give op da jeg to dage efter inviterede hende ud for at blaffe og en begavet sort fyr samlede os op og ”mindfucked” hende til at gå med ham hjem. Og da jeg derfor efter disse ”om at sige ja” konstante sidespring først en måned efter nåede de 1600 km op til Edwina i New Jersey havde også hun nu startet et forhold til en højtuddannet sort mand, som hun følte der var mere fremtid i end en fattig hvid vagabond som mig. Det lange brev, som jeg nu skrev til hende på den hvide kriminolog, Dianes skrivemaskine, var dog tæt på at få Edwina til at genoverveje, har hun siden fortalt i sit i øvrigt lykkelige ægteskab med den mand hun tog i stedet for mig. Vi kommunikerer stadig på Facebook og hun sendte deres søns svigerforældre til at bo hos os for nylig i Danmark, da de skulle på et krydstogtskib herfra. Så her gengiver jeg lige de to afsnit fra brevet om hvordan jeg IKKE altid gav mig helt hen til de homoseksuelle – som sagt *en hvid løgn* netop skrevet under indflydelse af at jeg dagen før faktisk havde givet mig hen til ikke mindre end tre af slagsen:

”Det er som om man ikke kan opnå dybe menneskelige kontakter uden hele tiden at blive enten offer eller bøddel. For det meste er jeg naturligvis offer, men da jeg hele tiden prøver at løbe linen helt ud med folk, sker det af og til at jeg overskrider den usynlige linje, der adskiller ofret fra bøddlen. Det hader jeg, fordi jeg så er nødt til at tage skæbnen i min egen hånd i stedet for at lade andre mennesker dirigere den. Så langt nåede jeg dog ikke den aften i ghettoen, og jeg begynder at frygte, at jeg efterhånden er blevet så hårdet, at jeg har mistet min egen viljestyrke. Måske det var denne tanke, som plagede mig, og fik mig til at

reagere anderledes end normalt senere på aftenen. Da jeg nemlig havde gået rundt endnu nogle timer, lykkedes det mig endelig ved 4-tiden at få tag over hovedet hos to gamle (sorte) bumser. De var fulde ad helvede til, og der var et utroligt rod. De havde ikke engang råd til petroleum, så der var intet lys. Vi skulle alle tre sove sammen i en seng. Der var ti centimeter skidt under den og hvert 25. minut skulle en af os op for at lægge brænde på ovnen, da det var meget koldt. Til at begynde med sov jeg imellem dem, men så gik det op for mig at de begge var homoseksuelle. Så flyttede jeg hen til væggen, så jeg kun havde en at kæmpe med, men han viste sig at være den mest brunstige. I den slags situationer affinder jeg mig sædvanligvis med, hvad der sker, men den nat var jeg ikke i det humør, måske på grund af den tidligere oplevelse i smugkroen. Han var hvad man nok kunne kalde en "dirty old man" med skægstubbe og savl, men det var ikke årsagen. Jeg har været gennem værre ting end det. Jeg var nok bare kommet til det punkt, hvor jeg var træt af at blive brugt af homoseksuelle. Jeg hader at såre folk, men den nat forsøgte jeg nok at demonstrere overfor mig selv, at jeg dog havde nogen viljestyrke tilbage. Så jeg lagde mig på siden med ansigtet mod muren. Men han rev og flåede så kraftigt i mine bukser, at jeg var bange for, at de ville gå itu, og da det er det eneste par jeg har, havde jeg ikke råd til at ofre dem. Så jeg vendte mig om med ansigtet imod ham, men han blev ved og pressede nu sit store jern imod mine ribben og begyndte at kysse mig alle vegne - kys der stank af Boones æblevin. Det værste var, at han hele tiden hviskede mig ting ind i øret som: "Jeg elsker dig. Jeg elsker dig. Åh, jeg elsker dig." Well, det var måske rigtigt nok i det øjeblik, men jeg blev tosset af at høre på det. Som du ved, synes jeg, at der især hos sorte mænd er gået inflation i dette ord. Jeg synes ikke, det er noget man kan sige den første nat, man er i seng med en. Det eneste, der manglede var, at han begyndte at sige: "Åh, du kan ikke lide mig bare fordi jeg er sort". Men den blev jeg heldigvis sparet for. Jeg lod ham kysse mig, men det

tilfredsstillede ham ikke, da han var af den slags homoseksuelle, der styrer mod agterspejlet. Han blev blot mere og mere ophidset og blev til sidst så brunstig, at jeg følte mig virkelig skyldig, men alligevel gav jeg mig ikke en tomme mere. Han arbejdede og arbejdede. Til sidst ødelagde han det smukke læderbælte du gav mig, dengang jeg ikke kunne holde bukserne oppe mere. Det gjorde mig så rasende, at jeg greb hans store kanon med begge hænder og drejede den hårdt den anden vej hen imod den anden fyr, der snorkede som en damper. "Hvorfor muntret I to jer ikke med hinanden og lader mig i fred. Jeg vil sove." Men det hjalp ikke, så kampen fortsatte hele natten med, at jeg hvert femte minut drejede kanonen i den anden retning (ca. 4 gange mellem hver brændepåfyldning). Endelig gik fyren ved 8-tiden og jeg fik et par timers søvn. Op på formiddagen mødte jeg ham i den lokale kaffebar. Han kom over og spurgte om jeg var gal på ham. Jeg sagde:

"Selvfølgelig ikke, vi er stadig gode venner. Jeg var bare så pokkers træt i nat." Han blev så glad, at han begyndte at danse rundt til grin for alle derinde. Han hørte til den slags, der er udskudt blandt både hvide og sorte. Jeg var meget ked af det, for jeg følte at jeg havde ødelagt noget i mig selv. Jeg følte en dyb irritation over, at jeg ikke havde været i stand til at give ham kærlighed. I hans øjne var jeg en slags helt, og det ville have gjort ham lykkelig, hvis jeg havde givet mig fuldt ud. Der var blot et eller andet inde i mig som sagde klik den nat, så hele den næste dag følte jeg en dyb lede ved mig selv. Jeg finder konstant mange fejl i mit forhold til andre mennesker, men det værste er, når mine fejl går ud over sådanne mennesker, som allerede er sårede og ødelagte på enhver mulig måde af samfundet, der omgiver dem. Hvis jeg ikke konstant kunne give sådanne tabere lidt kærlighed, kunne jeg simpelthen ikke holde ud at rejse så længe som jeg har gjort det. Det eneste der betyder noget for mig på rejsen er mit samvær med disse ensomme og forliste skæbner. Min fotografiske hobby er jo, når alt

kommer til alt, ikke andet end en udbytning af lidelsen, der vel aldrig vil komme til at medvirke til en lindring af den. Men jeg kan alligevel ikke holde op med at registrere den, fordi den på en eller anden måde må ud til omverdenen. Den styrke, jeg får gennem samværet med disse ekstreme tabere og den kærlighed jeg ofte får fra dem, er det, som trods alt giver mig et spinkelt håb om, at mine billeder vil kunne tale selv til samfundets vindere.

Når jeg alligevel reagerede så negativt den nat kan det også skyldes, at jeg for nylig havde en tilsvarende oplevelse, som sårede mig dybt. Det var samme dag, hvor jeg forlod dig i Rahway. En af de første, der samlede mig op på vejen i New Jersey var en hvid fyr, der også var i halvtredsårsalderen. Han begyndte straks at snakke om, hvordan han altid havde været det sorte får i familien og brugte endda udtrykket "dirty old man" om sig selv. Et sådant selvhad møder jeg så tit hos de ældre homoseksuelle. Han bad mig om at tage med hjem og snakke med ham, og jeg kunne ikke lade være, skønt jeg egentlig havde haft i sinde at nå North Carolina samme dag. Da vi havde snakket hele dagen, tog han mig om aftenen med i biografen, hvor han var operatør. Han kørte en John Wayne-film af den sædvanlige slags. Midt under filmen begyndte han at tage mig på lårene. Det undrede mig egentlig ikke, men jeg fandt det så ironisk, at han hele tiden stod og kommenterede filmen især de mere slagkraftige afsnit med stærke tilråb til John Wayne: "Gi dem nu en på skrinet, tvær dem ud" osv. Hvordan kunne han i den grad identificere sig med John Waynes uhyggelige univers af mandschauvinisme og machismo-undertrykkelse, som jo mere end noget andet havde undertrykt ham gennem hele hans liv og givet ham dette voldsomme selvhad. I pausen gik jeg rundt i det store shoppingcenter, hvor biografen lå. Lige meget hvor jeg gik, fulgte denne købevenlige plastic-musik fra højttalerne mig, og jeg fik pludselig

en frygtelig lede ved Amerika, som jeg fejlagtigt sidestillede med min John Wayne-oplevelse. Men midt i leden følte jeg, at selv om disse mennesker i den grad er deres egne undertrykkere, måtte det være muligt at trænge ind til dem og løsrive dem fra dette sadomasochistiske mønster. Da jeg om aftenen kom hjem til ham, prøvede jeg at se alt det smukke i ham. Det var ikke let, for han var vitterligt af den type, som samfundet har dømt som ulækker og sjofel, men med al den energi jeg netop havde modtaget fra mit ophold hos dig, havde jeg et sådant overskud den nat, at jeg virkelig tror, at jeg glimtvis elskede ham. Men så skete det som var med til at slå mig ud. Midt i nattens hede i sengen gled min paryk af og ud faldt mit lange hår. Jeg kunne tydeligt se hans forbløffelse og ubehag, men han prøvede at holde det tilbage og mumlede noget i retning af: "Nå, men i det mindste er du da ikke en beskidt hippie." Men fra det øjeblik var vores forhold slået i stykker, og det lykkedes mig ikke at få ham til at åbne sig igen. Helst ville han sikkert have smidt mig ud med det samme, men jeg fik lov at blive, da det øsregnede ude i natten. Skønt han var lille og havde små stumpede ben, var han så tyk, at jeg måtte sove helt ude på kanten af sengen og kun kunne holde mig oppe ved at støtte mig på gulvet hele natten med den ene hånd. Jeg kunne derfor ikke sove, men lå blot og tænkte på, hvor mærkeligt det er at folk kan have så stærke fordomme, at de tager dem med sig endog i sengen. Da det stadig øste ned næste morgen, spekulerede jeg på, om jeg skulle blive endnu en dag for at prøve at trænge gennem isen, men det var åbenbart ikke hans opfattelse af tingene. Uden næsten at mumle et ord kørte han mig ud til hovedvejen nær Milltown, hvor jeg stod i øsende regn de næste 7 timer, da folk jo aldrig vil samle en op, når man har mest brug for det. Man må være tosset, hvis man står ude i regnen, tænker de. Langt om længe var det så, at den jødiske forretningsmand fiskede mig op. Som du kan forstå, var jeg næsten lige så langt nede som han, men fortalte ham dog ikke om min deprimerende oplevelse."

Når jeg her genbruger den gamle tekst i mine erindringer er det også fordi den er mere autentisk og ægte end hvad jeg kan skrive i dag på så mange års afstand. I dag er det lettere at more sig over alle de fjollede situationer jeg dengang havnede i med min "ja-filosofi" fordi denne jo først og fremmest gav mig så mange glædesfyldte oplevelser at jeg meget let fortrænger al den smerte den også rummede. Jeg var allerede dengang meget bevidst om, at jeg ikke fortjente al den kærlighed jeg hele tiden modtog særligt af kvinder, som dagbogspassagen viser – fra morgen til aften – vågnende op hos en kvinde næsten hver morgen og tit i seng samme aften med en anden kvinde. Det gav mig evindeligt skyldfølelse og da kærlighed jo kun er til låns - en livgivende gave man straks bør give videre (sådan som en forelsket kvindelig astrolog som nævnt også havde advaret mig om mens jeg vagabonderede på landevejen) – benzinen der får hele menneskeheden til at brænde og gør det værd at leve – ja, så kunne jeg ikke undgå at føle en dyb forpligtelse til at dele lidt af den ud til andre som var i underskud. Man ville jo være et skarn hvis man ikke imellem glædespigerne hver nat kunne give lidt til de mest trængende man mødte i løbet af dagen. "What til good wife (try to) spare, the cats eat (during the day)", for at sige det med et lettere omskrevet ordsprog, for det havde jo visse omkostninger at lade sig "æde op" hver dag. I min bog skrev jeg at "jeg normalt var impotent den første nat med en ny pige", og fik meget ros for at være så "hudløst ærlig" om noget som dengang (i 1977) var så privat. Men ingen fattede vist helt årsagssammenhængen i de begrænsede ressourcer jeg i den henseende havde fået med mig fra min præstegårdsopvæksts undertrykte seksualitet. Skønt jeg på mange måder følte at meget af min opførsel skete som en slags oprør mod denne opvækst, endte den alligevel med at få et vist religiøst skær. For jeg var jo hele tiden bevidst om at min kærlighedsfilosofi havde rod ikke blot

i et faderopgør, men i nok så høj grad af en dyb egoisme og forsøgte også bevidst at definere den som værende egenkærlig for ikke at tage mig ud som den Jesuskikkelse, som så mange – især blandt de mest undertrykte sorte i sydstaterne - havde tilbøjelighed til at fantasere om i deres egen dybe smerte og virkelighedsflugt.

Jeg lagde nemlig hurtigt mærke til et tydeligt mønster, hver gang jeg tillod – som om jeg egentlig havde noget valg – at udsætte mig selv for at gå gennem personlig smerte for at nå andre mennesker. Så var det som om jeg straks blev belønnet ved, til min egen store overraskelse, bagefter at havne i de mest gunstige forhold, ja direkte i luksuriøse omgivelser, som netop i kraft af den trøstesløse gudsjammerlighed jeg lige havde stiftet bekendtskab med, forekom mig som at havne som ”Jeppe i baronens seng” eller slet og ret i himmerige. Efter natten hos de to sorte bøsser i Washington, NC, var jeg f.eks. så desperat af søvnmangel og sult at jeg forsøgte jeg at få lov at overnatte i byens fængsel, men blev så samlet op af en smuk hvid pige og taget til byens rigeste hjem, som gav mig indsigt i årsagen til fattigdommen, jeg lige havde oplevet. Og da jeg forlod den fede hvide ”John Wayne”-slagkraftige bøsse i New Jersey blev jeg efter syv timers venten i regnen samlet op af en velhavende karismatisk jødisk forretningsmand, der endte med at blive en af mine største sponsorer af Amerikanske Billeder og ven for livet.

Så konstant oplevede jeg dette mønster at jeg hurtigt udviklede en næsten religiøs eller messiansk tro på at uden først at gå igennem helvede ville jeg ikke blive belønnet med straks efter at komme i himmerige. Omvendt gav dette mig også en tvangsfølelse af at udvikle en slags beregnende egoisme, der hele tiden truede med at ødelægge min autencitet. For hvis du af hjertet siger nej til det menneske, du står overfor her og nu, sådan som jeg måske inderst inde af og til

havde mest lyst til, så frygter du jo bare at afskære dig selv fra at "komme i himmerige." Altså at blive dømt til permanent opholdt i helvede sammen med den slags mennesker, som jeg lige her og nu ønskede at fravælge. Så bliver jo "Helvede er de andre", som Sartre skrev i "Lukkede døre". At vælge mødet med det andet menneske kan være smertefuldt, men ikke at vælge det til er jo også at vælge. Eller hvad?

Så havde jeg egentlig nogen frihed udover at engagere mig empatisk i de skæbner Vorherre sendte mig i armene ude i en ubarmhjertig verden hvor jeg følte mig fremmed og alene? Bestod friheden på landevejen - og måske i selve livet - igen ikke i hele tiden af at sørge for at være så fri og ubunden at jeg stod så at sige med hænderne fri til - her og nu - at kunne sige ja til mennesket ved konsekvent at lade dette selv vælge for mig? Og når jeg på den måde var i stand til at opleve dette som en forførende frihed og ikke som en tyngende spændetrøje, oplevedes det jo også som, ja, som tilværelsens ulidelige lethed, forsøget på at give sig fuldstændig hen til det ufrie menneske bag de "lukkede bildøre". Kun sådan kunne forholdet til "dirty old men" opleves som en gensidig legende følelse af kærlighed, der strømmede gennem en ovenfra og ikke som Sartres pinefulde daglige sadomasochistiske helvede.

For når jeg tillader mig at kalde mine egne overfladiske oplevelser hver dag med bøsser for "smerte" er det jo en arrogance uden lige i forhold til den smerte de åbenbarede for mig i den fortrolighed, som de søgte med et menneske de vidste, de ikke skulle se igen. Jeg var vant til f.eks. at fotografere alle jeg mødte på min vej som en slags visuel dagbog om især de mennesker, der hjalp mig, for at kunne huske dem. Men netop for ikke at bryde disse bånd af fortrolighed, der opstod med bøsserne, har jeg med den angst, de levede i, ikke i dag et eneste billede af nogen af dem. Mens jeg modsat har billeder af næsten alle de kvinder,

jeg var sammen med, også de lesbiske. Denne kendsgerning illustrerer sikkert også hvem jeg var mest tiltrukket af, men der var faktisk en periode i begyndelsen, hvor jeg i lang tid efter Glidekirkens jubelbegejstring forestillede mig muligheden af at jeg måske kunne lære at blive en slags polyamorøs altelskende, dvs. at det blot var konditionering fra en undertrykkende samfund, der havde gjort mig snæversynet heteroseksuel. Jeg husker i al fald skyldfølelsen over ikke at kunne tænde på bøsserne, hvor jeg i lang tid konkluderede at jeg stadig var for undertrykt - ikke mindst af min præstegårdsopvækst - til at kunne komme i kontakt med mine homoseksuelle sider. Jeg var ikke klar over at jeg allerede på min første dag i San Francisco så at sige blev døbt til at være homoseksuel idet det i bibelsk og oldtidsforstand - ja i mange arabiske lande den dag i dag - er modtageren (den voldtagne) og ikke voldtægtsmanden, der defineres som homoseksuel. Min forsøgsvisse tro på at jeg måske inderst inde havde biseksuelle sider har nok ikke været særlig overbevisende for mig al den stund jeg jo samtidig havde udviklet troen på at kun ved at elske de homoseksuelle på samme måde som gadernes sorte pistolmand, der havde overfaldet mig, ville jeg være i stand til at ændre deres adfærd så de ikke igen *skadede* mig. I begge tilfælde handlede det om at vise dem så meget kærlighed - forfra - ved at se hinanden i øjnene - så de ikke fik lejlighed til igen pludselig at komme bag min ryg hvor de kunne vride armene rundt på mig og holde mig fast så de kunne gøre mig til offer. Den kamp lykkedes for mig siden med bøsserne, men det tog mig endnu et par år før jeg lærte at vinde over bøsse mændene (de kriminelle).

Da der således er langt fra at ville elske bøsser til at ville elske med dem, tog det mig ikke mange eksperimenter på landevejen at få aflivet min naive tro på at jeg måske selv rummede ukendte homoseksuelle sider. Men det var en nyttig erfaring for mig i forsvaret for og støtten til de selvhadende bøsser, som

omvendt ikke ville anerkende deres egen ligeså medfødte seksuelle orientering. Særligt de forknytte, der var vokset op i stærkt kristne hjem, brugte jeg meget tid på at overbevise om at de var udvalgte af Gud til deres identitet og at de ikke f.eks. af den grund skulle begå selvmord eller selvdestruktivt gifte sig med heteroseksuelle osv. Det var dem, der slyngede om sig og nu underviste mig om Biblens mange fordømmelser af homoseksuelle, som jeg aldrig havde hørt om i min danske kristendom. Undertrykkende citater, som jeg nu på landevejen hørte lige så tit i det næste lift, som jeg typisk fik lige efter en selvhadende kristen bøsse, nemlig af homofobiske kristne fundamentalister – særligt i Bibelbæltet, som på det tidspunkt udgjorde alt syd for Polarcirklen.

Særligt sætningen fra 3 Mosebog 20,13 slyngede homoer såvel som homofober om sig så ofte at jeg altid troede de havde indgået et helligt ægteskab med hinanden: "Hvis en mand har samleje med en mand, som man har samleje med en kvinde, har de begge to begået en vederstyggelighed. De skal lide døden. De har selv skylden for deres død."

Jeg sagde altid til de kristne homoer, "Jamen, se selv, så har du jo intet at frygte. Du ved jo ligeså godt som mig at en mand ikke er i stand til at have vaginal sex med en mand. Det er jo derfor I bruger agterspejlet og, ja, med blaffere som mig sidespejlet 😊. Og så er det i øvrigt ikke dig som kristen, de forvrøvlede sætninger er henvendt til, men jøderne. Og heteroerne er jo ligeså fordømte af disse Mosesbud, for tror du ikke at de alle har haft sex med kvinder i de mere sikre perioder under menstruationen? Tror du virkelig at Gud mener at halvdelen af amerikanerne skal stenes til døde?"

Men det næste øjeblik brugte jeg behændigt selvsamme vers fra Biblen til at undgå kristne homoers forsøg på at invitere mig med hjem med risikoen for at de der efter lidt vin ville angribe mig fra agterspejlet, "Næ, hov, stop nu lige bilen et øjeblik. Som den gode Bibel siger må du ikke "ligge med en mand". Men du må

gerne "sidde" med en mand her i bilen og hygge dig lidt. F.eks. ligesom David og Jonathan i 1 Samuel 18,2. For som David siden sagde efter sit ægteskab med mange koner kan vores kærlighed til hinanden være "mere dyrebar end kvinders" (2 Samuel. 1,26)."

Det sidste kunne jeg finde på at sige fordi mange af disse kristne bøsser jo rent faktisk allerede var godt gifte med kvinder og havde børn, hvorfor deres skam over langsomt at erkende deres skjulte naturlige side var så meget større. Da disse så tydeligt havde brug for samtaleterapi var al den Bibelsnak også en god måde for mig at undgå – eller i al fald udskyde - deres behov for anden slags brug af mundtøjet.

Værst var når disse selvhadende bøsser ikke brugte udtrykket "dirty old man" om sig selv, men "I am a sodomite" – et udtryk jeg først ikke forstod, men straks fornemmede stod for noget forfærdeligt. Men også her prøvede jeg at få dem til at se vrøvlet i Biblens historie. Hvis de selv havde døtre kunne jeg sige, "Tror I virkelig at den udslettelseshistorie handler om at byens mænd tænkte på at "ligge med et par engle"? Synes du så også at Gud gør rigtigt når han lader Lot i stedet tilbyde dem hans egne to døtre til at voldtage og "gøre med, hvad I har lyst til"? " (1 Mosebog 19,5).

Da jeg siden efter alle disse forstemmende oplevelser med dybt undertrykte bøsser ude på landevejene kastede mig aktivt ud i bøssebevægelsen i San Francisco opdagede jeg hvordan man stadig - selv i denne progressive by - arresterede bøsser begrundet i byens "sodomi-love".

Det Nye Testaments bøssefundamentalister gjorde jeg ligeså ihærdige forsøg på at "befri" med argumenter som, "Jamen, Paulus var jo ikke kristen, men jøde, og i alt det vrøvl han siger om homoseksuelle henviser han jo ikke til Jesu' ord, men til de altid gryntende, fordømmende og alle-tilsvinende Mosegrise i det Gl.

Testamente. Paulus havde jo ikke selv mødt Jesus, som han fanatisk forfulgte fordi han netop følte at Jesu' værdier truede hans fundamentalistiske jødiske værdier og identitet. Efter omvendelsen vha. kærlighedsglimtet fra oven skrev han sine breve lang tid før evangelierne blev nedskrevet. Så på det punkt videreførte han bare tidens fordomme - uden vist først at spørge Vorherre om det nu også var en god kristen ide at fortsætte med at forfølge de homoseksuelle i sin nye religion. Den var jo ellers udtænkt til at handle om kærlighed til mennesket - ikke mindst til "syndere" som jøderne ligesom alle andre af tidens folkeslag havde udviklet så store fordomme overfor. Nu må du ligesom Jesus lære at tilgive dig selv for den fordømmelse du har været udsat for - nedarvet som den er fra engang i tidernes morgen da den menneskelige smerte fandt på at afbøde pinen ved at dømme andre ude - altså lang tid før man til sidst fandt på at sanktionere sådanne forbrydelser mod det menneske, som Gud havde skabt i sit eget billede, ved at skrive dem ind i store tykke religiøse bøger og så frækt nok påstå at forbrydelsen - mod dig - er "Guds ord" og ikke menneskeskabt. Py ha, come off, pick up your mat, and walk - like a free man!

Jeg husker selvfølgelig ikke de nøjagtige ord jeg brugte - og nogle af argumenterne her er sikkert også blandet sammen med dem fra mine workshops om homofobi i universiteterne 10 år senere, hvor jeg netop havde et enormt erfaringsgrundlag at trække på. Men når jeg overhovedet på det tidspunkt kunne optræde på den måde som befrielsesteolog skyldes det også at jeg i Canada i forsøget på at nå min far var blevet interesseret i Latinamerikas befrielsesteologi og havde sendt ham bøger om bl.a. Brasiliens ærkebiskop Helder Camera og den colombianske præst Camilo Torres, som kæmpede sammen med guerillaerne. I vanlig stil havde jeg nok ikke selv læst disse bøger inden jeg sendte dem og da jeg er sikker på at ingen af disse befrielsesteologer

på noget tidspunkt havde tænkt på at inkludere de homoseksuelles befrielse, optrådte jeg måske her uden selv at vide det som en af verdens første indenfor videnskaben queerteologi, der først rigtig ”sprang ud” i 90’erne, men til dels også var inspireret af den venstreorienterede befrielsesteologi. Dog var det vist først, da jeg efter fire år sammen med alle disse bøsser på landevejen vendte tilbage til Glide at jeg begyndte at skrive lange breve til min far om at prædike om de homoseksuelle i hans vestjyske kirker, hvor han nu som provst havde fået mere indflydelse. Således er jeg lidt stolt af i dag at jeg tillod mig af menneskelig nødvendighed at læse Biblen som jeg mente Vorherre ville gøre det – og ikke som Fanden – for i de senere års forskning er det jo blevet bevist at alle disse homofobiske afsnit i Biblen var blevet oversat forkert fra oldtidens hebraisk og græsk – især af en meget senere tids homofobiske oversættere. ([Se bl.a. her](#) og i Weekendavisen 10-11-2017 om ”Bibelske sengeliggere”). Så måske Vorherre styrede mit liv sammen med bøsserne en lille smule ovenfra når disse ikke helt magtede at styre sig selv 😊

Mine ord blev nemlig aldrig dogmatiske, men hele tiden tilpasset situationen, idet bøsserne jo kom i utallige udgaver kun med selvhadet til fælles. For det er vigtigt at huske på at jeg hele tiden smidigt forsøgte at raffinere mine argumenter, for de havde jo et klart formål. Jo mere jeg var i stand til at fange mine ofre ind på denne måde – ved at bruge munden så godt jeg kunne verbalt – jo mere kunne jeg trække tiden ud og ofte helt undgå at bruge munden seksuelt. Det første kunne hjælpe med at lindre dem på langt sigt, det sidste kun give dem overfladisk lindring her og nu. Det handlede derfor om *at snakke uden om* – altså om at købe mig selv fri. Jeg måtte jo ikke direkte sige nej til dem ifølge mine overlevelselsesprincipper og jeg ville for alt i verden undgå at de insisterede på at invitere mig hjem i den slags situationer, hvor det var sværere at undgå noget,

der igen kunne udarte i en voldtægt. Eller der, hvor det var næsten lige så slemt - for de religiøses vedkommende - i enerum inde i deres kirker. For mens både de og jeg mageligt og bekvemt kunne bruge bilernes bløde skriftestole til at opnå lidt tryk gensidig ærlighed overfor hinanden, var der ingen grænser for hvad disse kirkebøsser kunne rumme af farlige bekendelser særligt når de skjulte deres udrustning under hellige respektindgydende kjoler. Jeg nævner i forordet af Amerikanske Billeder – skrevet i 1976 mens det hele endnu var i frisk erindring – hvordan jeg i ”Texas boede hos en katolsk præst, som jeg først måtte bede sammen med, og som derefter viste sig at være homoseksuel.” Ikke et ord mere turde jeg dengang skrive om hvad der mon så fulgte. Det var provokerende nok dengang overhovedet at skrive noget sådant om en præst. I dag - efter den katolske kirkes milliardudbetalinger til seksuelt udnyttede – tvivler sikkert ingen selvom det intet havde med pædofili eller magtmisbrug at gøre. Måske kun om for præstesønnen at indse at præster også kan være mennesker, ja, måske ubevidst var havnet i situationen som en del af mit faderopgør. Blot kan jeg selv tvivle lidt, fordi jeg i dag end ikke husker situationen klart længere i den sammensmeltede tågeerindring om alle de andre nattelange ”Jakobskampe med engle” jeg på den måde måtte udkæmpe – når ordet ikke længere rakte og formåede at give mig lidt frelse.

Nej, så hellere få det hele hurtigt og bekvemt overstået ude i bilerne. Ligesom med kvinder var det forspillet mere end resultatet, der var spændende, dog med modsat fortegn. For hvis forspillet gik godt førte det til sex med kvinderne mens det kun gik godt for mig med mændene hvis det netop undgik at føre til sex. Problemet var at ordene under mine lange verbale forspil med mændene netop ikke rakte der hvor sæden faldt på den golde klippegrund, nemlig hos de tavse, mest selvundertrykte ”dirty old men”, som jeg nærrede størst medfølelse overfor.

Jeg huskede Jesu lignelse om kongen, der bød til stor fest, en lignelse om de tavsers lidelser, som jeg ikke helt havde forstået i min barndom og gjorde oprør imod:

Men da kongen kom ind for at hilse på sine gæster, fik han dér øje på en, der ikke havde bryllupsklæder på. Han spurgte ham: Min ven, hvordan er du kommet ind uden bryllupsklæder? Men han tav. Da sagde kongen til sine tjenere: Bind hænder og fødder på ham og kast ham ud i mørket udenfor. Dér skal der være gråd og tænderskæren. Thi mange er kaldet, men få er udvalgt.« *Matt 22,1-14*

Jo, godt nok havde jeg selv lyst til at binde hænderne på disse tavse aggressive mænd, når jeg knapt var kommet ind af bildøren og havde åbnet munden før de uden selv at have sagt et ord straks lagde den ene hånd på mine ben. Når jeg oplevede deres egoistiske opførsel overfor en mand, de meget hurtigt fornemmede var "straight" og ikke "gay", tænkte jeg altid at sådan måtte jeg aldrig selv blive i mit forhold til kvinder, men fik så samtidig skyldfølelse over overhovedet at tænke på kvinder frem for at være kærligt nærværende her og nu. Flugtdrømmerier med andre kan dog have sin berettigelse netop for at noget uundgåeligt i øjeblikket ikke skal føles for smertefuldt.

For samtidig fornemmede jeg hele tiden at disse gamle mænds mangel på empati jo var påført dem af det lukkede system, deres livslange udelukkelse fra "kongens bryllupsfest" – ikke mindst deres egen bryllupsfest, som deres forældre uden tvivl engang havde håbet på med børnebørn og alle kernefamiliens velsignelser. Uden nogen som helst forstående frelsende engle at snakke med om deres problemer, havde de langsomt mistet mælet og var kommet til at hade sig selv og menneskene omkring sig. For empati og evnen til kærlighed oplæres ikke i mennesker spærret inde i en mørk enecelle uden mulighed for selv nogensinde at have været genstand for empati og kærlighed.

Sådanne lidende mennesker ønskede jeg naturligvis ikke selv at kaste ud i yderligere mørke med gråd og tænderskæren (thi jeg var jo også egoist og ønskede ikke selv straks igen at blive kastet ud i langvarigt mørke og tænderskærende kulde ude på landevejen, særligt om vinteren). Derfor lærte jeg med - og især af - dem at vende hele den seksuelle akt på hovedet ved at starte med det seksuelle først og derigennem forhåbentligt at løsne dem så meget op, at de bagefter var i stand til at åbne sig op for det verbale forspil. Det er jo altid sjovt at eksperimentere med mennesker og intet steds har man mere tid til det end på landevejen.

Dog var det at springe forspillet over også lidt egoistisk fra min side netop med henblik på at spare tid, for jo hurtigere jeg kunne give dem udløsning, jo hurtigere nåede jeg selv mine mål – hvad de så end bestod i, andet end på den måde hele tiden at flygte fra mennesker for selv at komme videre ud ad landevejen.

Jeg ved ikke helt hvor meget jeg skal udpensle alt dette i teknisk henseende – det afhænger vel af om denne bog en dag ligesom min første bog skal kunne bruges af amerikanske skolebørn. Den første var skam svær nok for dem at klare i religiøse universiteter. Men tiden har jo ændret sig siden, så lad mig lige kort skitsere spillets gang – altså helt uden forspillet og anden udenomssnak 😊.

Fra det øjeblik disse chauffører lagde deres højre hånd på mine ben og jeg ikke ifølge spillet regler jo måtte gøre nej-modstand, gik der ikke lang tid før de begyndte at tage mig om min penis. Eller det jeg foretrak, at de førte min hånd over på deres egen penis for at jeg derefter ivrigt skulle onanere den. Det var jo let nok og gik det godt og hurtigt slap jeg for at bruge ”remote control hands”. Ingen sagde det bedre end Jean-Jacques Rousseau, der selv fik erfaringer med at

vagabondere i mange år, "Alt er godt, som det udgår fra skaberens hænder, i menneskets hænder udarter alt." For det afhang kun lidt af kørselsforholdene, potensen og harmonien imellem os, hvor lang tid der så gik, før den gik af og det sprøjtede op – tit ud over hele forruden, som jeg hurtigt måtte tørre af med noget Kleenex, som de normalt havde liggende, for at vi ikke skulle køre galt. For når jeg valgte at gå så hurtigt til værks – helst på en lige motorvej – var det jo af egoistiske grunde for at undgå at de kørte mig ud på en øde skovvej. Thi når man skal igennem et sådant håndarbejde ofte flere gange på en dag tager det simpelthen for meget tid at forsøge at stikke af fra arbejdet. Men muligvis fordi jeg ikke selv er bøsse, følte de tit at hverken mine ord eller lange fingre rakte tilfredsstillende nok, hvorfor de på et tidspunkt i ophidselse tvang mit hoved ned for at jeg i stedet skulle give dem blow job. Det var jeg ikke særlig vild med – i hvert fald ikke slutresultatet. Så lige inden jeg kunne mærke, de var ved at få udløsning, snød jeg tit og skiftede hurtigt til håndkraft, hvilket så udløste endnu mere svineri på rattet og forruden, men i reglen fuld tilfredsstillelse så vi kunne køre videre uden nogen som helst tidsforsinkelse. Det var mine lykkeligste øjeblikke, for jeg hadede som sagt når jeg skulle spille tiden ude på mørke skovveje eller åbne strande. Dog kunne dette også udløse morsomme naturoplevelser - såsom når vi sammen i bilen på Vancouver Island kunne more os over samtidig at se hvalerne sprøjte lige udenfor på havet. Af samme grund betakkede jeg mig for at forsøge at blaffe til Yellowstone Nationalpark – og nåede aldrig at se dens tilsvarende gudskabte fænomener. Men selv i den koldeste frosne vintersne har jeg en dagbogsoptegnelse fra Maine, hvor jeg kan læse at jeg under akten på samme måde morede mig over at naturen og bilhørmen gik op i et:

11.januar (torsdag) – boede hos Wana Wheeler, 114 Portland St, Haverhill

Blev vækket af Wana tidligt om morgenen. Tog af sted kl.9. Fik lift med ung pige ud til motorvejen. Derefter lift med sygeplejerske i VW op til Bath kl.11 i Maine. Gik omkring. Stjal lidt mad i et supermarked og snakkede med folk i et kaffehus. Så på skibsværftet. Blaffede så mod Portland. Blev samlet op af gay som kørte mig rundt og rundt i landområderne før han fik taget mod til sig. Mellem den frosne sæd ned ad klipperne. Kørte mig så til Portland. Blev straks der samlet op af to piger som tog mig ud til et hus ved stranden. De gav mig meskalin så jeg ikke kunne sove hele natten.

Igen et eksempel på mine "usædelige" oplevelser med mænd i de lange dagtimer og de lidt mere sædelige forhold til nye kvinder næsten hver nat. Jeg har tit spekuleret over i årene siden om der således er en eller anden smerte, jeg har fortrængt og undertrykt i mig selv. Derfor glæder det mig i dag at læse hvordan jeg netop ved at muntre mig under akten med min barndoms bibelassociationer a la "sæden der faldt på klippegrund" osv. kunne holde hovedet oprejst og holde det hele ud. For kun ved at forlyste sig ved at betragte det hele ovenfra i øjeblikket, kan man holde smerten ud mens nogen forlyster sig med ens krop i livets dybeste syndfloder. "Min krop kan I få," tænkte jeg altid, "den betyder ingenting for mig. Men min sjæl får I ikke!" Jeg kunne aldrig finde et bedre ord end *sjæl* når jeg forsøgte at bekræfte overfor mig selv at jeg var i stand til at holde hovedet oven vande uden fare for at synke ned i mudderet. På nøjagtig samme måde, som jeg gjorde mig selv stærk og immun når jeg delte alskens narko med narkomanerne og kriminalitet med de kriminelle (men aldrig sex når jeg sagde "ja til de prostituerede.")

Men jeg husker tydeligt hvordan formuleringen "min sjæl får de ikke" straks gav mig skyldfølelse over ikke at give mig nok hen til dem – særligt når jeg jo selv var vant til at kvinder gav sig hen til mig i et og alt. Igen, med al den kærlighed jeg selv var genstand for fra dem, burde jeg så ikke være i stand til selv at give lidt af den videre?

Endnu en dagbogsindførsel afslører hvordan jeg forsøgte at rive mig løs fra

bøssernes rundhåndede munde for egoistisk og hurtigt at komme videre til en kvinde, jeg kendte fra tidligere, på en dagsrejse på 450 km fra Minneapolis til Madison, WI, efter om morgenen at have sagt farvel til en anden kæreste:

Onsdag den 30. maj – Minneapolis, MN hos Susan Ficker, 3036 3rd Ave So

Efter morgenmad ventede jeg et stykke tid på at komme afsted indtil den ene af pigerne gav mig et lift ned til Tim hvor jeg pakkede rygsækken og tog afsted. Først lift med neger til St. Paul. Derefter til Wisconsin hvor jeg blev samlet op af dansk ægtepar fra Jannerup, som inviterede mig på aftensmad, kaffe og te. Han var marxist. Blaffede så på Interstate men blev samlet op af betjent, som ville give mig 30\$ i bøde dersom jeg ikke vandrede gennem mudder og pigtråd tilbage til rampen. Han dirigerede mig fra politibilen over højtaleren. Fik så lift ved 19-tiden med unge til Eau Claire. Blaffede gennem byen. Udenfor fik jeg et lift af ældre bankmand, der var homoseksuel og inviterede mig til at overnatte hos ham i Osseo, WI. Fik derhjemme hos ham arbejdet mig fri og fik derpå lift af stovt ældre homoseksuel 30 miles til Black River. Her tog ung fyr mig til Tomah, WI. hvor jeg endelig ved 23-tiden fik lift af en langdistancer, som lod mig køre bilen til Madison mens han sov. Ved State Capitol stod jeg af sen nat ved 1-tiden. Var først til fest i bar. Ringede så fra hus på N. Pinckney til Janet Crayne, som kom mig i møde. Snakkede og kneppede og sov endelig.

Jeg husker selvfølgelig ikke denne bankmand i dag, men ifølge dagbogen tyder det på at jeg her bevidst har forsøgt at undgå at få suget al kraft ud af mig netop fordi jeg tænkte på at spare lidt energi til en tidligere kæreste senere på natten. For netop i tilfældet Janet Crayne, som blev en livslang jødisk kæreste, husker jeg tydeligt problemet. Første gang jeg boede hos hende havde jeg i vanlig stil med at lade kvinderne tage initiativet delt seng med hende en hel uge, før hun irriteret og anklagende spurgte, "Have you always been a homosexual?" for at vække nogle undertrykte mandlige aggressioner i mig.

Derfor var det så vigtigt for mig hver dag så vidt muligt at undgå at disse tavse

dirty old men's forsøg på i utide at give mig udløsning - når de endelig åbnede munden. Men da jeg endnu mere desperat forsøgte at undgå at blive kørt ud på et forsinkende sidespor, endte jeg alligevel ofte til sidst med "at sige (et udtalt) ja" og gav dem deres sut. Når blot de var i stand til at udføre deres forehavende under kørslen. Igen var jeg i stand til at holde det ud ved slet og ret at more mig over hele den absurde situation. For mens de stadig kørte bilen mens de lagde sig ned over mig i højre forsæde, insisterede jeg på at styre rattet og i reglen - for at de ikke i ophidselsens øjeblikke skulle komme til at sænke farten - sad jeg også med venstre fod på speederen. Det blev jeg til sidst enormt dygtig til, og sad altid og kluklo over at bilister, der betragtede os bagfra, må have troet at der var tale om en bil udstyret til venstrekørsel i England, når de ikke gennem bagruden kunne se nogen chauffør i venstre side. Når de under overhaling satte sig nysgerrigt op i sædet for at se hvad der foregik, sad jeg blot smilende og vinkede tilbage til dem "Se hvad jeg kan!" mens jeg lagde en frakke hen over min gerningsmand i øjeblikket, som havde så godt styr på kørslen. I al fald når der ikke var tale om de politibiler, som jeg også af den grund altid frygtede. Sværest var det at dække over gerningsstedet når de høje Greyhound busser kørte forbi os med deres egne slogans, "Leave the driving to us."

Da jeg tit hørte mange hvide kvinder i de år sidde og diskutere om sorte eller hvide mænd var bedst i sengen, om det havde noget med størrelsen at gøre og hvis pikke der var størst, havde jeg også megen morskab ud af mine omrejsende videnskabelige undersøgelser. I mine forsøg på at udskyde mine forpligtelser i bilen lavede jeg tit sjov ved at sige, "Wow, sådan en stor en har jeg aldrig set før. Må jeg ikke lige måle dig?" Og så brugte jeg mit flettede skæg som målestok idet jeg vidste at det var ca. 17 tommer langt. Og ved at folde det i halv længde fandt jeg den typiske gennemsnitslængde, som jeg ikke husker var særligt forskellig

fra sorte og hvide selvom jeg erindrer enkelte gigantiske mundfulde blandt de sorte. Problemet kom når jeg skulle viderebringe min hårdt tillærte viden til kvinderne – særligt hvis det var kvinder jeg selv drømte om at få et forhold til. ”Hvor ved du dog det fra?” spurgte de. ”Øh, det har jeg ladet mig fortælle af nogle rigtig gode bøssevenner rundt omkring.” Men jeg husker også at da jeg med årene ikke havde samme interesse i emnet mere, ikke så godt kunne huske mine måleresultater og begyndte at fortælle at jeg havde set pikke på 17 tommer og at folk så afslørede deres uvidenhed ved at tro på mine vandrehistorier. Det gjorde jeg også selv i mange år indtil jeg blev korrigeret i min vildfarelse ved at slå det op.

I dag, hvor danskerne hidser sig op over at muslimer og jøder omskærer deres drenge, kan jeg også huske hvor heldig jeg dengang var ved at rejse i Amerika, hvor så godt som alle mænd er omskårne. Da mange kvinder havde reservation overfor at gå i seng med mig fordi jeg ikke var omskåret og derfor uren og først undersøgte mig og skrubbede mig så ren i bad at jeg i ren forlegenhed blev ganske impotent, opdagede jeg at jeg langsomt internaliserede deres ubehag ved at føle en lettelse over at de store genstande, som ”dirty old men” pludselig hev op af bukserne uden adgang til bad i bilen, måske ikke var helt så ”dirty” at jeg kom til skade 😊

Således fik jeg så meget dagligt morskab på landevejen at jeg ikke kunne andet end også at more mig over den helt anden verden jeg lige var undsluppet fra i Danmark, og som min farmors breve til mig konstant mindede mig om. For heri tryglede hun mig vedvarende i sit for mig nu så antikverede sprog – her midt i denne, min nyvundne frihed – om at komme hjem og starte ”dit præstekald”, at hendes bønner prellede fuldstændig af på mig. For hun havde jo samtidig både sagt og forudsagt i min konfirmationstale, ”Målet skal du aldrig nå, min dreng,

men i vandrigen vil du finde din lykke.” Og netop denne *målløse* lykke fik jeg jo til overmål bekræftet nu med landevejens bøsser gennem min farmors og familiens slægtssalme, ”Befal du dine veje”, hvori jeg især hentede inspiration til mine *midler* til at komme frem i livet fra fjerde vers, ”Vej har du alle steder/(hvis) dig midler fattes ej;/ (og) kun nåde du udspreder/ (så) kun lys er al din vej...” ☺

Åh, gid min gudfrygtige gamle farmor dog kunne se mine håndgribelige *midler* lige her og nu, tænkte jeg. Så ville hun sikkert kunne indse at jeg ikke endnu helt havde ”erhvervet dig nok livsvisdom på livets landevej til at du nu er moden til (også) **at lægge hånd** på Herrens alter og gå ind i præstegerningen.”

Men lad mig give blot to eksempler på hvorfor jeg – fremfor at tage mig en lang kedelig præsteuddannelse blot for at stå resten af livet i de tomme danske kirker og prædike om et uhåndgribeligt himmerige – fandt større øjeblikkelig tilfredsstillelse ved at overlade det til Vorherres uransagelige ”remote control hands” at finde en langt hurtigere smutvej til himmerige. Tilmed havnede jeg der igen og igen, thi jeg fandt det jo altid for kedeligt at opholde mig i himmerige i for lang tid, og så er det jo godt at have afprøvet det i små doser, så jeg ikke som så mange andre forliste skæbner på min vej gik og spildte hele livet på at drømme mig væk til et sådant Utopia.

Mine vildeste ture til *Himmerige* – og som dybt jordbunden mener jeg med dette udtryk aldeles ikke noget åndeligt, kun mine praktiske forsøg på at skabe noget tilsvarende her på jord i mit oprør mod åndelig flugt fra mennesker - startede for det meste i bøssernes jordiske paradisi, New Orleans. Og igen startede de vanen tro med at jeg om morgenen forlod en eller anden kæreste, på denne særlige dag oven i købet to samme formiddag, som beskrevet i min dagbog:

Mandag den 10. december 1973 – New Orleans

Jeg forlod Mary Ann om morgenen og gik op til Sandra ved 11-tiden og spiste morgenmad og hentede mine ting og tog bad. Jeg kunne se at hun var varm på mig og vi endte i sengen og hun fik 3 orgasmer. Derefter gik jeg ud ad Interstate 10 og prøvede at få lift hvor trafikken var langsom. Mand i Rolls Royce samlede mig op, men politiet stoppede os. Da de fandt ud af hvem han var, var der kun skulderklap til ham. Fik lift til lufthavnen. Så lift med hippie på vej til Californien som sagde jeg kunne spise hans peanutbutter. Tog mig til Baton Rouge. Spurgte en mand på tankstationen om der ikke var andre universiteter i byen end LSU. Han sagde " Oh, yeah, the nigger university." Senere spurgte jeg omkring efter et sted at bo. Så kom to piger, der så vældig godt ud. De spurgte straks om jeg havde brug for et sted at bo og jeg sagde ja....."

Jeg vil vente til afsnittet "Om at sige ja til kvinder" med at lade dagbogen afsløre hvordan resten af dagen og natten endte hos disse to sidste piger, men blot beskrive mellemakten, der førte mig dertil. Igen er jeg overrasket over hvor kortfattet min dagbog beskriver denne for mig helt usædvanlige og aldrig før beskrevne dag. Brudstykker har jeg dog beskrevet i min bog, nemlig på side 253 i min bog med sætningen om natten før med Mary Ann Westbury, "Det var nøjagtig det samme, som dengang jeg i New Orleans sammen med en pige overværede en af mine venner slå en anden ihjel, mens vi spillede pool, og bagefter gik hjem og elskede hele natten. Sex og vold er sikkert meget intimt forbundet. I det hele taget føler jeg, at mange af mine forelskelser i USA er affødt af en voldelig oplevelse – eller har ført en med sig." Men jeg var alt for blufærdig dengang til at beskrive det videre forløb, da jeg inden min afrejse næste dag lige ville sige farvel til en meget kær tidligere kæreste, der nu var forlovet med en jaloux lægestuderende. Mens han var på universitetet blev Sandra, som beskrevet i dagbogscitatet, så varm over at se mig igen at hun pludselig hev mig ind i soveværelset. Det var i øvrigt ikke sidste gang det kom til at ske. 39 år efter var hun blevet skilt fra lægen, som jeg siden blev venner med, og hev mig endnu

engang ind i sit soveværelse - nu i sine afdøde forældres arvede hus oppe i Marions skove i Alabama. Ligesom jeg også helt op til 2009 fortsatte med at overnatte hos Mary Ann, der nu er socialrådgiver i Gainesville, FL.

Og nu hvor jeg 45 år efter for første gang læser dagbogscitatet, studser jeg over hvordan jeg i de hurtigt nedskrevne forløb kun beskriver det unormale, såsom at Sandra fik tre orgasmer efter hinanden. For husk at jeg normalt var så nedslidt – af bøsser og alt mulig andet – at dette typisk ikke skete – heller ikke da jeg et halvt år før havde boet sammen med Sandra i en længere tryk periode. Men igen var dette måske et resultat af volden, jeg lige havde oplevet natten før. Lige efter disse tre mirakuløse orgasmer var det så at jeg vandrede fra 809 Bourbon St. ud til højvejene, der går hen over New Orleans franske tage og efter lang tid blev samlet op af en Rolls Royce. Dette er også en sjov opdagelse i dagbogen, for her beskriver jeg igen kun det unormale, nemlig at det er et lift med en Rolls Royce, men ikke et ord om det normale, nemlig at det var en bøsse, der samlede mig op. Alligevel blev denne lille sætning i min senere bog udpenslet til et langt afsnit i "Jakobs Brev 5, 1-6", dog helt uden forhistorien, som jeg var for blufærdig til at beskrive dengang. Jeg husker ikke alle detaljerne i dag, netop fordi de var så trivielle og hverdagsagtige, blot at chaufføren Wayne Karmgard allerede var begyndt i bilen at lægge an på mig mens jeg begyndte at fortælle historier for at få så meget kørsel ud af ham som muligt og afparere hans tilnærmelser. Muligvis det var hans *hands off* uforsigtige kørsel i den tætte myldretrafik højt oppe over byens tage, der fik politiet til at komme. Eller måske de virkelig så os i gang med noget under kørslen. Under alle omstændigheder brugte jeg forvirringen som undskyldning for at slippe, da jeg syntes at jeg havde været igennem sex nok den dag, og blot ville hurtigt væk fra volden i byen, hvor jeg lige havde boet hos og mistet min sorte ven Nell, der var blevet arresteret som efterlyst morder. Chaufføren Wayne Karmgard prøvede at få mig overtalt til at komme med hjem,

men blev selv så forvirret af politiet at jeg i stedet lovede ham at jeg ville vende tilbage snart. Jeg sagde således ikke direkte nej til ham, men udskød blot behændigt mit ja for at være tro mod mine principper. Og denne fordelingspolitik viste sig da også gunstig, idet jeg så havde lidt ekstra energi tilbage til endnu to kvinder samme aften. Siden vendte jeg som lovet tilbage til ham. (I bogens historie fik jeg det til at se ud som at han straks tog mig med tilbage for at undgå at gå i ærlige detaljer om de lidt for mange kvinder den dag.) Da jeg nysgerrig vendte tilbage – også for at finde ud af hvem denne rige bøsse egentlig var – tog Wayne mig straks til et af sine hoteller og indkvarterede mig der. Her hyggede vi os lidt og han lod mig vide at jeg kunne bo der lige så længe jeg havde lyst, så vi fortsat kunne hygge os sammen. Men lige nu skulle han til et vigtigt møde. Den oplevelse blev til denne passage i min bog:

”Han ejede byens dyreste og fineste hotel midt i det franske kvarter. Alle i byen kendte ham og fortalte mig siden, at [han ejede en stor del af det franske kvarter](#) og var boligspekulant. Jeg kom til at bo i en lækker suite i hans hotel ”[Maison de Ville](#)” og fik at vide, at jeg bare skulle ringe på klokken, når som helst jeg ønskede noget. Sorte tjenere i nypressede uniformer serverede alt for mig på sølvbakker med utrolig servilitet. Jeg sad ude i hotellets have og lod en sort tjener bringe mig det ene efter det andet i et forsøg på at få ham til at åbne sig, men umuligt. Han følte sikkert hele sin eksistens truet, når jeg tiltalte ham som et almindeligt menneske. Jeg sad og tænkte over det mærkelige i, at Nell (min morder ven) nu måtte lade sig ”opvarte” af hvide fangevogtere i helvede, mens jeg selv blev opvartet af sorte tjenere i himmerige. Det var som om alt tidligere i vores liv på en naturlig måde havde ført os til hvert sit sted, mens vores korte venskab blot havde været en utopi. Men det slog mig, at Nell jo egentlig som sort var kommet længere, for var han ikke mere fri end denne knuste tjener, der kun var i stand til

at holde sig oppe, fordi han havde lært at nyde sin egen undertrykkelse her i denne rige dansk-amerikaners sadomasochistiske univers? Var Karmgard ikke også en morder og menneskeudsletter, samtidig med at han tilsyneladende var et blidt, stilfærdigt og ulykkeligt menneske, som havde lært at udnytte de mekanismer, der var givet ham i dette samfund, til den yderste grænse? Tilmed var han, sagde folk, byens rigeste homoseksuelle, hvilket jo gjorde ham selv til en del af en undertrykt minoritetsgruppe. Var det ikke den samme usikkerhed som udsat minoritet, der havde drevet ham op i denne ulykkelige position, som havde drevet mange jøder i Europa op i tilsvarende økonomisk tryghed gennem tiderne? Trygheden i disse omgivelser var kvalmende. Jeg følte mig rastløs og ensom. Det var et foretrukket hotel for de rigeste og fineste filmstjerner i USA, men der var ingen menneskelig kontakt. Skulle jeg gå ud på gaden og møde en fattig og dele mit luksuriøse hotelværelse og en flaske vin med? Nej, man skal ikke købe sig venskab ved hjælp af rigdom, tænkte jeg. Heller ikke lånt rigdom. Jeg boede der kun en nat, en frygtelig ensom nat. Gennem år og dag havde jeg delt seng og hus med mennesker, og det var en rystende fornemmelse pludselig at ligge alene. Efter min sølvbakkemorgenmad næste dag styrtede jeg hovedkulds ud i friheden igen, fast besluttet på at finde nogle mennesker at bo hos. Et sted på Bourbon Street kom to unge piger farende hen til mig for at få min autograf. De var, som turister, af nysgerrighed gået ind for at se dette berømte hotel og havde set mig sidde der over morgenmaden under palmerne og gik derfor ud fra, at jeg var en berømt filmstjerne. Et øjeblik følte jeg mig fristet til at spille "filmstjerne" for måske at komme til at bo hos dem, men valgte så at fortælle sandheden. Så mistede de interessen for mig, og jeg indså, at jeg nu var nede på jorden igen. Som følge af de mange turister er det umuligt i New Orleans at finde et sted at bo som vagabond."

Det var som sagt ikke den eneste gang mine forhold til bøsser bragte mig i himmerige og jeg skammede mig over i dette tilfælde at være flygtet fra det – ikke fra Waynes intetsigende rigdomme, men fra ham som menneske. Jeg gav dette kapitel i min bog navn efter disse fire bibelcitater, Jakobs Brev 5,1-6; Amos 5:11, Prædikerens bog 5:9-12 og Mattæus 19:16-24 med alle deres advarsler til de rige. Mest kendt er selvfølgelig Mattæus citatet, ”Det er vanskeligt for en rig at komme ind i Himmeriget. Ja, jeg siger jer, det er lettere for en kamel at komme igennem et nåleøje end for en rig at komme ind i Guds rige.”

Det var ikke mindst dette sidste citat, der fik mig til at flygte fra mit nyvundne Himmerige, hvori jeg så let på kunstig og falsk vis ville have kunnet score masser af kvindelige tilbedere. Men for mig ville dette jo også være prostitution - en grænse jeg ALDRIG overskred i mine forhold til homoseksuelle. Jeg nægtede f.eks. altid at tage imod penge eller andre værdier fra dem ligegyldigt hvor fattig og sulten jeg var i øjeblikket. Med den dybe undertrykkelse, de var udsat for i disse år og deres ofte voldsomme selvhad særligt hos de ældre ”dirty old men”, følte jeg altid at det var medmenneskelighed og kærlighed, de havde brug for. Og den ville jeg øjeblikkeligt sætte overstyr eller korrumpere hvis jeg modtog penge eller gaver fra dem – særligt når forholdene meget imod min vilje udviklede sig i seksuel retning. At jeg overhovedet lod mig indkvartere i Waynes luksushotel var for ikke at såre hans følelser, da jeg som lovet efter lang tid vendte tilbage til ham. Fra kvinder og alle andre i samfundet havde jeg ingen problemer med at tage imod penge og gaver, - ja, havde gjort det til et princip aldrig at sige nej.

En af mine andre bøsseudflugter til Himmerige, som fik langt større betydning for Amerikanske Billeder, havde også udgangspunkt i New Orleans. Her havde jeg under Mardi Gras lige boet i et fattigt homoseksuelt kollektiv på Spain Street,

som førmtalte Sandra Eggers reddede mig ud ved spontant at komme hen og omfavne mig under Mardi Gras paraderne og invitere mig med hjem. Her er hvad dagbogen kort og kryptisk siger om forløbet:

19. marts – hos Sandra Eggers, 8019 Jeanette St, New Orleans

Gav blod.

20. marts – hos Sandra Eggers, 8019 Jeanette St, New Orleans

Blaffede afsted om morgenen. Brugte 3 timer om at komme ud af byen. Lift med hippie KKK op til Broomfield i Mississippi. Gav mad i Hammond. Blev samlet op af David Calcute – en homofil som tog mig til Natchez. Først ned til en flod. Sad først i køkken med Emely og jeg drak Bloody Mary. Der var mange til middag. Ungt hippiepar kom. Om aftenen tog jeg parykken af. David og Emely og jeg drak i Slave Quarters. De blev fulde. Inde i hjemmet røg jeg dope med Emely. Hun sagde, "Do I have to go to bed with you. Do I"? Jeg benægtede naturligvis. Sov i TV rummet ved siden af hendes soveværelse første nat.

Så denne bøssehistorie startede og sluttede som alle de andre i vidunderligt kvindeligt selskab, men rummer langt mere mellem linjerne – f.eks. gik jeg som nævnt fra slave quarters om morgenen til slave quarters om aftenen idet Sandra boede i et hyggeligt slave quarters i baggården af et gammelt plantagehjem. Jeg har gennem alle årene særligt af amerikanske publikums fået spørgsmål om hvordan jeg, en langhåret "hippie" dog havde været i stand til at komme ind i de overdådigt rige og aristokratiske gamle plantagehjem a la "Borte med blæsten". De fattede det simpelthen ikke. Først efter at min fars var død indrømmede jeg åbent hvordan det foregik ved at tilføje dette afsnit til kapitlet "Om at sige ja" på side 126 i min ny udgave af bogen fra 2011.

".....Jeg har opdaget, at selv det ikke at kunne vælge har sine fordele. Da jeg havde været i blodbanken i New Orleans og som vanlig kæmpet mig gennem "the gay wall" ud af byen med de mange bøsser, fik jeg på vej op for at se

oversvømmelserne i Mississippis delta et lift med en fed antikvitetshandler. Han blev ved med at presse mig til at tage med ind i de mørke skove med løfter som "Jeg vil indkvartere dig hos en rig hvid dame bagefter". Jeg havde ikke lyst til at spille tiden med endnu en "dirty old man", men kunne blot ikke få mig selv til direkte at sige nej. Så jeg endte med at lade ham følge sine lyster ude i skoven og sandt nok, bagefter kørte han mig til et af de store plantagehjem i Natchez, hvor hans ven, indehaversken, straks inviterede mig på ligeså intime oplevelser. Uden at sige ja til lidt smerte kommer man ikke i himmerige, havde jeg for længst lært. Efter hyppig sult følte det virkelig som at komme i himmerige at have sorte tjenestefolk til at servere os på sølvbakker i himmelsengen. Men det er jo vigtigt at komme ned på jorden igen, så da jeg efter ugers ophold forlod plantagehjemmet, kom jeg om aftenen til at bo hos en sort alfons i Greenville i det fattige deltaområde....."

Der var kun plads til disse få linjer i den ny udgave af bogen, men modsat så mange andre sidespring med bøsser husker jeg denne dag tydeligt netop fordi den bragte mig ind i en hel ny og ukendt verden – og dog strittede jeg fuldstændig imod. For jeg havde besluttet mig den dag at nå op og se de oversvømmede ghettoer i det fattige deltaområde og vidste at der var en hel dagsrejse inden det blev for mørkt til at blaffe den sidste strækning på de øde sideveje ud mod Mississippifloden. Så da denne gamle fede og ikke just lækre bøsse med hans redneck cigarstump i mundvigen sad i sin rustne pickup truck og tog mig på lårene, mens han blev ved med at insistere på at køre med ham ind i de mørke skove, vi passerede igennem på I55, kæmpede jeg virkelig ihærdigt imod for ikke at spille min kostbare tid. Jeg opfattede hans snak, "I'll put you up with a rich lady in Natchez" som tomme løfter til en straight fyr som han således troede han kunne vinde over ved at love ladyer og guld og grønne skove. Hvis jeg

havde vidst hvad den berømte, men for mig ukendte historiske by Natchez var, ville jeg nok have spidset ører. Så jeg lavede al den undskyldende sidespringssnak jeg kunne finde på for ikke direkte at sige nej til det lille sidespring, han bad så inderligt om. Men da jeg ikke orkede at fortsætte med hans plagerier under den timelange kørsel, endte jeg med at lukke munden på ham på den eneste effektive måde jeg kendte, ved at udskifte hans savlende cigarstump med en anden, mens jeg selv prøvede med Himmerigevendte øjne at nyde skovens dybe stille og ro. For her nyttede det ikke bare at starte hans gamle truck med håndkraft, hvilket irriterede mig dersom mit forjættede Himmerige monstro skulle ende med at inkludere kvindelige forpligtelser. Jeg havde allerede skyldfølelse over at have kæmpet mig fri fra Sandra Eggers om morgenen, som ville have mig til at blive længere, men i hendes kærlige hvide arme følte jeg skyldfølelse over at svigte mit arbejde med at udforske de sortes verden. Så da jeg følte mere irritation end morskab nu, over allerede efter et par timers kørsel endnu engang at blive seksuelt forført, følte hele min fastlåste situation med en gammel savlende bøsse, for at sige det rent ud, smertelig. Men igen var smerten jo mulig at komme igennem ved at jeg vanen tro så følte mig fortjent til et Himmerige bagefter og gennem denne min stærke fatalistiske tro faktisk ville blive i stand til at flytte bjerge omkring mig, som kunne bringe mig dertil – i første omgang menneskebjergene ovenpå mig. Men bagefter var det blot som om David Calcote også nu havde udsuget mig for al min viljekraft til at komme videre, så da miraklet skete og han under den videre kørsel pludselig ved sidevej 98 sagde, "Ok, det er her vi drejer af mod Natchez til din rige lady," orkede jeg ikke at bede om at blive sat af på de lange øde motorveje for at blaffe videre mod mit oversvømmede ghettohelvede i Deltaet og lod mig blot endnu engang viljeløst forføre ud på hans sideveje – uden at jeg havde troet et ord af hans "lady"-snak.

Men det kan nok være at jeg spærrede øjnene op, da vi ud på eftermiddagen kørte ind i denne historiske by, hvor jeg var ved at falde i svime over alle den gigantiske gamle hvide plantagehjem med deres græske søjler – mange omgivet af velholdte græsplæner så store som parker, hvor sorte slavelignende gartnere gik og passede haverne med deres blomstrende rododendroner. Undervejs fortalte David at hans arbejde var at opkøbe og reparere antikvitetsmøbler for disse millionærer i New Orleans, og pludselig standsede han foran et af plantagehjemmene, hvor han sagde at en af hans bedste veninder boede. Ejeren, Emily Kelley, kom straks ud og bød mig velkommen med nogle ord om at jeg endelig måtte komme ind og nyde ægte "Southern hospitality som du aldrig har oplevet det før". Og deri fik hun sandelig ret. For uden at nogen af dem havde spurgt mig om jeg overhovedet var interesseret, blev jeg og min rygsæk (båret af sorte tjenere) nu ført ind i dette, mit nyeste Himmerige – ja, lige ind i min nye elskerindes himmelsenge - hvor jeg de næste uger blev opvartet i sengen på sølvbakker af hendes sorte tjenestepige Earline Gaynes, som skulle ende med at blive en livsvarig ven af mig – i al fald lige indtil hun var næsten ved at skyde mig i 2015.

Men ærlig talt, jeg følte jo også at jeg havde gjort mig ikke så lidt fortjent til det hele efter alt det jeg lige var gået igennem – først og fremmest ved at sælge min sjæl og mit sorte arbejde til Mefisto – for at komme hertil. Men netop derfor var det jo også en kæmpelettelse for denne, ret nedslidte gæst (afhængig af hvilke seksuelle præferencer mine læsere har, hvis ikke I for længst er stået af her), da denne holdne "lady", Emily, samme aften flirtende spurgte, "Do I have to go to bed with you. Do I?" For hun mente selvfølgelig "*allerede* her den første nat." Så kunne jeg mærke at vi to svingede sammen, for jeg hørte jo selv til dem der foretrak at udskyde de forbandede pligter.

Den sætning havde jeg i øvrigt for længst glemt gennem årene indtil jeg nu læste den i dagbogen for første gang. Derimod huskede jeg – fordi jeg så tit senere i livet har fået den bekræftet af Emilys datter, Jane – Emelys langt sjovere sætning som åbenbart ikke dengang var sjov nok til at blive indført i min kortfattede dagbog. For da vi alle sad der og spiste middag i køkkenet i det gamle slavekvarter bag selve plantagehjemmet (som jeg allerede i dagbogspassagen havde lært kort blot at referere til som ”hjemmet”) og jeg følte mig hjemme og aldeles tryk og vellidt i deres muntre og mere og mere fortrukne selskab, var det at jeg pludselig tog mig mod til at rive min korthårsparyk af, den som jeg altid blaffede med i sydstaterne for ikke at blive skudt som hippie. Jeg frydede mig over det chok, alles ansigter nu åbenlyst afslørede – ikke mindst David Calcote, som ikke havde bemærket parykken under min Jakobs kamp med ham ude i Mississippis nådesløse skove. Så var det at Emily, min nye frelsende lady, elegant afbødede det fælles chok med ordene, ”I know you are a Communist, but I like you anyway,” og alle grinede lettede. Nu vidste jeg at jeg allerede var halvt forført til den enormt eleverede himmelseng med hende, for hun hørte til typen som jeg selv, der elsker at dyrke det forbudte, at ”gå i seng med fjenden” – ja, tænk sig, en rigtig ”kommunist” her midt i Mississippi ☺.

Hvilke fordomme de dog havde om mig! Thi jeg ved med vished at jeg på intet tidspunkt under mit lange ophold hos dem nogensinde afslørede min interesse for de sorte, den forbrydelse som blev kaldt ”kommunisme” her omkring. For datteren Jane fandt først ud af det, da jeg efter 5 år vendte tilbage og rygtet fra min første USA-turne med showet ”Amerikanske Billeder”, hvori de havde leveret den vigtige del om det gamle antebellum Syden, var gået som en løbeild fra hele Amerika ned til dette kendte hjem i Natchez.

Men der kom hurtigt så mange komplikationer i vores forhold – ikke mindst da Emelys dengang 16-årige datter, Jane, også hurtigt forelskede sig i mig, hvorefter

Emely af jalousi smed datteren ud, så hun måtte flytte over i bedstemoderens langt større plantagehjem med endnu flere sorte tjenere. Således blev jeg nu dobbeltbelønnet af David Calcote med to gange Himmerige. Men hele denne indviklede historie og Emelys selvmord i badekarret kort efter min afrejse hører rettere hjemme i kapitlet "Om at sige ja til millionærer."

Her må jeg – trods mine ADHD-tendens til sidespring – forsøge at holde mig til sagen om "at sige ja til bøsserne". For åbenbart skete der nu det, at antikvitethandleren David Calcote gik rundt i byen og spredte rygter om at denne undertrykte vestjyde havde en god *smag* – og i al fald ikke var så værst. Og således opdagede jeg en hel ny ukendt og skjult verden af meget rige bøsser, da dette jo var et halvt år før jeg mødte millionæren Wayne A. Karmgard. Da alle disse velhavere i Natchez kendte hinanden, begyndte de nu at dumpe ind hos Emely for at invitere mig ud til lækre middage. Og da de færreste kom og afslørede sig selv som bøsser, sagde jeg selvfølgelig ja, hvilket jeg uden tvivl ville have gjort alligevel. For når ens hetero-forpligtelser på samme tid er ved at gå op i en spids under morens og datterens strid om den forbudte hårfagre yankee, kan det jo til sidst føles som den rene befrielse at flygte til det trods alt mindre komplicerede bøssehimmerige. Særligt et par husker jeg, et utrolig velklædt par, hvoraf den ene var en kendt jurist, som kom og hentede mig i Cadillac. Først var vi ude at spise i en luksusrestaurant og derefter tog de mig med til et teaterstykke. Ud på aftenen syntes de så at jeg skulle med dem hjem til et par drinks, og det var der jeg virkelig blev overrasket over deres overdådige plantagehjem – langt større end Emilys og med præg af deres levende interesse for kultur og bøger. Jeg husker ikke hvornår de afslørede det, som jeg selvfølgelig for længst havde gættet, at de var bøsser og havde været "gift" i 9 år – eller hvad noget sådant hed her i staten, hvor dette først blev tilladt 41 år

senere under Obama. De fortalte om at i denne frisindede by var det ikke så farligt som andre steder at leve i et sådant parforhold, og jeg sagde at jeg var rigtig glad for at have mødt dem, for ude på landevejen havde jeg mødt så mange selvhadende og aggressive "dirty old men" at jeg næsten var ved at få fordomme om at homoseksuelle mest var nogle tabertyper. "Jeg anede ikke at bøsser også kunne være virkelig veluddannede og ja, så kultiverede og civiliserede som I to er." Jeg har sikkert brugt mere velvalgte, mindre sleske ord, men ved at rose dem til skyerne og gøre dem stolte over deres gennemkultiverede optræden forsøgte jeg selvfølgelig at undgå at deres overraskende elegante forspil skulle udarte til andet og mere end netop et uskyldigt flirtende forspil. Alle ægteskaber har jo efter 9 års slid brug for lidt stimulans udefra. Da det blev sent, foreslog de at jeg skulle overnatte, og jeg ville lige prøve dem af ved at spørge, "Jamen, hvilket af jeres mange gæsteværelser med alle de flotte himmelsenge har I så tænkt jer at jeg skal sove i?" Det var de sandelig ikke i tvivl om og sagde næsten samtidig i munden på hinanden noget i retning af, "Vi har tænkt os at du skal have den allerstørste og flotteste himmelseng herinde sammen med os. Kom med ind og prøv den selv." Det kunne jeg selvfølgelig ikke sige nej til og kluklo allerede indvendigt over at jeg så havde endnu en god vagabondhistorie at fortælle ude på landevejen om "dengang jeg delte himmelseng med to rige bøsser," e. lign. Jeg vidste jo at i amerikanernes ører ville det lyde som noget seksuelt og absolut forkasteligt. Men til min overraskelse hoppede de to så op på hver side af mig i sengen og begyndte lidt efter lidt at æ mig på kinden, dog stadig ufatteligt høfligt og kultiveret i forhold til hvad jeg normalt blev udsat for ude på landevejen. Og derfor begyndte jeg pludselig at frygte at vi ikke blot skulle nyde hinandens intimitet og fortrolighed og sammen glædes over vore små menneskelige forskelle i løbet af natten, men at det hele ville ende i noget seksuelt. Det er ellers noget jeg elsker ved bøsser at de i parforhold – modsat

heteroseksuelle par – kan dele forelskelsen i en tredje person ofte helt uden åbenlys jalousi. Men jeg havde flere grunde til at jeg ikke syntes at de skulle deles om lige netop mig. Dels har jeg altid undgået overfladisk gruppesex, da det er intimiteten med det enkelte menneske mere end det rent seksuelle jeg føler mig tiltrukket af. Ja, jeg går som blufærdig præstesøn faktisk fuldstændig i baglås i sådanne kødbunker. Og dels har det altid været et fast princip for mig, når en kvinde havde mod til at invitere mig hjem og fik et forhold til mig – selvom dette måtte være nok så uskyldigt eller overfladisk - så aldrig at svinge hendes gæstfrihed ved at flytte ind hos eller blive kæreste med en af hendes veninder – eller i dette tilfælde mandlige bekendtskaber. Og da slet ikke i samme by.

Men overfor disse to kultiverede mænd behøvede jeg blot at bruge undskyldningen om at Emely havde fået nogle problemer med sin datter og derfor havde bedt mig om at tage mig lidt af hende. Dette var nemlig sandheden, idet Emely havde været irriteret på datterens kæreste og derfor bedt mig om at hænge ud med Jane for at adspire hende. Med det uheldige resultat at Jane så i stedet forelskede sig i mig, når jeg kørte rundt med den 16-årige teenager med tandbøjler og i processen endte med at udføre bestillingsarbejdet så godt, at jeg selv til sidst selv opførte mig som den rene teenager. Så ud på natten fik jeg derfor disse to meget forstående og virkeligt søde bøsser til at køre mig tilbage til mit første af mine nu tre himmeriger i samme by. Men nu sad jeg midt imellem dem i deres brede Cadillac, hvorfor de under påvirkning af aftenens drinks og væk fra deres pæne kulturelle rammers påvirkning slet ikke kunne styre sig længere – og begge begyndte at opføre sig som bilbøsserne, jeg til daglig kendte fra landevejen. Jeg ved ikke hvad det er med mænd og biler, men jeg ved at de her har et problem som kvinder vil være enige med mig om. Alt hvad der står om denne dag i min dagbog er dette:

Søndag den 25. marts – Natchez hos Emely Kelley, 207 S. Wall St

Om aftenen til middag med to homoseksuelle. Smorgasbord. Så til skuespil med dem. Bagefter i deres hjem. Gift i 9 år. Tog mig på benet på vejen tilbage til i Cadillac.

Siden skulle jeg selvfølgelig møde masser af andre kultiverede bøsser, men jeg var glad for her i denne mere frisindede sydstatsby for første gang rigtig at få øje på dem, da de derved hjalp mig til ikke længere kun at se homoseksuelle som undertrykte. For her i dette hvide apartheidparadis kunne jeg jo ikke undgå først og fremmest at se dem som undertrykkere sammen med de andre hvide, der drak og horede på de sortes bekostning. Selv de skuespil, Jane tog mig til under den årlige [pilgrimage](#), hvorunder jeg skulle stå og tage mod billetterne fra yankeeturisterne ("Wow, we didn't know they had hippies down in Dixie!" som de forbavsede udbrød), måtte sorte ikke optræde i slavetidens roller. De brugte hvide skuespillere malet sorte i ansigterne til at spille slaver, måske også fordi de ikke kunne få sorte til at optræde i disse underdanige roller. Hvorfor fejre fortidens slaveri når man fortsat føler at man lever under hvidt overherredømme? Så selv overfor byens hvide bøsser følte jeg mig som klasseforræder, "Communist", "race traitor" o. lign. når jeg i det dulgte vandrede "across the tracks" og blandede mig med de sorte.

Men med de særlige bånd jeg fik til byens bøsser, som jeg modsat landevejenes bøsser kendte med navn og adresse, kom jeg til at holde meget af dem og besøgte dem fortsat gennem årene. Særligt min frelsende engel, David Calcote, som havde forført mig ind i dette lille himmerige og som under vore drukfester viste sig at have en udviklet humor. Mange af mine danske medrejsende mødte siden ham og mine andre gamle venner i Natchez, men særligt rejsen i 1994 glemmer jeg sent. På den tur havde jeg en af verdens rigeste kvinder med i bilen,

Anita Roddick, som netop samme uge gik på børserne med Bodyshop firmaet, som hun havde grundlagt, og blev fra den ene dag til den anden milliardær. Så hende vil jeg omtale sammen med Emely Kelley i kapitlet "Om at sige ja til millionærer". Vi svingede godt sammen og i vores uafbrudte dialog på køreturene var det, der interesserede hende mest, netop at bore i de oplevelser, jeg havde været igennem med mennesker, som havde givet mig smerte, og hvordan jeg altid havde været i stand til at vende smerten og hæsligheden til en positiv berigende oplevelse. Og jo mere hun borede i det, jo mere dukkede den ene for længst glemte oplevelse op efter den anden, idet vi kørte på de strækninger gennem Sydens sorte bælte, hvor jeg havde haft måske flest smertefyldte oplevelser. Det irriterede mig at hun brugte udtryk som "have hurt you", for jeg havde jo næsten aldrig i øjeblikket oplevet det som "smerte". Og straks jeg fortalte om dem, ønskede hun at møde de folk, som havde givet mig smerte, f.eks. alle de gamle savlende homoseksuelle mænd, som altid havde udnyttet mig på disse øde strækninger. Anita havde stærkt psykologiske evner, for hun fik mig til at fortælle om og genopleve ting, jeg altid har haft for meget blufærdighed til at fortælle andre om, men som jo skal bearbejdes på et tidspunkt fordi de på et eller andet plan bestod af fortrængt smerte. Fortrængt smerte, belærte hun mig, ligesom jeg selv gør det i mine racisme workshops, er noget af det allerfarligste. Så hun syntes at det var enormt vigtigt at jeg forsonede mig med mine gamle overgrebsmænd for at hele de ar hun vidste jeg havde. Og hvilken gunstigere situation, kan man så tænke sig, end sammen med ens nye medrejsende lomme psykolog at møde de mennesker, som gav mig smerten dengang jeg ikke opfattede det som smerte, men som nødvendighedens bismag eller pædagogiske underholdning? Så da vi passerede Interstate 55, som straks fremkaldte minderne om David Calcote, ville hun absolut møde ham, hvorfor han 21 år efter sit "overgreb på mig" endnu engang fik mig forført med "a very rich lady" til

Natchez skønt jeg egentlig ville have vist Anita de fattige sorte i syden. Hun var begejstret over at møde David Lancote ved hans antikvitetsbutik og fik arrangeret et billede af os, hvor vi stod og omfavnede hinanden under hendes arrangerede "forsoning." Vi stod begge og grinede, for "forsoningen" havde vi da for mange år siden fået overstået. Man skal nemlig – når dette overhovedet er muligt – se at få tilgivelsen overstået i gerningsøjeblikket ved at prøve at opfatte og definere sin overgrebsmand som en frelser – sendt ovenfra for at bringe en ind i nye vidunderlige erkendelser om sig selv, om mennesket og om samfundet. Lidt som Jesus sagde det med mere knudrede ord i lignelsen om at lade hvedekornet dø, dvs. at overgive sig og selvforglemmende have mod til at turde dette liv ved mentalt i øjeblikket at indstille sig på både det ene og det andet fra vore medmennesker, ja, lade dem styre det i erkendelsen af hvor lidt man jo alligevel selv styrer det (Joh 12, 24-25). Kun sådan tror jeg at man psykisk kan overleve i længden ved at "skabe" et mangfoldigt Himmerige omkring sig. Men her må jeg nok - som tykhovedet teflonmand - hellere skynde mig at komme ned på jorden igen ved at ændre "man" til et "jeg" for ikke generaliserende at blive taget til indtægt for en lignende meningstilskrivelse for kvinder og andre mere sårbare væsner ☺

At jeg ikke var helt galt afsporet ved at se David Lancote som et givende eller frelsende menneske fik jeg bekræftet efter hans død i 2000. Datteren Jane Kelley, der nu selv solgte antikvariske bøger i New York, ringede mig op og spurgte om jeg ville flyve med hende ned til begravelsen, da hun vidste hvor meget David Lancote betød for mig og selv havde elsket ham hele sin barndom. Jeg var virkelig trist over ikke at kunne komme til hans begravelse, men var desværre travlt booket i nordstaterne med for mange af de foredrag, som David havde været så stærkt medvirkende til at skabe. Men bagefter så jeg denne beskrivelse af Davids liv som antikvitetshandler. "[Men der var en anden side af Calcote, en](#)

[privat side, som kun hans nærmeste venner kendte. Det var en side som berigede og rørte menneskers liv over hele Mississippi og Louisiana.](#)

Jo, David rørte mit liv på et meget dybt og intimt plan og hjalp med at gøre Amerikanske Billeder til en succes.

Jeg har her prøvet at vise hvordan det i høj grad var bøsserne – ligesom de sortes parallelsamfund – der hjalp mig til at forholde mig til – ja, at give mig hen til - det virkelige menneske og derved til at befri mig fra min tidligere ideologiske fanatisme ved blindt at ville redde nogle teoretiske ”masser” med risikoen for at havne i menneskefjendsk terror. Denne udvikling af vagabondrollen kulminerede for mig kun en måned efter mit møde med David Calcote, da jeg blaffede op fra Syden for – stadig med nogle vage venstreorienterede ideer i hovedet – at kæmpe sammen med indianerne i Wounded Knee. Men også her lod jeg mig fra første dag forføre af en homoseksuel redningsmand, ja, lod ham og de højere kræfter direkte tage mig til fange, og derved forhindre mig i at blive kriger sammen med indianerne i skyttegravene. Ligesom David Calcote brugte også han kvindeligt ved at lade mig kaste i armene på en kvinde midt i en historisk situation. Han indkvarterede mig i noget, der heroppe i de triste øde prærieområder, forekom som et sandt indiansk antebellum hjem – i al fald den fineste tipi af typen fra før indianerkrigene. Jeg var, som jeg skrev i bogen, ufattelig stolt over som den eneste at bo så fornemt i æresteltet hos Morningstar, der ligesom Emely Kelley var enke, idet hendes mand var den første, der blev dræbt i denne nye indianerkrig mod regeringen. Men ligesom yankeerne stod uforstående over hvordan jeg var havnet i Natchez’ fine plantagehjem, fattede heller ingen heroppe hvordan jeg var havnet hos Morningstar, da jeg i ingen af tilfældene kunne afsløre mine frelsende bøsser. I ”Nederlag i Wounded Knee?” har jeg ventet i 41 år på at afsløre det virkelige navn på historiens X for ikke at

kompromittere ham blandt indianerne, der er ligeså homofobiske som alle andre. Som jeg beskrev det i historien var X=Pat Thunderhawks heldigvis ikke "bagdørsindianer", en af homofobiens mange hadefulde betegnelser for "bøssekarle", men blot en dybt forelsket kyssende og intim "fordørsindianer". Jeg vil nok gå i mere intime detaljer i "Om at sige ja til indianerne", men blot understrege hvor vigtig denne oplevelse var for mig til at nå frem til mit endelige opgør med min ungdoms voldelige revolutionsromantik. Gennem hans forelskelse i mig lærte jeg endeligt at overgive mig til og forelske mig i mennesket omkring mig, thi mange af landevejens bøsser havde jo tænkt mere på sig selv – på godt og ondt – end på mig i vores intime seancer med hinanden. At det her var en selvhadende bøsse, der med vold optrådte som min frelsende engel – eller i al fald med bevæbnede vagter med truende bøssepiber vendt imod mig hver gang jeg forsøgte at flygte tilbage til min voldsromantik eller til sidst helt væk fra dette deprimerende bråvallaslag - hører blot til skæbnens ironi – eller Vorherres morskab – med at sende os engle i alle mulige vingestækkede og -stækkende forklædninger for at beskytte os mod os selv.

Jeg har i denne indledning om mit forhold til bøsser set fra min synsvinkel som vagabond hyppigt antydnet hvordan de gav mig en vis irritation ved at udsuge mig for kræfter til at leve op til mine heteroseksuelle forpligtelser med kvinderne jeg boede hos om nätterne. Men langt hyppigere tror jeg at det påvirkede mig psykisk at give så meget af mig selv – kravet om absolut at skulle elske dem – at jeg tit var træt og irritabel – i al fald den første dag sammen med en ny kvinde, og ikke tilstrækkelig nærværende. Følelsen gennem årene, hvor jeg blev mere bevidst om at jeg var i gang med et dokument om de sorte, var nok

i en vis grad at den tid jeg tabte i samværet med bøsserne skulle indhentes hos kvinderne ved at jeg straks satte mig til at skrive eller gik rundt i byen for at fotografere. Men jeg har også eksempler på at bøsserne kunne ødelægge mit sexliv med kvinder under vores fortsatte forhold. En ung jødisk kvinde, Jane Schreibman, stødte jeg tilfældigt ind i fire gange vidt forskellige steder i Mexico og Guatemala i sommeren 1972. Muligvis fordi jeg hvert sted kom rejsende med en ny jødisk kvinde, Rebecca Bilsky i Oxaca, Stephanie Silverman i Puebla og Marcia Yutman i Quezaltenango, og jøder har det jo med som andre minoriteter at kunne lugte hinanden på lang afstand. Et halvt år efter sad jeg og snakkede med en bums med store sår på benet uden for New York Public Library på 5th Ave i New York, da Jane så mig og sagde at det var underligt at vi nu var stødt ind i hinanden for femte gang vidt forskellige steder i verden. (Jeg lod hende ikke vide at jeg faktisk ikke selv kunne huske at vi havde mødtes før). Og det mente hun betød at Gud ville det og at vi måtte være skabt for hinanden. Så derfor ville hun invitere mig hjem i sit velhavende hjem i New Jersey i weekenden, når hendes forældre var på rejse. Jeg stod altid og manglede overnatningssteder i NYC, så det passede mig fint. Jeg syntes dog efter bare en nat ikke at vores nye forhold gik så fint, men hun insisterede på at fortsætte og skaffede sig næste sommer sin egen lejlighed på Manhattan, hvor jeg helst ville være. Jeg lovede at give det en chance igen, men det blev et par slibrigt hede nætter ingen af os nogensinde har kunnet glemme. Jeg flyttede ind hos Jane onsdag den 4. juli på 695 Washington St og hun havde vist endnu ikke fået andet møbel end sengen, som stod lige under de åbne vinduer på 1. sal. Vi kunne ikke lukke dem fordi vi lå og dryppede af sved uden aircondition. Og lige neden under vinduet var en stor lukket plads, som blev brugt af hundredvis af bøsser, der stod mere eller mindre halvnøgne af samme overophede grund og lavede blow jobs på hinanden. Det var så tæt under os at vi næsten kunne nå dem når vi lænede os ud over

vindueskarmen, hvilket ikke generede dem synderligt. Mange stod generte og alene i lang tid indtil andre lige så generte bondedrenge kom og gik i gang med deres udhængende pikke, da det sikkert også for dem var et nyt fænomen, som de var kommet langvejs fra her til New Yorks bøsseghetto. Andre var mere driftige og havde medbragt kasser, hvorpå de stod og råbende falbød deres varer af kolde drinks, øl, cremer og hvad der nu var brug for. Nogle kom med særlige sex stativer og musikinstrumenter, men langt de fleste stod bare tavse og skiftedes til at sutte den af på hinanden. Jane og jeg morede os kosteligt over synet og tænkte med alt det krudt der blev fyret af både under os og samtidig hen over byen at det dog var den festligste 4. juli nationalfestdag vi nogensinde havde oplevet. Men da fyrværkeriet oven over os stilnede af efter midnat opdagede vi at det kun blev værre neden under os, nu hvor vi selv skulle til at hygge os med hinanden. Og hvordan skal man dog kunne koncentrere sig om noget som helst intimt med en lille uerfaren jødisk pige når man dels ligger på en elendig madras hvor fjedrene næsten springer igennem de sveddryppende lagner, og dels en hovedpude fra den enslydende symfoni af flere hundrede blow jobs under ledelse af konkurrerende dirigenter med svingende arme på hver deres podie? Så hvis Jane følte at hendes Gud havde skabt lige netop os to for hinanden var det efter min mening et meget drillende og hævnende gammeltestamentlig Gud som jeg ikke delte. Men hun syntes at vi skulle give forholdet en chance og lovede at skaffe mig en skrivemaskine næste dag hvis jeg ville blive. Ok, lad gå da, der falder nok ro næste nat, hvor det ikke er national festdag. Af dagbogen kan jeg se at jeg brugte hele næste dag til at skrive til en af de smukkeste sorte piger, jeg lige havde mødt da jeg fotograferede børn med rottebid i Detroit, men en pige som det trods mit lange kærlighedsbrev først lykkedes at score 10 år senere. Min kærlighed til Jane var åbenbart ikke stor nok til at kunne overvinde alle de distraherende bøsser, der samledes igen næste nat

– og næste nat igen. Hvorefter jeg ikke kunne holde det ud og flyttede fra Jane. Men det hele havde ikke været forgæves. For gennem dette hendes sidste forsøg på at få et forhold til en mand under så overvældende homoseksuel konkurrence gik det op for hende at hun var lesbisk og nu ville springe ud. Hun var ikke den eneste lesbiske i de år, der brugte mine kvindelige sider som tritbræt til frigørelse. Og gennem min interesse for fotografering endte hun med selv at blive professionel fotograf, hvorfor vi tit gennem livet mødtes til udstillinger og for at snakke teknik. Sidst jeg så hende var da jeg holdt en stor fest i min lånte penthouselejlighed på Manhattan fordi et par muslimske veninder fra Danmark kom til New York. Til festen mødte også et par små gamle nu rynkede damer op – Jane Schreibman og hendes ligeså jødiske kone gennem mange år. Jeg tror at deres lykke og frihed i høj grad blev skabt fordi bøsserne i vores ungdom havde forsøgt at finde deres. Men det fik de ikke lov til dengang hvor politiet hurtigt kom og lukkede pladsen de havde brugt som mødested i vores ungdom. Siden flyttede bøsserne ud i biler om natten langs Hudson floden, hvor hele sceneriet gentog sig for mig i 1980'erne. Nu var jeg blevet foredragsholder med eget rullende hjem og overnattede tit der med den vidunderlige udsigt over floden til lysene ovre i New Jersey. Så når jeg havde inviteret dates (eller danske medrejsende) med til New York elskede de også efter en god teaterforestilling at dele en flaske romantisk rødvin til klassisk musik og overnatte der. Men så kom problemet igen. Fra vores seng kunne vi gennem persienerne kigge lige ned til alle bøsserne, der var i gang med deres blow jobs kun en meter fra os til hver side – parkeret i endeløse rækker milevidt op langs floden. Og hvilken heteroseksuel kan klare så distraherende og - med nedrullede vinduer i sommertiden – støjende konkurrence? Efter nogle år kom så igen politiet og standsede denne "usædelighed" og har lige siden spærret hele den vidunderlige havneudsigt af for parkerede biler. Sådan går det hver gang vi undertrykkende

majoriteter forsøger at indskrænke friheden for vore minoriteter (jf. burkaforbud etc). Vi straffer altid i sidste ende os selv.

Da jeg efter 4 års vagabondering i 1974 vendte tilbage til San Francisco var jeg et forvandlet menneske. Jeg var i hast blevet proforma gift i New York med min sorte, nu ekskone, Annie Rush og skulle have et fast sted at bo med hende under immigrationsmyndighedernes langvarige undersøgelse af vores ægteskabs ægthed for at de kunne give mig det grønne kort. Jeg valgte at slå mig ned i det fattige Tenderloin distrikt i SF ved siden af Glidekirken, som havde betydet så meget for mig, for at arbejde med kirken og den gryende homoseksuelle gay frihedsbevægelse. Denne smukke lyse by havde jo den største procentdel homoseksuelle af nogen by og var lige siden 60'erne blevet kaldt "gay capital of the world". *Vanguard*, USA's første homoseksuelle organisation lå lige der i Tenderloin, men selve hovedcentret for bevægelsen havde næsten samtidig med mit første voldtagede besøg i San Francisco i 1971 flyttet sig ud til Castro distriktet eller rettere Castro ghettoen. Den senere så berømte myrdede bøsseaktivist Harvey Milk flyttede først til Castro og åbnede sin kamerabutik på Castro Street i 1973 og jeg plejer derfor med et glimt i øjet i mine foredrag at sige at jeg sprang ud af skabet 2 år før Harvey Milk, der først langt senere fortalte sine jødiske forældre om sin seksuelle fejlorientering. Det er dog en tilsnigelse, da han havde levet i skjulte parforhold i mange år og jeg jo aldrig nåede at fortælle mine forældre om hvordan jeg ufrivilligt lod nogen bore sig ind i mit stramt aflåste skab kun få blokke fra Castro ghettoen.

Jeg begyndte at gå til tonsvis af politiske møder i gaybevægelsen også fordi jeg ikke kunne holde mit forsnævrende heteroseksuelle ægteskab ud. Som jeg skrev i kapitlet om forholdet til min ekskone Annie i "Ghetto love" blev hun så alkoholiseret at jeg foretrak at hænge ud med de kriminelle, prostituerede og transvestitterne på gaden om natten, særligt de sorte. Det var dem, der var flest af der i Tenderloin ghettoen, hvor jeg også arbejdede med deres politiske grupper såsom Coyote og "United Prisoners Union" i Glidekirken. Og når først man føler sig indespærret i en ghetto, føles det altid som en anstrengelse at bevæge sig fysisk til de andre ghettoer. Ad Market St. var der 45 minutters gang til Harvey Milks kamerabutik, hvor jeg derfor kun købte film når jeg var til vigtige møder deromkring. Jeg kom til at kende mange af de kendte gay aktivister til disse møder, men når man kun opfatter sig selv som politisk støttebøsse og kirkelig raslebøsse og i det hele taget er passivt tilbageholdende som jeg, fik jeg kun få nære venskaber i denne relativt kolde til- og fraflytterby i modsætning til i de varme, men mere reaktionære dele af USA. En af mine få længerevarende homobekendtskaber var digteren Allan Ginsburg, som havde været med til at starte bevægelsen i SF i 50'erne, da han og de andre kendte i beatgenerationen hang ud der. Senere mødtes vi til demonstrationer overalt i landet og kom til at bo to blokke fra hinanden på New Yorks Lower East Side i 80'erne.

Som nævnt kunne jeg mærke hvordan mit engagement havde ændret sig siden mit første besøg i SF, hvor jeg som ung radikaliseret havde været optaget af massernes befrielse mere end individets, dengang jeg var aktiv i de sorte pantere, boede i Angela Davis Che-Lumumba Club osv. Nu var jeg ganske vidst begyndt at fotografere for de sorte panteres blad, men blaffede kun sjældent den lange vej over til møder i deres hovedkvarter i Oakland. (Inden BART kunne det

tage en hel dag at blaffe dertil). Nej, nu var det samfundet svageste, der havde min største interesse.

Og det mærkede jeg også ved at det hurtigt blev transernes og the drag queens undertrykkelse, der bevægede mig mest. Måske også fordi jeg nu var begyndt at fotografere og disse flamboyante skikkelser jo unægtelig tog sig lidt mere fotogene ud end mange af de velklædte, succesrige bøsser, jeg nu mødte til møderne, modsat mange af de "dirty old men", som jeg havde mødt som blaffer. Her midt i friheden i de homoseksuelles højborg følte jeg ikke på samme måde at de havde brug for "min hjælpende hånd" – snarere omvendt ved at de måske kunne finansiere min fotografering. Men da så mange af mine billeder i San Franciscos natklubber nu mest var af de fotografisk mere spændende transkønnede og drag Queens, var de mere velstående *rigtige* bøsser ikke altid lige vilde med mine billeder. Hele denne underverden var en torn i øjet på dem – på samme måde som den sorte underklasse af kriminelle, alfonsere, prostituerede er det for de sortes frihedskamp – da disse *negative stereotyper* blev brugt af undertrykkeren til at retfærdiggøre undertrykkelsen.

Men nu hvor jeg var omgivet af så mange velklædte og succesrige bøsser meldte også selvransagelsen sig. Hvorfor havde jeg hidtil stort set kun "set", anerkendt og åbnet mig selv op for de bøsser, der selv først havde åbnet op overfor mig på skjulte steder som i bilerne? Hvorfor havde jeg været blind overfor alle de bøsser, jeg havde mødt alle andre steder – i hver eneste familie – og gennem min blindhed overfor deres identitet været en del af hele det undertrykkelsesapparat, der havde tvunget dem under jorden og til sidst ud i ghettoer som San Francisco og New Orleans? Ville jeg ikke på samme kvalmende passive måde have været en del af den stille undertrykkelse i 30'ernes Tyskland, der til sidst førte de homoseksuelle i koncentrationslejre og masse mord? Igen i den blinde uskylds navn. Kun gennem deres egne nødråb ude på landevejen var

jeg blevet tvunget til at se og anerkende deres identitet og smerte og hele mit tidligere forræderi mod menneskeheden og havde langsomt og tøvende - dræbende langsomt - halvhjertet integreret mig med dem.

Og så var der måske alligevel ikke tale om ægte integration. For jeg fornemmede også snart fra San Franciscos mere "befriede" bøsser, at vi frisindede heteroseksuelle er den sande befrielses mest underfundige fjende. Vores dybe følelse af heteroseksuel overlegenhed forbliver uberørt af vores bekymring for de homoseksuelles "sag". Vi lader til at indrømme så meget med vores nedladende "vi må "acceptere" homoseksuelle", mens det frisindede "vi" uvægerligt udelukker selve den minoritet, hvis integration tilskyndes. Vi overlader den undertrykte til at skulle kæmpe ikke blot imod ægte bigotteri og had, men også "medfølelse" og "forståelse" - "tolerance" udstrakt til noget beklageligt frem for noget normalt. Efter en sådan indoktrinering føler "vi" os lige så usikre, utilpasse og truede af "dem", som hvide føler sig truede af de sorte/brune, og det bliver mere bekvemt for os at holde dem i ghettoer. Nogle amerikanere så homoseksuelle ghettoer som San Francisco og New Orleans som udtryk for et tolerant og frit samfund. Men som med de gamle jødiske ghettoer i Europa er det lige modsat. Når vi i århundreder har forhindret bøsser i at reagere frit, at kysse og holde hinanden i hånden i en åben atmosfære uden frygt, når vi laver love imod dem i de fleste stater, får dem til at væmmes sådan ved homoseksualitet, før de bliver voksne, at de antager og indvendiggør heteroseksuelle definitioner på godt og dårligt, når vi tvinger bøsser og lesbiske gennem hele deres liv ud i smertefyldte, frugtesløse forsøg på at rette op på deres liv med samme forkrøblende virkning for deres selvværdsfølelse, som når sorte retter op på deres hudfarve for at blive accepterede eller slet og ret overleve - så tvinger vi dem sluttelig ind i lignende adskilte ghettoer, komplette med underkultur og oprør, som jeg i San Francisco så blodige eksempler på. Jeg

oplevede hvordan 2800 bøsser blev fængslet i SF, mange blot for forbrydelsen oralsex, det første år i SF. Men flere af mine transvestit-venner blev direkte myrdet. Jeg var derfor især aktiv i transvestiternes kamp og flyttede sammen med en 30-40 af disse, som led forfærdeligt. Mange havnede på narko og i fængsel.

Jeg har i dag ikke nogen klar erindring om de enkelte begivenheder i denne heksekedel af overlappende undertrykte grupper, som jeg sprang rundt imellem fra isflage til isflage mens jeg selv forsøgte at holde mig selv oven vande. Der var ikke tid eller lyst til at skrive dagbog i hjemmet hos Annie, hvor det hele også sejlede for mig i hendes druk. Dagbogen er blank fra den dag jeg blev gift med hende, fredag den 13. september 1974 og resten af min tid i Amerika.

Så jeg husker kun vagt hvordan jeg allerede var aktiv i transvestiternes og de prostitueredes kamp da pastor Cecil Williams sekretær, Pat, en dag viste fængselsaktivisten Popeye Jackson mine fotobøger med billederne af disse og han så også gerne ville have mig til at fotografere fangernes kamp. Py ha, hvordan skulle jeg dog bære mig ad med det, spurgte jeg, når jeg jo ikke havde adgang til fængslerne. "Jamen, du er jo hvid, så du kan sikkert få tilladelse af nogle myndigheder," sagde han. Men lige hvad det angik havde jeg jo ikke mere selvfølelse end han havde som sort kriminel med vores fælles autoritetsforskrækkelse. Jeg havde jo altid bare stukket end tommeltot ud og ventet på at nogle "autoriteter" samlede mig op. Jeg kunne ikke huske et eneste tilfælde fra de 5 år på landevejen hvor jeg selv havde taget et initiativ. Men under samtalen nævnte han at jeg måske skulle prøve at gå til sherif Hongisto. Ham havde jeg allerede hørt godt om fra bøsserne idet han var den første til at ansætte bøsser og lesbiske i det hadske irsk-katolske politi og fordi han nægtede at lade politiet smide bøsser ud af deres lejligheder, som loven sagde de skulle, hvis de blev grebet i "sodomi" – selv indendørs!

Alligevel var jeg rystende nervøs og følte mig totalt "out of place," da jeg gik op i de fine marmorbelaagte kontorer i rådhusets Sheriff's Department. Intet andet sted i USA ville jeg have været så vanvittig dengang at tage mine billeder af byens bøsser og transvestitter med under armen for at vise frem for politi og ordensmagt. Men jeg tog chancen, da jeg var nødt til at have en eller andet bevis for at jeg ikke var hvem som helst. Så skete der det forunderlige at Hongisto bad om at få lukket døren, så vi kunne tale i enerum ved hans skrivebord mens han vendte Stars and Stripes og alle statslige regler ryggen. Som ved et mirakel afslørede han at han allerede havde lagt mærke til mig med mit lange skæg blandt bøsserne og selv havde et blødende hjerte for de fængslede transvestitter, som jeg nu bad om lov til at komme ind i fængslerne for at fotografere. Jeg husker ikke om jeg også til sidst nævnte Popeye og de rigtige kriminelle, da det jo var lidt mere kontroversielt, i al fald ikke før jeg kunne mærke at jeg havde fået ham på min side. Jeg husker heller ikke om han indirekte afslørede at han "selv var lidt til den side" eller om det var fra bøsserne at jeg havde hørt, at han trods sit officielle heteroseksuelle ægteskab i virkeligheden var "skabsbøsse". Det gjorde heller ingen forskel, da det jo var noget man kun vagt lod antyde bag lukkede døre i de år. Han endte i al fald med at have fire forliste ægteskaber inden sin død og "sprang" senere aktivt og åbent ud i kampen mod de homoseksuelles største hadeobjekt i de år, Anita Bryant, ved for egen regning at rejse rundt i landet for at modarbejde hende. Men i hvert fald lod han mig ikke være i tvivl om, at det var pga. "dit arbejde for the gay movement" at han ville hjælpe mig. Problemet var blot at han ikke kunne give mig bemyndigelse til som fotograf og aktivist at komme ind i et fængsel. Han sad længe og vred hjernen før han kom op med en ide. "Men jeg kan lade dig indsætte som en af mine fanger i San Mateofængslet, ja, slet og ret fængsle dig ved at udstede indsættelsespapirerne. Men på den betingelse at du ALDRIG

nogensinde afslører grunden til at jeg ulovligt gjorde det.”

Det svor jeg naturligvis foran flaget at jeg ikke nogensinde ville gøre, ALDRIG svigte ham – i al fald så længe han levede. Og det løfte holdt jeg. Han døde i 2004 og først under mine rundvisninger i Louisiana i 2009 fortalte jeg for første gang hvordan jeg havde fået mine fængselsbilleder.

Og således kom miraklet endnu engang i stand, at ved konsekvent at sige ja til bøsserne havde de nu igen sendt mig i Himmerige – eller i al fald i fængsel. For med mine billeder inde fra dette fængselshelvede, som amerikanske publikums ikke siden har fattet at jeg kunne kom ind i, hjalp bøsserne med at gøre Amerikanske Billeder til en succes. Det hører med til skæbnens ironi, at Hongisto kort efter selv blev smidt i selvsamme San Mateo fængsel fordi han nægtede at smide nogle folk ud, som han som sherif var blevet ansat til at sætte på gaden.

Jeg har også en vag anelse om at han var med til at redde mit liv, for da Popeye Jackson kort efter blev myrdet i et attentat sammen med en af mine hvide veninder, Sally Voye, skulle jeg som omtalt i min bog have været med i bilen. Men en mystisk person ringede til min kone mens jeg som sædvanlig var ude i gaden og advarede mig mod at køre med Popeye hjem, hvorefter hun grædende tryglede mig om ikke at tage med. Jeg har overhovedet ingen beviser for det i denne forvirrende tid under J. Edgar Hoover med alle hans sammensværgelser, hvor FBI havde plantet en spion i Popeyes fængselsfangeunion og vi alle var aflyttede, men hvem pokker skulle ellers INDEFRA SYSTEMET have nogen interesse i at holde hånden over mig end lige netop skabsaktivisten Hongisto? I den forstand var det så igen bøsserne, der indirekte reddede mit liv, i den by hvor de ganske kort tid efter selv begyndte at dø i hobetal.

Alene af sidstnævnte grund har jeg så få bekendte tilbage fra min aktivitet i

deres frihedsbevægelse at jeg vil vente og skrive mere om perioden i "Om at sige ja til transpersoner" og springe lidt frem i tiden. For efter mit eget næsten-attentat blev jeg så skræmt at jeg flygtede ud på landevejen – også væk fra mit dårlige ægteskab, idet jeg nu havde fået mit grønne kort. Mens jeg var et sted i Syden kom så endnu et chok, da en af mine venner i foreningen, Sara Jane Moore, afslørede at hun havde været spion for FBI og derfor nu som hævn havde forsøgt at myrde systemets overhoved, selve USA's præsident Ford. Men præsidenten reddede livet ved at en ung mand, Oliver Sippel, slog pistolen ud af hendes hånd ved andet skudforsøg lige på pladsen, hvor jeg selv kort før havde fotograferet præsident Ford i nærheden af mit hjem. Og denne unge mand fandt jeg ud af at jeg kendte periferisk i bøsse miljøet under hans dæknavn Billy, om ikke andet fordi han altid blev omtalt som "kæreste af Harvey Milks elsker Joe". Milk havde mødt Joe i Jacob A. Riis' park i sin tid, hvorfor jeg også bed mærke i det, da det var i en boghandel her i San Francisco jeg stjal Jacob Riis' bog "How the other half lives", hvilket jeg naturligvis burde have tilstået overfor sheriff Hongisto så han havde haft en lovlig grund til at fængsle mig 😊 Joe begik selvmord i Hollywoodfilmen "Milk". For at styrke bevægelsen opfordrede Milk nu den pludselig landskendte helt med det for de fleste af os helt ukendte navn Oliver Sippel til at komme ud af skabet og som den første bøsse at blive inviteret til Det Hvide Hus – dog med det resultat at præsident Ford straks aflyste at mødes med sin redningsmand. Og endnu værre slog Billys egen familie i Michigan resten af livet hånden af deres egen søn, da de opdagede at han var bøsse – skønt han lige havde reddet USA's præsidents liv! Det siger alt om homofobien på det tidspunkt, at en dekoreret marinesoldat og Vietnam veteran, blev nægtet adgang i det Hvide Hus blot fordi han boede i et kærlighedsforhold med en anden krigsveteran.

Efter Sara Jane Moores attentatforsøg blev jeg endnu engang skræmt fordi jeg kendte hende fra fængselsforeningen og var angst for at FBI nu ville finde frem til og beslaglægge alle mine billeder fra 5 år på landevejen. Så jeg blaffede i al hast nat og dag tværs over USA ud til Annie, som opbevarede billederne og flygtede straks med hende og alle billederne til Danmark. Det var ikke min intention at vende tilbage på det tidspunkt, da jeg først nu følte at jeg var rigtig kommet i gang med mit fotografiske arbejde efter i for høj grad at have danderet den på landevejen i så mange år med for mange bøsse- og kvindesidespring 😊 Og min paranoia var ikke hel ubegrundet, for da Sara Jane Moore blev løsladt efter 32 år af sin 500 års fængselsdom den December 31, 2007, blev jeg kontaktet af hele to filmselskaber, der ville lave en film om hendes liv – og havde fundet ud af at jeg var den eneste, som havde billeder af hende.

Derfor var jeg blevet ufrivillig landflygtig i Danmark i de tre år, hvor "vores" spæde bevægelse voksede til filmen "Milk"s massebevægelse, der spredte sig ud over verden og bragte Milk til magten og danske homoer den stolte identitet "bøsse". Når jeg siger "vores" – skønt jeg ved hvor perifer jeg selv var – er det dels for at understrege at ingen bevægelse imod flertallets fordomme kan sejre uden kollaboratører blandt undertrykkerne som f.eks. Hongisto og Cecil Williams og mange andre i "the gay capital of the world". Men også for endnu engang at vise at det også er af egoistiske grunde at vi skal støtte vore udstødtes kamp. For den kærlighed vi som individer giver ud til dem, vi som gruppe har nægtet vores kærlighed, kommer jo altid mangefold tilbage, som mine mange Himmerige-historier understreger det. Og det så jeg især nu i tiden efter at bøsserne havde hjulpet med – ofte som beskrevet meget imod mine egne indre ønsker - at gøre Amerikanske Billeder til en succes – først hjemme i Europa.

For da jeg efter tre års fravær i Danmark i 1978 vender tilbage til San Francisco på min tur rundt i Amerika for at vise bogen og showet for dem, som er fotograferet deri, er en af de første jeg kontakter en gammel kending i bøsse miljøet, den sorte poet og teaterdirektør, Burial Clay. Jeg husker faktisk ikke engang at jeg fremviste lysbilledshowet for ham, travl som han var og tidskrævende, som det var at stille udstyret til det 4 timers show op, men han lagde mærke til min positive omtale af homoseksuelle i bogen og ville straks sætte showet op i et teater skønt jeg overhovedet ikke havde udtrykt ønske om dette, da jeg var travlt booket i Danmark. Da jeg efter hjemkomsten til Danmark skrev en lang artikel i [Information om mit første gensyn med Amerika](#), morer jeg mig lidt over i dag at jeg overhovedet ikke at omtalte bøssebåndet imellem os. Var jeg stadig selv underlagt tidens homofobi? Eller ville jeg bare prale med overfor danskerne at jeg var blevet "stor nok" til at kunne klare mig uden bøssernes hjælp? For der var ingen tvivl om under mit møde med Burial Clay, som havde kontaktet mig, at det var både beskrivelsen af de sorte og de homoseksuelles parallelle undertrykkelse, der fik ham til at kaste alt fra sig for at sætte showet op. Med dette triste resultat, som jeg skrev i Information:

"Det er med blandede følelser, jeg tager tilbage til San Francisco, denne solskinsby, hvori jeg mistede flere venner end i nogen anden by. Næsten øjeblikkeligt stifter jeg varmt venskab med den kendte og populære sorte teaterdirektør Burial Clay, da han erfarer, at noget af hans familie i Syden er med i bogen. Han ønsker straks at sætte showet op i et teater i Fillmore-ghettoen, men har dog brug for 2 ugers forberedelse til plakater osv. I mellemtiden ta'r jeg derfor til Los Angeles. Rystet bliver jeg naturligvis derfor, da jeg kommer tilbage og erfarer at han netop er blevet myrdet - et chok for byens intellektuelle. I

samme uge bliver en af mine sorte venner i Glidekirken stukket ihjel. Jeg opgiver straks at sætte showet op i San Francisco og viser det blot for de berørte af Popeye Jackson-mordet.”

Jeg var rystet over Burial Clays hurtige død og dermed ”aflysning” af mit første offentlige show i USA. Jeg opbevarer stadig i dag hans indskrift i min adressebog, få minutters gang fra min gamle lejlighed i the Tenderloin på 582 Franklin på hjørnet af McAllister. Det er lige overfor det fine Herbst Theater, hvor han muligvis havde tænkt sig at sætte showet op. I dag 40 år efter er der et teater opkaldt efter ham, ”The Burial Clay Memorial Theater” på 762 Fulton Street, hvor The African-American Shakespeare Company har hjemme. Her har jeg bl.a. fotograferet optræden af en af min bogs hovedpersoner, Rhodessa Jones, som kastede blomster og aske i havet til slut i mit show efter et andet af de mange mord jeg dengang oplevede i byen.

Mordet på Burial Clay skete kun to måneder før mordet på den langt mere kendte bøsseaktivist, Harvey Milk, men da var jeg for længst ”flygtet” hjem til Danmark – endnu engang – og tror ikke engang jeg hørte om det, da jeg ikke her i tiden før sociale medier læste amerikanske aviser.

Jeg ønskede bl.a. herhjemme i tryghed med mine billeder at lave filmversionen af ”Amerikanske Billeder” før jeg følte mig klar til for alvor at indtage Amerika med produktet. Skæbnen ville at det blev endnu en sort bøsseaktivist, der førte mig tilbage til San Francisco og dermed lagde starten til min mangeårige foredragssucces i amerikanske universiteter. For under filmens debut i Cannes Festivalen havde en af San Franciscos mest indflydelsesrige sorte kulturpersoner, Albert Johnson, selvfølgelig lagt mærke til mit forsvar for bøsserne i filmen og inviterede mig til officiel amerikansk premiere i San Franciscos Filmfestival, som han blev leder af fra 1965 som den første sorte

leder af en amerikansk filmfestival. Desuden var han filmkritiker, historiker og professor i U. Cal og blev "celebrated for his pioneering tributes to Hollywood legends," som New York Times skrev efter hans død under et samarbejde med Pam Grier. Jeg var derfor stolt [over hans flotte introduktion af filmen](#), men især at han valgte min officielle USA-premiere i bøssernes store biograf, Castro Cinema, som man ser ligge klods op af Harvey Milks historiske fotobutik i "Milk". Her fik jeg endeløse klapsalver af et begejstret publikum på 1400 bl. a. havde jeg inviteret Popeye Jacksons nu 6-årige søn, som i filmen ligger ufødt i maven på moderen under Popeyes begravelse, men nu råbte ud over salen, "That's my daddy, that's my daddy." Særligt de mange bøsser og lesbiske i biografen var ellevilde og deres blad "The Advocate", hvis ejer skildres i "Milk", gav mig en af mine fineste anmeldelser nogensinde, - ja, skribenten, Camilla Decarnin, endte siden med at arbejde med Amerikanske Billeder både i SF og i Danmark.

Dog fik jeg kritik af de lesbiske. "Hvorfor er vi ikke med i din film?" spurgte de anklagende. "Fordi I aldrig inviterede mig hjem dengang sexismen florerede mellem bøsser og lesbiske (som vist i "Milk"). Så hvordan skulle jeg fotografere jer!"

De var dog lidt med i filmen, for jeg husker hvordan jeg hvordan jeg havde grædt af glæde, da jeg i "vores", ja hele verdens 4. første Gay Pride Parade i 1975 for første gang kunne fotografere lesbiske og bøsser arm i arm. Men dem lykkedes det mig også siden at integrere mig med, som vi skal se i "Om at sige ja til de lesbiske."

Efter filmens kæmpesucces i San Francisco besluttede vi hjemme i arbejdskollektivet i Købmagergade at anlægge vores første faste teater for showet i San Francisco og ankom uden en øre året efter - i marts 1982 - da vi lige havde sendt vores sidste penge i Afrika-fonden til Afrika og i den tro at vi ville få samme succes straks i USA. Hvor naivt, for det koster penge at starte

noget som helst op i USA.

Men igen blev en sort bøsse, Lawrence Andrews, som jeg havde mødt under filmfestivalen, vores redningsmand – troede vi i første omgang. Han inviterede os til at bo – alle 9 – sammen med ham i hans baggrundsgarage. Men det skulle blive den mest prøvende tid for gruppen, der langsomt gik i opløsning ligesom hele byen syntes at gøre det, da det regnede uafbrudt og deprimerende i en hel måned. Ikke just den start vi havde forventet i solskinsbyen.

Men lad os holde os til bøssesiden af historien. Min sorte medarbejder Howie Pinderhughes var ankommet med sin danske kæreste, Ingrid, men nu skete der det underlige i vores et-rums baggårdsslum at den ellers fornuftige og veluddannede, Lawrence, hurtigt smaskforelskede sig i Howie på et tidspunkt hvor Ingrid slappede af hos noget familie i forstæderne. Howie var dog ikke det mindste "gay" og afviste høfligt, men bestemt alle tilnærmelserne fra Lawrence. Dette gjorde blot Lawrence endnu mere besat og hvad der startede som forsmået homoseksuel kærlighed endte til sidst i et større pengeafpresningsdrama, som jeg beskrev i et brev til Kitte Fennestad til Danmark:

"Allerede den første måned vi var i San Fransisco havde vi brugt alle vores opsparede penge. Vibekes far havde givet hende 2000 kr., som gik på en måned til at bespise alle med. Lige siden har vi prøvet at få hjælp fra Købmagergade, men der er kassen også tom. Vi boede alle 9 hos Lawrence Andrews - en sort fyr, som jeg havde troet ville være fin til at køre showet i S.F. i fremtiden. Vi havde fortalt ham, at vi alle normalt arbejdede for lomme penge, men han sagde at det var mere rimeligt at få en regulær løn og krævede at få sin husleje betalt mens vi var der, hvilket vi indvilgede i, da den

kun var på 4000 kr. om måneden. Vi betalte også telefon, lys osv. Det viste sig siden at det var vores økonomisk bedste måneder i San Fransisco, hvor vi tjente ca. 80.000 (hvilket dog alt sammen gik op i udgifter). Vi selv fik en løn hver på 20 dollars om ugen (160 kr). Da der var gået tre måneder og Lawrence begyndte at indse, at det ikke var andet end hårdt arbejde med konstant plakatoopsætning og at det aldrig ville blive til den succes, han ligesom jeg havde troet, da han i oktober så filmen i filmfestivalen for 1400 jublende tilskuere, begyndte han mere og mere at trække sig ud og kræve løn for de 3-4 måneder, han havde arbejdet for fondet. Vi følte at vi blev nødt til at give ham noget og tilbød ham 600 \$ til hjælp til at komme til Trinidad, som han havde drømt om i 10 år at få råd til at besøge igen. Vibeke og de andre rasede over hans uforskammethed, når vi havde sat alle vores opsparede midler til for at komme hertil - at han så skulle være den eneste, der fik noget ud af de 3 måneders arbejde. Så begyndte han at snakke om, at han ville lave retssag hvis ikke han fik mindst 1000 \$. Til sidst blev vi nødt til at give ham det, da vi mente det var klogest ikke at støde ham med den magt han havde især i de sorte medier. Vi havde simpelthen ikke råd til dårlig presse.

Vi flyttede så alle ud af hans hus, hvor vi havde boet Howie, Tonie, Vibeke Anita, Ingrid, Flim og jeg i tre måneder i et rum i noget der nærmest lignede en baggårdsgarage. Det var i hvert fald for meget for Søren (**B. Henriksen, vores sagfører, senere direktør for Dansk Handel**), som flygtede efter et par dage. Uden at lave noget af det sagførerarbejde, vi havde regnet med han ville hjælpe os med. Vi blev lidt skuffede over hans manglende idealisme, nu hvor han trods alt har levet ret godt af Amerikanske Billeder, at han så ikke også ville dele vores trange kår.

Nå, derefter blev Lawrence sur og kidnappede hele vores show og sagde vi kun kunne få det igen, hvis vi underskrev en kontrakt på at han skulle have 3000 dollars for sit arbejde. Det var fuldstændig vanvittigt, når vi kun havde 700 dollars i banken, ingenting havde at spise, intet sted at bo og i øvrigt skulle stable 5000 dollars på benene på en måned for at kunne få vores nye teater. Da vi havde et show næste aften i Berkeley, var vi nødt til at bruge politiet for at få udstyret udleveret. Det gjorde selvfølgelig Lawrence endnu mere bitter, og mandag morgen gik han så i banken og hævede alt, hvad vi havde på vores konto. Vi har ikke været i stand til at få pengene igen, da han som sagt truede med at bruge sin indflydelse i aviserne. Han krævede tilmed at vi skulle betale hans telefonregning på 200 dollars. Det kunne vi selvfølgelig ikke, da vi ikke havde en øre. Hvorefter han gik til pressen, ringede til radiostationer, Tv-stationer, byens sorte intellektuelle osv. og fortalte på sin intelligente, velformulerede måde om, hvordan American Pictures havde udnyttet ham, havde taget alle hans penge osv. osv. Det korte af det lange var: Et halvt års arbejde var spildt. Næsten 5000 havde set showet i byen, men vi stod tilbage uden en øre, uden noget sted at bo, med et dårligt rygte i mange af medierne - og havde brugt alle vores personlige formuer på at komme hertil, så vi ikke engang havde råd til at tage herfra.”

Måske det var endt sådan alligevel, men der er ingen tvivl om at det hele startede som forsmået kærlighed, der udviklede sig til den rene terror. Naturligvis kunne det lige så godt være sket for os gennem afvist heteroseksuel kærlighed som jeg tilsvarende oplevede det, da en groupie kidnappede alt mit udstyr som beskrevet i ”Om at sige ja/nej til groupier”. Det har været hovedtemaet i ufattelig meget verdenslitteratur som f.eks. Salman Rushdies

»Klovnen Shalimar«, så mens det langsomt udviklede sig frygtede vi hele tiden for hvordan vores eget arketyperiske drama ville ende.

På en måde var det dog godt for mit egen syn på homoseksuelle, at disse minsandten viste sig at kunne være syndige mennesker ligesom alle os andre og ikke kun de "stakkels ofre", som jeg med så stor medfølelse havde ladet mig udnytte af og i en vis forstand derfor romantiseret som uskyldsrene. De var ikke kun i stand til at bringe mig i Himmerige, men også lige lukt i helvede. I de seks år jeg havde arbejdet hjemme i Danmark havde jeg også fået et mere af-romantiseret syn på bøsser ligesom jeg havde fået det på sorte ved at arbejde tæt sammen med sorte og alle de problemer det gav. Særligt filmen "Frihedens knytnæve" af bøssen, den tyske filminstruktør Fassbinder, havde påvirket mig – måske mere end alle hans andre film, da den kom lige det år jeg vendte hjem. Det var den første film nogensinde hvori homoseksualitet ikke er problemet, men derimod om hvordan bøsser koldt indbyrdes udnytter "det kolde jern" med de komplicerede følelser de har for hinanden, "kærlighed er koldere end døden". I den forstand var jeg også midt under Lawrences grove udnyttelse af os, hans "fucking us over", en lille smule forberedt og taknemmelig overfor ham, fordi han havde fortalt mig meget om hvordan han selv hele tiden følte sig "fucked over" af de andre bøsser, men i ganske særlig grad de hvide. "Selv når vi går i seng med de hvide bøsser kan de ikke skjule deres racisme overfor os og komme hurtigt nok væk." Han fortalte mig også om de nedladende hvide bøsser i Castro, hvor sorte ikke kunne blive bartendere på den tid, skønt de godt kunne lade sig integrere i sengen. For at forsøge at bekæmpe racismen hos de hvide bøsser – deres fortsatte nedladende syn på deres sorte elskere som inferiøre objekter - havde Lawrence været med til to år før vores ankomst i San Francisco at starte støttegruppen for multiraciale bøsseforhold, "Black and White men together"

(som i dag kører som en [national organisation over hele USA under navnet NABWMT](#)). Så det skortede ikke på skrækhistorier, som han nu kunne berette for mig og hvordan de forsøgte i gruppen at behandle og hele sårene de sorte og hvide bøsser havde påført hinanden. Når jeg var interesseret skyldtes det også at jeg med den stærke homofobi, jeg oplevede i det sorte samfund hele tiden, havde bemærket en mindre aggressivitet og større selvudslettelse blandt de sorte bilbøsser jeg havde haft med at gøre i tiden som vagabond, et billede af dem som jeg fik bekræftet gennem Barry Jenkins oscarvindende film "Moonlight" mange år efter, skønt de ikke just har ry for at være mindre aggressive i fængslerne. Derfor havde Lawrence også hyppigt inviteret mig med til møderne i "Black and white men together", hvor jeg lavede nogle af mine første racisme workshops, skønt han altid bedyrede at han ikke selv havde tillid til hvide og aldrig selv kunne drømme om at ligge i med "a blue eyed white devil like you." Jeg svarede altid kækt at hans følelser overfor mig så sandelig var gengældte og at jeg var lettet over at han kun blev forelsket sig i min sorte medarbejder Howie og ikke kastede sig ud i djævledyrkelse. Som jeg husker det var et af vore første lysbilledshows for hans "Black and white men together" gruppe, hvor jeg selvfølgelig fortalte tilskuerne lidt om mine erfaringer med bøsser på landevejen, men sidenhen var gruppen normalt kun medsponsor, når folk organiserede vore shows, og fik på den måde selv lidt reklame udenfor San Francisco i takt med at ryet om Amerikanske Billeder spredte sig udenfor "the Bay Area". En anden vigtig homo- og pengesponsor for os var altid de konservative ["Log Cabin Republicans"](#) – mere om dem senere, da de hjalp mig med mange år efter at vinde Søren Pinds hjerte.

Med alle de vigtige kulturelle forbindelser Lawrence havde var vi derfor enormt nervøse for at tabe ham og siden blive ofre for hans hævn. Jeg husker ikke om jeg

også dengang sagde det, som bragte latteren frem til min 60 års fødselsdag 25 år efter i 2007. Der havde jeg fløjet alle mine gamle medarbejdere over fra USA til en storstilet takkefest i Øksnehallen. Og under middagen stod den ene efter den anden op og holdt underholdende og sjove taler om mig, sådan som man jo nu bliver nødt til at gøre det ved runde fødselsdage. Der kom mange velfortjente drillende historier om mig fra de mange år, og en af dem var Howies beskrivelse af den første turne jeg havde sendt ham ud på rundt i Skandinavien. For at spare penge skulle vi altid bo privat og en svensk arrangør var så midt om natten kravlet ind i Howies seng og havde begyndte at antaste ham. Nej, sagde Howie pænt og bestemt, jeg har en kæreste i København og er ikke til den side. Men bøssearrangøren havde fortsat natten igennem og da Howie vendte hjem til vores arbejdskollektiv, havde han siddet og beklaget sig over alt det han skulle gå igennem for Amerikanske Billeders skyld. Hvortil jeg kort og undrende skulle have sagt, ["Jamen, hvorfor gik du ikke bare i seng med ham og fik det overstået?"](#) Mit fødselsdagspublikum grinede højt af historien, mens jeg selv ikke engang kunne huske episoden eller så noget som helst sjovt i det hele, da den ja-livsstil jo var blevet så normal for mig selv gennem tiden. Jeg er ret sikker på at Howies tale også var en hævn fordi jeg drillende under hans langvarige prøvelser med Lawrence 25 år tidligere havde foreslået, at i stedet for at tilkalde politiet for at befri vores kidnappede showudstyr med risiko for at det røg på Lawrence straffeattest og skabte endnu mere bitterhed, hvorfor gik Howie da ikke bare i seng med ham, så vi kunne komme videre med vores showbusiness? Lidt menneskehandel og gidseludveksling er man vel altid parat til i frihedens og fremskridtets navn 😊

Det hele kom til at koste os utrolig dyrt, men hvor er jeg i dag taknemmelig for at vi gennem Lawrence kom til at møde så meget modgang i opstarten med

Amerikanske Billeder. Vi var efter succesen i Europa kommet over for at erobre Amerika og troede nærmest at vi kunne gå på vandet. Det var som om højere kræfter i skikkelse af Lawrence straks ønskede at sætte os på en prøve. Uden at bestå den ville vi alligevel ikke kunne klare os i Amerika overfor al den skjulte, bitre smerte, der lå bag racismen. Lawrence var mere end nogen anden eksponent for denne smerte som flygtning fra Vestindiens – i bogstavelig forstand - *dræbende* homofobi i forsøget på at finde et fristed her i "the Gay Capital of the world", men selv her følte han sig vred og desillusioneret over at undertrykkelsens internaliserede mønstre fulgte ham blandt hans egne. I desperation kastede han sig efter succesen i Filmfestivalen i armene på "a white devil" og hans Amerikanske Billeder som et middel hvorigennem han kunne lufte sin vrede. Men følte sig så endnu engang overvældet af at se sig invaderet af en flok hvide med sin dybe mistillid til hvide og har måske med denne mistro sikkert hurtigt gennemskuet mig som en falsk frelserskikkelse. Det skulle ikke blive sidste gang jeg mødte så voldsom vrede – om ikke andet fordi showet altid bragte så meget vrede op i sorte, og når de ikke kunne sætte fingeren direkte på årsagen, vendte de den tit i frustration mod budbringeren - altså mig. Så gennem konflikten med Lawrence lærte jeg med tiden at folde armene og roligt at lytte til vreden og lade den få afløb. Og ved at lade mig overvære dialogerne i hans *Black and White Men Together* var han også den første til at lægge fundamentet for den succes mine workshops mellem sorte og hvide siden skulle udvikle sig til gennem de næste 30 år i universiteterne. Vi tabte ham undervejs fordi vi i vores skandinaviske naive overmenneskelighed ikke havde lært at lytte til vreden nedefra og derfor ikke var forberedte på at den stærkeste vrede ville vi møde fra dem, hvis sag vi så bedrevidende postulerede at være talsmænd for, uden som udenforstående at have spor indføling med smerten bagved.

Lawrence var en af de første, der med sin destruktive sabotage overfor os bekræftede mig i mit senere slogan, "Hvis et lidelsesmønster angriber dig, og kun et lidelsesmønster vil nogen sinde finde på at gøre det, er hjælpen altid lige ved hånden. Nemlig fra mennesket bag lidelsesmønstret, som venter på at blive befriet." Men det er ikke noget man straks indser sandheden i når man lige ankommer fra et trygt tillidsbaseret velfærdssamfund og bliver slået ned, men hvor var det dog en vigtig begyndererkendelse at gøre.

Så måske var Lawrence med til at redde min egen senere karriere i USA skønt jeg i læreprocessen endte med at ofre alle mine idealistiske medarbejdere. Og måske han tilmed reddede mit liv. Jeg husker ikke præcis i dag hvad der skete under min ADHD-opmærksomme bilkørsel, for pludselig en dag hvor jeg kørte med ham på forsædet ovre i Berkeley – tæt ved det sted Howie i dag bor som professor ved universitetet – rev Lawrence pludselig rattet hørdt til siden og undgik derved påkørsel af en bil eller person. Hvis jeg havde dræbt et menneske – for ikke at sige mig selv – ville hele vores opstart i Amerika i al fald være dømt til at mislykkes. Vi havde vist været til et af de interviews, vi næsten hver dag havde to, tre stykker af i alle de dengang enormt rummelige debatradiostationer, som siden over hele Amerika er blevet overtaget af Robert Murdock og gjort til hjernevaskende organer for højrefløjen. Det var Lawrence, der havde eller skaffede forbindelser til alle disse radiostationer uden hvis hjælp ingen kulturbegivenhed ville få et publikum. Men enten han, Tony eller Howie sad altid ved min side under interviews når der kom spørgsmål fra sorte lyttere om hvorvidt Amerikanske Billeder ikke blot var endnu en hvid djævels komplot mod de sorte. Så uden Lawrence's velformulerede og overbevisende sorte forsvar om at jeg ikke var nogen hvid djævel – selvom han sikkert inderst i stigende grad selv tænkte at jeg var det i sin dybe jalousi over al den

opmærksomhed jeg fik som hvid – ville vi aldrig have klaret opstarten på det benhårde amerikanske marked. Alene derfor er det let at forstå hans voksende følelse af at have solgt sig selv til Mefisto og hvorfor han endte med til sidst at gå i baglås, da det trak ud i det uendelige med at få en indtægt fra "The Man".

Vi blev så fattige over sommeren at vi ikke engang havde penge til at reparere vores gamle brugte VW-bus. Den stod på høje klodser som så mange andre af de fattiges biler i det som også for os blev en ghetto – ude af stand til at komme rundt og få en indtjening med showet. I alle de år jeg havde rejst rundt uden penge i USA havde jeg aldrig følt mig fattig. Men pludselig at være hjemløs med sin familie – deriblandt vores 2 års søn - tvunget til at bo på sofaer hos venner lærte mig pludselig hvad det er at være fattig. Derfor blev jeg enormt bitter da [Weekendavisen 33 år efter opdigtede en stor historie](#) om hvordan jeg ulovligt skulle have ført store pengebeløb til USA på det tidspunkt fra vores Afrika-fond, når jeg har masser af vidner både i San Francisco og Afrika på at årsagen til vores fattigdom var at vi lige havde sendt alle vore penge til Afrika i den naive tro at vi straks ville få succes i USA.

Til sidst lykkedes det os dog ved hjælp af mange frivillige hænder og bidrag – uden bil – at åbne vores eget planlagte "American Pictures Theater" for showet i en gammel faldefærdig bar i Mission ghettoen, hvor vi også kunne bo. Her var problemet blot at alle de folk i forstæderne, der havde overskud til at komme til min forestilling om ghettoer, ikke turde at komme i ghettoen. En aften blev hele publikum røvet ved udgangen af teatret. Men alt dette er en anden trist historie, for lige nu skal vi tilbage til bøssesporet.

Da teatret åbnede i løbet af efteråret lavede vi en stor fest med mange indbudte gæster og medier. Pludselig under festen trådte en lidt nervøs sort mand hen til

mig og spurgte om jeg kunne huske ham. Nej, jeg havde ingen anelse om hvem han var. "Jamen du boede hos mig engang i 1971." Jeg havde stadig ingen anelse om hvem han var. Jeg havde jo boet hos tusinder af sorte i årene sidenhen. Men så begyndte han næsten hviskende foran alle de andre at beskrive vores seksuelle forhold hin mindeværdige nat, og pludselig gik det op for mig at det var ham, der havde voldtaget mig på min første nat i San Francisco. Jeg blev fuldstændig henrykt og gav ham spontant en kæmpeomfavelse og råbte, "Tak for Amerikanske Billeder. Uden dig og din *enorme* gave var Amerikanske Billeder jo aldrig blevet skabt. Nu er jeg vendt tilbage med det som en gave til byen og landet, som du åbnede for mig." (Jeg husker selvfølgelig ikke de nøjagtige ord, men havde en del gode venner som vidner til samtalen, hvorfor den blev ført diskret.)

Han lyste op i et kæmpesmil og rankede ryggen som om et kæmpe åg var faldet af hans skuldre. Nogen omkring mig spurgte hvem denne mand var, og jeg begyndte at fortælle om hvordan han på min anden dag i landet havde ført mig ind i Glide Kirken og derved lært mig at overleve og at åbne op overfor alle de forskellige mennesker på de amerikanske landeveje. Da jeg helt beruset af overvældelse og lykke vendte mig om for at fortsætte snakken med ham og fortælle ham hvilken betydning han præcist havde fået for mig, var han væk – måske af angst for at jeg skulle afsløre hans voldtægt. Dette ville jeg naturligvis aldrig have gjort alene af den grund at jeg som voldtægtsoffer gik med lige så meget skam i livet som ham på det tidspunkt. Spørløst forsvundet i mængden var han til min store ærgrelse, da jeg jo altid har lagt vægt på at holde forbindelsen livet igennem til de mennesker, der har betydet mest for mig. Jeg har aldrig set ham siden, hvorfor det var et kæmpe nederlag for mig at jeg var for insensitiv til i situationen at kunne give ham følelsen af tryghed. Men det vigtigste var dog for os begge at ringen nu efter 11 år var sluttet og at han som

troende kristen fik vist gennem min spontane begejstring at han var tilgivet – uden at dette fra min side overhovedet var noget jeg selv havde behov for eller tilstræbt. Ægte tilgivelse, tror jeg, kommer kun i stand hvis parterne virkelig føler kærlighed til hinanden gennem de mentale bånd der er skabt imellem dem som følge af overgrebet. Den kærlighed føler jeg at han viste overfor mig med sit mod til at træde ind og møde mig midt i dette rum blandt mine venner.

Forestillingen gik der kun et år, hvori alle i vores gruppe faldt fra af pengemangel og min kone tog ud for at sejle for at skaffe penge. Men en af de jødiske frivillige ildsjæle, Amanda Berger, fik med sin enorme idealisme langsomt banket mig op som foredragsholder i universiteterne. Med den succes det med tiden fik, kom der således noget godt ud af vores tid i det helvede Lawrence havde lagt fundamentet til der i ghettoen. Efter at have stået der aften efter aften for et publikum på typisk kun 5-10 stykker – for det meste bestående af europæiske turister, der ikke vidste hvilke bydele der var ghettoer – til snart at stå for op til 2000 elever af gangen – f.eks. i UC Sacramento kun to timer derfra – ja, det gav mig endnu engang følelsen af at en bøsse havde hjulpet mig i Himmerige – denne gang dog med lidt for meget smerte involveret.

I de racisme workshops jeg gradvist udviklede i universiteterne – delvis inspireret af Lawrence' samtalegrupper "Black and white men together" – lærte jeg af de højtuddannede homoseksuelle elever om deres smerte på en hel anden artikuleret måde end tidligere. Tit startede det med de rene smertesskrig som jeg f.eks. oplevede det, da showet for 1200 tilskuere i The Grand Ballroom i U. of Wisconsin i Madison, pludselig blev afbrudt af høje råb. Jeg hørte kun larmen, men bagefter fortalte eleverne mig at en fyr havde råbt, "De billeder er fuldstændig som dem nazisterne lavede af jøderne for at forberede befolkningen på deres udslettelse." Næste dag fik vi ham identificeret og jeg fik efter en kop

kaffe med ham overtalt til at komme til min workshop. Der åbnede han sig grædende op for os ved at fortælle om sin tredobbelte smerte som følge af at være både jøde, handicappet og homoseksuel på en gang, om sit selvhad og om kvalerne ved at føle sig forkastet af forældrene fordi han var bøsse osv. Jeg husker ligesom alle de andre dybt bevægende bekendelser i mine workshops ikke hans ord i dag, men det blev til en øjenåbnende oplevelse for alle os der var til stede.

Hyppigt blev jeg kaldt til universiteter hvor der lige havde været homofobiske overfald – ofte begået af fulde *fraternity* medlemmer fra de hemmelige græske loger. Der bor i reglen de mere konservative "straight" typer, som jeg i forvejen havde svært ved at nå – bortset fra når universiteterne gjorde showet obligatorisk for dem i et forsøg på at bekæmpe racismen, homofobien og især sexismen på campus.

Alt dette blev så meget rutine for mig, at jeg ikke husker de enkelte tilfælde særlig godt i dag. Men et universitet, som tilkaldte mig, glemmer jeg aldrig, bl.a. fordi det rystede mig så meget at jeg skrev om det i årets julebrev til gamle skolekammerater i 1998. I reglen brugte jeg fængende overskrifter i julebrevene for også at få mine mere reaktionære og småracistiske venner til at læse de hundredvis af sider om årets forløb. Derfor kom dette kapitel til at lyde sådan:

3. Hvordan et besøg på bøssebar bragte mig i himmerige og et bøsse mord bragte mig til et lesbisk cowboyland

Næste morgen fløj jeg til Wyoming for at holde show. Det var mit første i denne tyndtbefolkede cowboy-stat og årsagen var det nylige hadske mord på en bøsse, som selv i Norge havde været på avisforsiderne. Den enes død har jo altid været

mit brød. I lufthavnen blev jeg samlet op af den lesbiske arrangør, som var af "dyke"-typen, hvorfor jeg straks følte mig tryk ved at bringe emnet op. Næst efter jøderne er lesbiske jo den minoritet, som organiserer flest shows for mig hvilket har givet mig en del indsigt. Som maskulin "tomboy" følte hun sig i sit es i cowboyernes mandsverden og var særdeles respekteret, kunne jeg se. Men for den mere feminine type af bøsser som den myrdede Matthew var det et helvede herude, hvorfor de fleste søger mod ghettoerne på øst- og vestkysten. Hun viste mig i øvrigt kirken, hvor han blev begravet fra, og hvor et stort hylekor af religiøse bøssehadere havde stået udenfor og råbt "Fags must die!"

Da mit publikum den aften var næsten ligeligt fordelt mellem en stor gruppe overvægtige cowboys og en ligeså stor gruppe overvægtige lesbiske (der godt kunne have været cowboyernes koner hvis man ikke lige vidste at de var en del af arrangørens undergrundsnetværk), lagde jeg straks i introduktionen ud med en dundertale i anledning af Matthews død. Da showet klogeligt var opreklameret neutralt som "en dansk vagabonds Amerika rejse" var der da også nogle af cowboyerne, der vandrede ud, straks de fik færten af hvad det drejede sig om. Alle stod med lukkede og nærmest fjendtlige ansigter."

Da man aldrig når mennesker med fordømmende pegefingre, tænkte jeg at jeg i min snak i pausen inden det homoseksuelle afsnit i 2. del af showet, ville prøve noget helt nyt, nemlig de inkluderende "vi". Det kunne jeg af gode grunde ikke normalt gøre om sorte, kvinder og jøder, men hvorfor ikke prøve at gøre det hele lidt mere personligt ved at bruge "we homosexuals", "we gays" etc.? Det var noget Tony havde lært mig i vore homofobi workshops ved at få eleverne til at sige "I am a homosexual" for at lade dem forstå og føle hvor voldsomt de var påvirkede af homofobisk undertrykkelse. Dette er ufattelig svært for de fleste heteroseksuelle at sige uden at få en klump i halsen – og det er ikke en klump

udløst af deres løgn i øjeblikket, for de fleste homoseksuelle har den jo også selv i deres yngre år f.eks. i forholdet overfor deres forældre. Ikke engang Tony selv ville sikkert kunne have sige det overbevisende hvis han egen elskede søster ikke havde været lesbisk.

Så jeg prøvede nu at øve mig inden pausen ved at tænke kærligt på de bedste af de forhold jeg havde haft til bøsser på landevejen, forhold der i nogles definitioner jo rent teknisk havde gjort mig til en homoseksuel udøver. Derved kunne jeg lyde mere oprigtig og ikke stå og lyve, som man jo ikke må ifølge de hårdnakkede kristnes moral mens de hele tiden selv synder mod Kristus med deres moralske fordømmelse og udelukkelse af de andre. Virkelig kristendom, kærlighed, tilgivelse og lignende højtravende begreber må vel indebære at elske mennesker omkring os som de er og derigennem at elske Gud og få al hans kærlighed mangfoldigt tilbage igennem dem. Og hvordan kan man gøre det hvis ikke man gør sig til en del af de fordømte (fremfor afstandtagende og tomt blot at *erklære sin* tilgivelse/hengivelse/kærlighed til synderen eller den udstødte OVENFRA) – hvis ikke man integrerer sig med dem i et og alt, ved oprigtigt at sige ”jeg er jer!” på samme måde som Kennedy sagde ”Ich bin ein Berliner”, skønt han ikke ville kunne genopstille som amerikansk præsident hvis han talte sandt 😊

Men først og fremmest blev jeg motiveret af at have den forfærdelige forbrydelse i tankerne, som blev begået mod Matthew af to mænd en måned før min ankomst. De var kommet op til ham i en bar og den ene havde præsenteret sig som bøsse, og fik ham lokket ud på en køretur hvor de røvede ham, bankede ham sønder og sammen i hovedet 18 gange med pistol. Derefter bandt de ham til et rækværk, overhældte ham med benzin og satte ild til ham. Jeg tænkte at jeg blot ville starte lidt legende, så publikum blot troede jeg mente noget i stil med, ”Let’s suppose that I am gay....” for at se hvordan det gik, men straks jeg kom i

gang og mærkede blandingen af chok og frisættende forløsning i publikum, blev jeg hurtigt fanget ind af mine fortællinger og da jeg omvendt begyndte at mærke hvordan cowboyerne begyndte at åbne op og udstråle mindre fjendtlighed og ikke bare så mig som en langhåret "hippie" af den type de var opdraget til at nære afsky overfor, ja, så blev jeg selv påvirket og blev endnu mere vovet og "bøsset" i min snak. Og da jeg kom ned fra scenen og startede showet igen, skete der det forunderlige at flere af mændene i mørket kom over til mig og lettede på cowboyhatten og hviskede ting som, "I am also to THAT side. Well, you know what I mean?" Og efter showet ud på natten kom adskillige op til mig – nu åbent flirtende foran alle – og spurgte om vi ikke skulle gå i byen og få en drink, og endog enkelte om vi ikke skulle have en date med hinanden. Heldigvis var de lesbiske cowgirls ligeså begejstrede og jeg havde allerede aftalt en "date" med min lesbiske arrangør, som jeg skulle overnatte hos, hvorfor jeg kunne gå rundt og afvise deres tilnærmelser med et muntert, "No thanks, I've actually always been closet lesbian." Så kunne de jo ikke anklage mig for at lyve overfor dem, da "I am homosexual" jo rummer både det ene og det andet og acdc.

Men det var en kæmpesejr for mig at jeg på så kort tid midt i det mest homofobiske vilde vesten kunne få så mange til at springe "ud af hatten", hvilket jeg blev virkelig rost for blandt de lesbiske arrangører, der jo som jeg var vant til det altid var mere politisk bevidste end bøsserne. For ved at give disse selvhadende macho skabsbøsser lidt stolthed fremfor skam mildner man jo også tilværelsen for de mere feminine bøsser som Matthew Shepard. Thi hverken jeg eller mine mandhaftige "tomboy" cowgirls var spor i tvivl om at hans mordere i virkeligheden var skabsbøsser, der blot nægtede at anerkende deres egen identitet og derfor hele tiden havde hang til at afreagere i voldelige macho mønstre.

Dette var 7 år før kineseren Ang Lee lavede sin fantastiske oscarvindende film "Brokeback Mountain" om to cowboys lige så undertrykte bøsse-kærlighed til hinanden i præcis det samme område af Wyoming. Skønt filmen var utrolig smuk og frigørende med sit smittende eksempel, blev den forbudt i store dele af vores homofobiske verden – bl.a. Ang Lees eget Kina og i flere biografer i cowboybæltet ligesom de kendte konservative værter på Fox News latterliggjorde den.

At opleve sådanne dybe spændinger i denne republikanske stat skærpede min kampvilje og derfor var jeg - mod sædvane - på ingen måde diplomatisk, da jeg næste dag blev interviewet "live" til fjernsynsnyhederne. Normalt bruger jeg interviews til at lokke folk ind og se showet, men da jeg ikke gjorde mig store forhåbninger om dette her, kunne jeg ligeså godt angribe homofobien uden omsvøb. Dog fordømte jeg også dødsdommen over Matthews mordere og tog dem i forsvar som produkter af den fælles undertrykkelse de udøvede mod hinanden i denne cowboystat. Heri blev jeg bekræftet 13 år efter, [da en bog "The book of Matt" udkom på basis af hundredvis af interviews](#), hvoraf det fremgik at sandheden om Matthews mordere og ham selv ikke var helt så sort/hvide, som medierne dengang havde fremstillet denne "hate crime". Som i de fleste andre hadforbrydelser, jeg er kommet tæt på, er sandheden mere gråmeleret og afslører for mig altid hvordan både gerningsmænd og deres ofre forinden har været ofre for et dybere undertrykkelsesmønster.

Min "omvendelse" til homoseksuel blandt Wyoming cowboys skete den 17. november og når det faldt mig overraskende let at "bekende kulør" skyldtes det at jeg kun en uge før var blevet "afsløret" af en præst som homoseksuel og havde fået syndsforladelse for det. Søndag den 8. november blev jeg nemlig "født igen"

(som evangelisterne siger i USA) og fik sågar min fødselsattest på det. På et truckstop ude i Pennsylvanias reaktionære bjerge var jeg gået ind i en trucker kirke indrettet i en aflang lastbil, hvor det efter ca. 2 timers stiv gudstjeneste lykkedes mig at blive frelst som "born again Christian." Under hele prædikenen havde den lille spinkle præst sendt nervøse blikke ned til sin meget store kone og var aldrig gået videre til næste sætning før hun havde nikket billigende og råbt "Halleluja, halleluja." Da vi alle troede at nu måtte det snart være slut (ingen kunne nemlig komme ud da døren var oppe bag ved den store kone; hun sad med den ene balle på en af de forreste kirkebænke og den anden ude i fri luft blokerende den snævre passage op til døren bagved prædikestolen), ja, da lettede hun pludselig på ballerne for at gøre plads for præsten til at komme ned til os syndere. Da han havde bevæget sig lidt rundt og hørt om vore diverse synder a la chauffører, der havde kørt lidt for hurtigt, nærmest satte han sig pludselig på mig og fordybede sig mere og mere over mig. Jeg kunne ikke forstå det, da det forekom mig at mange af de store fede truckere så mindst lige så syndefulde ud som jeg. Efter en lang helvedesprædiken over mig tilkaldte han sin kone - tydeligvis i triumf over sin store fangst, der nu skulle have hendes godkendelse. Som den absolut eneste derinde var det mig, de besluttede at frelse. Begge greb de mine hænder og knælede ned over det sted, hvor min taske stadig stod åben fordi jeg tidligere havde dristet mig til at tage et diskret billede af gudstjenesten og lige så diskret ladet kameraet glide ned i igen. Dette fortrød jeg nu bitterligt og følte at det var derfor jeg skulle straffes.

Men, nej, min synd var af langt dybere natur. Under seancen trak præsten hele tiden konen længere ind over min taske for at hun rigtig kunne se ned i den. Under hele den lange bøn skulle jeg gentage hver sætning efter dem - ord for ord - hvilket gik fint i lang tid. Men så gik det pludselig op for mig hvad min synd bestod i og jeg "knækkede voldsomt over i stemmen." Det var det tidspunkt,

hvor jeg selv blev trukket så langt frem, at mit hoved lænede tæt ind mod deres og jeg oprigtigt mærkede deres inderlighed og bekymring for mig. Da kunne jeg nemlig pludselig selv se ned i tasken og betragte hvad de så - en ordentlig stak kondomer med diverse lyserøde trekanter som dem de homoseksuelle skulle bære i Hitlers koncentrationslejre. På det tidspunkt var jeg så tæt på at bryde sammen af grin indvendigt at min stemme til deres store tilfredshed lød angerfuld og "knækkede over." Sagen var at jeg havde været på bøssebar et par dage før med min samlever i New York, Christina Sun. Der havde hun - spøgefuld som hun altid er - i forbifarten taget en hel håndfuld kondomer og kastet ned i min taske, og jeg havde ikke siden tænkt på at fjerne dem igen. Så da jeg nu opdagede at præsten med sveden pibende frem på panden havde øjnene fast fikseret på kondomerne, forstod jeg bedre hvorfor han betragtede mig som en stor synder og blev ved og ved med sin bøn - tilsyneladende i timevis - uden at lade mig gå. Da jeg ikke rigtig magtede at forklare mig ud af denne pinlige situation der foran menigheden, havde jeg altså ikke andet valg end at lade mig genføde, men har så til gengæld også fået skriftligt bevis for at jeg nu kommer i himmerige. Jeg tør ikke helt sige om præsten og hans store kone forbandt den særligt lækre lyserøde design på kondomerne med en hetz han tidligere på aftenen havde kørt mod en af de største syndere, han kunne komme på, nemlig dem der "divulge in homosexual relationships," men i den sveddryppende heksejagtsatmosfære "føjte" jeg mig i al fald lige skyldig. Nå, men bagefter hele seancen var der en yderst lettet stemning. Hele lastbilen emmede af god vilje og velvære. Præsten og konen diskuterede lidt frem og tilbage om hvorvidt der skulle stå kl. 21.33 eller kl. 21.35 på min fødselsattest som det tidspunkt hvor jeg blev genfødt og frelst. Af samtalen kunne jeg forstå at det måtte være det tidspunkt, hvor min stemme knækkede over og mit ansigt var lyst op i et stort saligt og hengivende smil. Altså det øjeblik hvor jeg selv havde opdaget

kondomerne og slet og ret kluklo så voldsomt indvendigt at jeg åbenbart ikke kunne skjule det - og dog skjulte det godt nok til at det kunne tolkes som ægte religiøs hengivelse. Hvilket for mig gjorde det hele endnu morsommere. Inden vi alle skiltes, stillede præsten et par sidste spørgsmål for at tjekke mig af.

"And if you die to night, where are you now assured to go?"

"To heaven!" svarede jeg selvsikkert.

Så når man på den måde lige har fået skriftlig syndsforladelse for at være bøsse skal der jo ikke så meget mod til ugen efter at "afsløre" overfor en flok cowboys at man sandelig også er det. Når jeg tænker på Jesu' historie om kamelen og nåleøjet er jeg egentlig forbavset over hvor let det er at komme i himmerige. For moralen af det hele må vel være at man blot behøver at gå på bøssebar!

(Følgende afsnit skal måske flyttes til "Om at sige ja til medrejsende")

Min adgangsbillet til himmerige skylder jeg dog - for at være helt ærlig - digteren Søren Ulrik Thomsen, som jeg tidligere havde inviteret med på rejse, men Tv's "Jacob Holdt i USA" fik ham overbevist om at "det var han for sart til." I efteråret ringede han imidlertid op og efter at gå i kirke sammen, havde vi drøftet hans planer for kirkebesøg i USA, da han ville rundt og opleve ghettokirker til en artikelserie i Politiken. Jeg havde derfor lavet et stort udmattende forarbejde inden hans ankomst - bl.a. i truckerkirken - og været til en "helvedes" masse gudstjenester i Harlem og Brooklyn for at finde en rigtig "holy roller" kirke af typen hvor folk falder om og besvimer. Nu var Søren så ankommet og jeg havde lovet at tage ham i aftenkirke om søndagen i Harlem og at jeg lige nøjagtig ville kunne nå dertil fra mit sidste "bøsse foredrag" i Wyoming inden jeg næste dag skulle rejse til Guatemala for at lave hjælpearbejde under orkanen Mitchs ødelæggelser. Men jeg kom i en forrygende glatvejs snestorm under køreturen fra det nordlige Wyoming, der faldt næsten

på årsdagen for min ulykke året før - ligeledes i glat føre og på vej mod et fly i en udlejningsvogn, hvori jeg blev kastet højt op i luften ramt af en lastbil. Mine elever gad jeg ikke længere at sætte livet på spil for, men Søren Ulrick Thomsen kunne jeg ikke svigte. Jeg klarede da også mirakuløst at nå frem lige før flyets afgang, men så der i lufthavnen gik det galt. Hele det lille pløjemarksfly var fyldt op, da en grædende kvinde stod desperat og forsøgte at komme med. Hendes bror var netop blevet skudt dagen før og hendes eneste chance for at nå frem til begravelsen næste dag var at komme med dette fly. United Air forsøgte at overtale passagerne til at opgive et sæde, men alle disse cowboys stod blot med forstenede følelseskolde ansigter ligesom jeg først havde oplevet dem til mit bøsseforedrag dagen før. Og her hjalp ingen "I am one of you." Jeg selv følte ikke at jeg kunne lade Søren Ulrik i stikken, men jeg følte heller ikke at jeg kunne nægte kvinden at komme til sin så pludseligt afdøde brors begravelse. Da jeg kom til at se ind i hendes grædende, desperate øjne - uden Søren Ulrik i nærheden - var valget ikke så svært og jeg måtte følgelig tilbringe en frygtelig lang ensom dag i en mennesketom lufthavn "in the middle of nowhere". Det er hvad man nogle gange får ud af "om at sige ja". Da jeg vidste at Søren ikke selv turde tage til Harlem, fik jeg telefonisk arrangeret en sød kvindelig ledsager for ham i New York, men da jeg ud på aftenen nåede frem, havde de alligevel opgivet og taget en hvid kirke i stedet. Jeg var frygtelig ked af at have ladet ham i stikken med historien om et uforudsigeligt mord - på denne eneste mulige dag hvor vi kunne lave noget sammen i New York. Da jeg så hans skuffelse, følte jeg endnu engang at jeg burde lære en dag at sige nej til kvinder!

Men bag historien om mine lyserøde kondomer ligger en tragedie med endnu større dødelighed end den som "die Rosa-Winkel" forårsagede. For allerede da vi flyttede til San Francisco i 1982 begyndte vi at høre om hvordan bøsser i

Californien fik en mystisk sygdom, som med tiden blev mere og mere dødelig. Inden 2 år var mere end 1000 bøsser i San Francisco døde. Og når jeg har mistet kontakten med en del af mine gamle bøssevenner fra min aktivisttid, skyldes det sandsynligvis at netop de var nogle af de første til at blive ramt af AIDS på det tidspunkt hvor man endnu ikke havde lært forebyggende beskyttelse med kondomer. Det blev et langt trist kapitel, som jeg ikke skal gøre for meget ud af her. Frem for at gå til Pride parader begyndte jeg nu at gå til AIDS demonstrationer over hele Amerika med ofte rasende anklager mod myndighederne for at negligere problemet fordi der "kun" var tale om en bøsseysygdom. Jeg bl.a. med i en demonstration hvor vi alle gik med vrede knytnæve i New York bærende på sorte kister, men som man kan se på mine billeder demonstrerede vi først og fremmest vores magtesløshed her omgivet af skyskrabernes lukkede glasfacader i finansdistriktet. Men var også med i den store sørgelige Aids memorial march i Washington med de kilometerlange vævede tæpper spredt ud over The Mall op mod det hvide hus. Ganske vist kunne jeg ikke være med til den første åbning den 11. oktober 1987, da jeg var vendt hjem til Danmark til min datters fødsel dagen før, men jeg vendte hurtigt tilbage under de følgende marcher og udstillinger af "The quilt" (farverige billedtæpper med de dødes navne på) i takt med at dette voksede med antallet af døde. Det lykkedes mig at tage et billede af en vred demonstrants lyserøde trekant på toppen af obelisk, da jeg i den magtesløshed jeg delte med alle andre ikke kunne gøre ret meget andet end at støtte med min fotografering. For at være med til diverse demonstrationer måtte jeg ofte køre natten igennem fra mine foredrag andre steder i landet og tilbage igen næste nat til et andet universitet (nogle gange med bilen fuld af gay aktivister derfra). Men jeg følte at dette var en kamp så vigtig at det ikke var nok at støtte den med tomme ord.

Og dog er dette ikke rigtigt at folk var helt ligeglade, for nu – i 1987 - var frygten for Aids også begyndt at sprede sig til og lamme de heteroseksuelle. Bl.a. mig selv. Hvorfor ved jeg ikke, men sandsynligvis et udslag af bondeanger over det syndige liv jeg havde levet gennem årene. Jeg havde lange samtaler med min bøsseven Peter Gordy i Boston University om hvad de første symptomer på HIV var og han sagde bl.a. "hævede kirtler" - med det resultat at jeg ustandseligt under bilkørslen rundt i landet nu sad og følte på halskirtlerne med den ene hånd med det resultat at jeg var ved at køre mig selv ihjel under min enarmede kørsels uopmærksomhed. Det var på samme tid, hvor jeg konstant blev kontaktet af gamle kærester, lammet af samme frygtvirus på hjernen fordi min amerikanske bog lige var udkommet, hvori de havde læst om en del af mine udskejelser med bøsser i vagabondårene. Men hvad dette angår kunne jeg hurtigt trøste dem ved at sige at man regnede med at den første aids virus kom til USA omkring 1979 mens min vagabondering havde fundet sted fra 1971-75. Og for øvrigt vidste man allerede på det tidspunkt at aids kun blev spredt gennem anal sex og blod ved at dele nåle, og uden at gå i detaljer om min første voldtægt forsikrede jeg dem om at det havde jeg aldrig dyrket (bortset fra risikoen jeg havde udsat mig for i blodbankerne).

Nej, min egen angst gjaldt mere mit samvær med kvinder. Så da jeg havde travlt med at overbevise disse (og mig selv) om at de stod udenfor risiko, forskede jeg virkelig meget på bibliotekerne. Og da jeg vendte hjem til Danmark i sommeren 1987 og opdagede at folk her var blevet ligeså skræmte, kunne jeg derfor bruge min hårdt tilegnede amerikanske viden til som en af de første af dæmpe lidt af frygten ved at [skrive en kronik i Politiken om det](#). Heri skrev jeg bl.a.:

"Jeg var selv offer for en skrækkampagne, da jeg under min turné i USA i lang tid havde første sygdomssymptom - hævede kirtler - og var overbevist om at jeg

havde AIDS - med hele den lammelse man derpå går igennem. Da turneen var uhyre fortravlet og køerne lange, var jeg ude af stand til at få en AIDS-test og begyndte i stedet at nærlæse statistikkerne om min risiko. Stor var min forbavselse, da jeg i modsætning til skræmmebilledet, jeg havde dannet mig gennem kampagnerne, opdagede at jeg stort set stod uden risiko.....

.....Hvorfor skulle jeg så have en hel sæsons turné ødelagt af denne afsindige dødsangst -- og angst for at have smittet andre?

En angst så irrationel at statistikkerne ikke kunne kvæle den. Da AIDS-udviklingen i USA er 3-4 år længere fremme end i Danmark, er det psykiske pres så meget større. Samtidig havde jeg i høj grad færdedes i de hårdest ramte sociale grupper. Alle mine venner led af samme pludselige angst ved synet af et blåt slagmærke el.lign.

At 21 af mine tidligere amerikanske venner er blevet myrdet har ligesom utallige trafikulykker ikke bevirket særlige ændringer i mit adfærdsmønster mens AIDS på visse punkter har ændret dette 100 pct. - skønt jeg endnu ikke kender et eneste offer. Det er en virus, der overalt har sat sig på hjernens proportionsterminaler og nedkalder angerfantaseren som Politikens (8. juli) 'Welcome to the World of AIDS'-historie, som jeg fortsat hører i adskillige skrækvarianter i USA (også lokalvarianter i stater uden et eneste tilfælde af AIDS-smittede heteroseksuelle) skønt den for længst af Newsweek er blevet afsløret som værende uden hold i virkeligheden.

Jeg begyndte at ringe rundt til gamle kærester fra år tilbage for at forvise mig om deres sunde helbred. Nogle græd af befriende glæde over at få afkræftet deres årelange paralyserende skyldfrygt om at jeg måske kunne have været biseksuel, narkoman eller bløder. Da forstod jeg hvorfor jeg også måtte lide: AIDS har ikke blot en homofobisk slagside, men også en sexistisk.....

.....JO, JEG HAR været døden nær af *angst* fordi AIDS-kampagnerne 'skræmmer

hele befolkningen' (hvilket i øvrigt er en ganske god måde at lære at værdsætte livet på: man sværger bagefter for evigt at ville arbejde for bøssernes, narkomanernes, de prostitueredes, de sortes, puertoricanernes og de andre stigmatiserede gruppers sag).”

Som illustration til kronikken havde jeg et billede af min bøsseven, Wes, som havde passet min søn i børnehaven i San Francisco, med ordene:

”Et eksempel på undertrykkelsens 3-dobbelte offer - min ven Wes fra San Francisco - både homoseksuel, narkoman og (mandlig) prostitueret. Udadtil en charmerende og indbydende person, for hvem gifte forretningsmænd repræsenterer størstedelen af kunderne. I det 'private' et selvdestruktivt og voldeligt sind i landflygtighed, præget af aldrig at have overvundet selvforagt og skamfølelse over for forældre og omgangskreds i et snævert homofobisk samfund i Midtvesten. AIDS-begravelser har vundet ry som det chokerende førstegangsmøde mellem to vidt forskellige kulturer - undertrykkerens og den undertrykte - ansigt til ansigt i døden.”

Hvad jeg mest frygtede på det tidspunkt var at den omsiggribende aids-frygt ville slå over i forstærket homofobi, hvilket også skete på kort sigt, men på længere sigt forstærkede den voldsomt racismen mod de sorte – også min egen racisme, hvilket jeg vil vende tilbage til. For overalt omkring mig døde nu mine sorte venner af aids, hvilket jeg dog altid kun hørte om periferisk, f.eks. da jeg bebrejdede min sorte foredragsagent, Muwwakkil, ”Hvorfor fik du ikke sendt plakater ud til mit foredrag i det og det universitet?”

Svar: ”Jeg var nødt til at rejse ud af byen.”

”Hvorfor?”

Svar: ”Øh, jeg var til min brors begravelse nede i New Jersey.”

”Nå, det er da ellers ikke ret længe siden at din anden bror blev myrdet?”

”Nej, denne gang er det meget værre. I al diskretion døde ham her faktisk af AIDS, men det snakker vi ikke højt om i familien.”

Eller i min dagbog fra 1995 har jeg denne korte besked om min bedste sorte veninde Lela Taylor i Queens:

”Efter besøg hos flere sorte venner - bl.a. hentede jeg igen Lela midt i en begravelse - nu dog AIDS og ikke mord - boede Ulla og jeg hos en gammel hvid ven i North Carolina.”

Min første AIDS-krise kunne jeg som nævnt rationelt forske og skrive mig ud af, men frygt og dødsangst er en irrationel voldtægt af sindet og i 1991 gik jeg igennem endnu en periode med intens Aidsangst, som jeg kun kom ud af vha. astrolog og psykolog. Det min astrolog bl.a. fik mig overbevist om var at det hele skulle forstås som forvandling og en ny måde at forstå livet på, og sådan fik jeg også vendt dette, for bøsserne så triste kapitel, om til noget positivt. Hver gang jeg siden havde dybe kriser i mit liv, førte jeg løfter som dette ind i min dagbog: ”Nej, det der gav mig lindring midt i lidelsen, var det løfte jeg aflagde over for mig selv det år, hvor jeg var lammet af aids- og dødsfrygt: ”Jacob, hvis du kommer igennem denne prøvelse, så lover du i al fremtid at elske hvert eneste øjeblik af livet med alle dets små ubetydelige prøvelser på landevejen af sammenbrud, bilulykker, bilindbrud, røverier, ildelugtende blaffere i din seng, osv.”

I mellemtiden havde jeg også lært at leve med AIDS – eller i hvert fald at dele seng med sygdommen. For adskillige gange delte jeg siden seng med aidsramte mennesker i Afrikas og Haitis slumkvarterer, hvilket i hvert fald var med til at overbevise mig om at nogle mennesker havde det værre end mig selv.

Jeg vil med den hjemlige AIDS-kronik, som tog udgangspunkt i mit forhold til bøsserne i USA, men som i stil med alle andre undertrykte grupper ve og vel så tydeligt ender med at handle om vores allesammens ve og vel – at vise at vores egen tryghed altid beror på vore minoriteters og svagestes tryghed – afslutte dette kapitel med mit forhold til bøsserne i Danmark.

Om at gå i seng med fascistiske pampere

Jeg var glad for at mit afsnit om homoseksuelle ikke fik en eneste negativ kommentar i anmeldelserne af Amerikanske Billeder i Vesteuropa. Men da mit forlag uden min viden havde solgt min bog til det kommunistiske Polen i 1977, fik jeg straks problemer. Det polske forlag ønskede at jeg skulle lave nogle ændringer ang. de homoseksuelle afsnit, som de hævdede ville støde den katolske kirke. Jeg morede mig over deres begrundelse og nægtede selvfølgelig pure at lave ændringer. Så de sendte derpå to højtstående forlæggere til Danmark, som inviterede mig på dyre middage og drak mig fuld i de fineste cognacer for i de sene nattetimer pludselig at hive en kontrakt op af lommen, som jeg skulle skrive under på. Jeg nægtede stadig. Jeg ønskede at støtte præsident Carters menneskeretskampagne og hvis jeg meget mod min vilje nu af mit danske forlag absolut var tvunget til at levere billig propaganda til de kommunistiske lande om hvor dårligt menneskerettighederne havde det i USA, ville jeg have noget til gengæld ved at gøre noget for de homoseksuelles menneskerettigheder under kommunismen, som betragtede homoseksualitet som en af kapitalismens sygdomme.

Informations Forlag stillede mig i udsigt at eftersom jeg ikke kunne få royalty fra Østblokken udbetalt til Vesten, ville den kunne konverteres til at jeg kom til at

eje et helt slot i Polen. Da jeg ikke havde brug for noget slot, fik jeg i stedet ideen til få det konverteret til hospitalsudstyr og læger til det hospital jeg på det tidspunkt planlagde i Angola.

Så jeg var i første omgang ikke uinteressert i at få bogen ud og sagde derfor ja til en invitation fra selve kommunistpartiet til et besøg i Polen. Jeg havde lige fået en billedskøn ny kæreste, Maibritt, så det var også en god chance for en romantisk telttur med hende i det gamle folkevognsrugbrød jeg havde købt til mine foredrag.

Men den tur blev alt andet end romantisk for Maibritt, for forhandlingerne med kommunistpartiet om deres krav om at få fjernet de homoseksuelle kom ingen vegne skønt pamperne lovede mig og min elskede både slotte og guld og grønne skove. Dette førte dog til endnu finere middage og endnu mere sprut med endnu højere pampere. Hvor højt rangerende gik op for mig den sidste aften, hvor vi langt ud på natten var havnet hjemme hos en eller anden partichef, der stolt viste os billeder af ham selv og konen på besøg hos præsident Carter i det hvide hus. Det vidste jeg kun var forundt de højeste pampere at blive inviteret til det hvide hus. Vi var på det tidspunkt så plørefulde at vi svømmede rundt i de ulækre polske hornfiskegeleer og pludselig skubbede pamperen sin kone og Maibritt ind i deres soveværelse og låste døren, mens han trak mig ud i det flotte Hollywood-indrettede badeværelse. Indtil da havde jeg ingen anelse haft om at han var homoseksuel, da det hele jo netop handlede om at få de homoseksuelle udryddet både fra min tekst og fra kommunisternes almindelige skønmaleri af vor multikaotiske virkelighed i Vesten. Sjovt nok er den eneste jeg hidtil har fortalt denne historie min gode ven, Søren Espersen, Dansk Folkeparti, da vi sammen ville skrive en debatbog. Men selv ham skånedes jeg:

”Jeg skal her undlade at komme med yderligere udpenslinger af hvad der foregik der i badeværelset – jeg har jo altid syntes at det der gør livet morsomt er at sige

ja til "de andre", men er lidt bange for at en DF'er som dig er lidt mere sart alene ved hele tanken om det. Og i den forstand var min elskede Maibritt nok lidt af en DF'er – dog var hun ude af stand til at løbe skrigende bort, da konen forsøgte at gå i seng også med hende, idet vi jo befandt os i et land som var gennemkontrolleret af magtmennesker som denne kommunistboss. Hun er vist den eneste af mine gamle kærester, jeg totalt har mistet forbindelsen med. Fra samme dag vi vendte hjem, spredte hun rygter blandt alle sine venner: "Hvis man er forelsket i Jacob Holdt skal man bare tage på honningmåne med ham bag jerntæppet. Så er man kureret for evigt." "

Tja, sådan var bøsserne endnu engang med til at ødelægge mine forhold til kvinder 😊 Men igen var jeg her havnet i en situation så vanvittig at jeg indvendig kluklo under hele akten i badeværelset med kommunistbossen stående der med bukserne nede, da den jo i et og alt understregede vigtigheden af at jeg selv "stod fast" i forsøget på at give sådanne selvundertrykkende homoseksuelle lidt åndsfrihed midt i deres kommunistiske undertrykkelse. Faktisk var jeg parat til at gå gennem hvad som helst – at sælge min sjæl til Mefisto i denne min badeværelseskamp for polske homoseksuelle – da tanken jo også for gennem hovedet på mig, at jo mere han afslørede sig selv overfor mig som bøsse, jo mere ville han bagefter være villig til at blåstemple min bog alene med sin egen angst for at jeg bagefter ville blackmaile ham. Det ville jeg naturligvis aldrig have drømt om, men med den sociale kontrol der herskede indenfor et sådant diktators rammer vidste jeg at han ville blive fældet af sin egen paranoia.

Og sådan vandt jeg min kamp mod diktaturet og fik befriet min bog. Det glemte jeg hurtigt alt om i mange år, da jeg modsat de tonsvis af breve jeg fik fra mine læsere i DDR (Østtyskland) næsten aldrig fik breve fra mine polske læsere. De

havde modsat tyskerne meget varme følelser overfor USA, hvor så mange af dem havde polske slægtninge, at de altid troede at bogen var endnu et antiimperialistisk skrift fremstillet – eller i al fald blåstemplet - af deres eget kommunistparti.

Først da kommunismen brød sammen i 1989 begyndte jeg at få breve fra polske homoseksuelle. De ville takke mig fordi min bog var det eneste de nogensinde havde set i alle de mørke år, hvori homoseksualitet blev beskrevet på en positiv måde, hvilket virkelig havde hjulpet dem, da de derigennem lærte ikke at føle sig helt så alene med de negative følelser, de havde overfor sig selv. Så min morale er, at selv indenfor de mest undertrykkende systemer kan man finde frelsende engle i systemets falske forklædninger, som vil ”smide alt” for at hjælpe OS ALLE - måske ikke med at komme direkte i Himmerige - men så i al fald med at opnå lidt mere menneskelig frihed.

Og jo, jeg ofrede og tabte Maibritt i forsøget, men nøjagtig en dag efter vores hjemkomst mødte jeg Vibeke og da jeg nu var kommet i en endnu større forlagskrig med mit eget forlag for at få standset min bog fra udgivelse i yderligere kommunistiske lande (se under ”Om at sige ja til KGB”), lod jeg min sagfører klare denne nervepirrende kamp og flygtede imens tilbage på en ny campingtur gennem det dengang næsten vidunderligt bilfrie Polen, der mindede om Danmark i min barndom. For jeg var meget forelsket i Vibeke og tænkte at hvis hun – modsat Maibritt – kunne holde til at gå igennem nøjagtig den samme Polenstur og at møde de samme søde mennesker, ja, så ville vores forhold sikkert kunne holde livet igennem. Vibeke bestod prøven og vi underskrev på campingpladsen i Warszawa vores egen Warszawapagt om at få et barn sammen. Og vores ægteskabspagt eksisterer stadig 41 år efter – modsat undertrykkelsens virkelige Warszawapagt. Jeg undlod da også klogeligt at udsætte Vibeke for

homoprøven, idet jeg jo netop havde vundet denne frihedskamp måneden før med en kontrakt godkendt af de øverste pampere, som nu blot ville fotografere os sammen for at vise i deres partiaviser (og for den katolske kirke) at jeg sandelig var en helt igennem normal heteroseksuel. Således fik jeg ved at gribe om de hårdeste jern kæmpet en forlagskontrakt hjem bag jerntæppet lang tid før jeg underskrev den danske.

Jo, jeg havde været på en lang rejse siden jeg i Glidekirken lærte at "Seize the time", dengang jeg endnu ikke havde kunnet foregribe hvor sjovt livet skulle blive ved hele tiden at "gribe øjeblikket."

Men at frihed ikke opnås med et pennestrøg oplevede jeg og mange andre frihedskæmpere snart i de selvsamme lande efter kommunismens fald ved at vi nu måtte gribe ud efter langt mindre håndgribelige og bløde ting såsom flyvende menneskelort. Mens vi i Vesten med vores indbyggede ret til at kæmpe og demonstrere var kommet foran i kampen mod homofobi, havde kommunismens mangeårige undertrykkelse holdt menneskene indespærret i et lukket system. Den nyfundne frihedsberuselse og glæde ved livet jeg oplever hvert år, når jeg går i Prideparader, var slet og ret blevet undertrykt i Østeuropa, hvorfor vi var mange der følte at vi måtte give dem en hjælpende hånd. Sent glemmer jeg en tur til Letland sammen med den altid kække Johanne Smith-Nielsen, MF, som jeg har deltaget sammen med hvert eneste år i Priden, og en hel flok idealistiske yngre kvinder fra Amnesty International. Som sædvanlig var det ikke mig selv der tog initiativ til det. Vi havde i Kritiske Muslimer prøvet sammen med Uffe Elbæk at lave et samarbejde omkring homoseksuelle muslimer med hans World Outgames, der skulle afholdes i København. Men jeg var skuffet over at se at flere i bestyrelsen – uden at sige det direkte – udtrykte bekymring for reaktionen i deres bagland, så det faldt til jorden. For at trøste mig fik så vores

[forkvinde på det tidspunkt, Neeni Rasool](#), som sad i Amnesty og organiserede deres støtte til Østeuropas Pride parader, ideen at sende mig med dem derover. Fint, sagde jeg, du ved jo at jeg siger ja til alt, så hvorfor ikke en gang menneskelort?

Vores mål var at optræde som et beskyttende menneskeskjold for Rigas Gay Pride parade, som hvert år blev angrebet af rasende skinheads og borgere kastende med brosten og menneskelort. Disse opmuntres og finansieres af hadske politikere, nationalister, biskopper og det år endog af en homofobisk mangemillionær, hvorfor Amnesty forsikrede hver af os for over 15 mill. kr. Altså knap så sjovt som vores hjemlige fredelige og farvesprudlende Mermaid Parade, hvori jeg gennem årene har set flere og flere politikere fra næsten samtlige partier deltage - nu hvor det var kommet på mode at profilere sit anti-muslimske frisind ved at vandre arm i arm med højhælede, sminkede transvestitter.

Jeg havde netop haft en længere debat i Jyllands-Posten med en sort indvandrerbøsse, der naturligvis trives herhjemme, men ikke kunne se at den værste racisme altid kommer i frisindet forklædning - i kærlighedens navn for at beskytte ens børn fra det man selv lærte at frygte - og som altså ikke er væsensforskellig fra homofobien i Letland. Jeg var selv blevet helt skræmt af det alarmerende voldsbillede Amnesty havde givet os af vore homofobiske modstandere, som myndighederne forsøgte at "beskytte os imod" ved kun at give os lov til at marchere i et lille afspærret område omgivet af høje ståltrådshegn for at beskytte os fra flasker, tilråb og menneskelort. Altså rent ud sagt ved at putte os i en koncentrationslejr udenfor folks synsvidde. Så var hele rejsen jo forgæves da Pride jo handler om med stolthed at påvirke folks fordomme og derved hjælpe andre til at få mod til at springe ud i livsglæden. Alligevel affandt Pridedeltagerne sig passivt med dette forsøg på at ghettoisere

os - lettede over at de nu ikke skulle overdænges med menneskelort.

Men da jeg bag fra hegnet så alle disse højstøvlede, kronragede søde nazister i én stor råbende angst masse sammen med højhælede, guldbehængte og ligeså søde gamle kristne hattedamer, som igen - ikke af had, men af kærlighed "for at beskytte vore børn mod AIDS og umoralsk udenlandsk indflydelse" - kunne jeg ikke andet end straks føle at det i virkeligheden var dem, der var blevet ufrivilligt indespærret i en stor koncentrationslejr mens det var os der fejrede livet og friheden.

(Billeder: <http://www.american-pictures.com/gallery/events/Riga-Pride-2008/index.htm>)

Så angste var de for livet at mange havde viklet sig ind i store plastikrumdragter ude af stand til at tale for at beskytte sig selv mod den aids de påstod at vi bragte ind i deres lande, skønt enhver vidste at deres egne aids rater var langt højere end vores netop fordi de ved at skabe ydre fjendebilleder undertrykte intern forebyggende adfærd. Deres trekantede gule påklistrede advarselsskilte om "strålingsfare" gav mig set gennem pigtrådshegnet minder om nazisternes påklistrede lyserøde trekanter på de homoseksuelle i koncentrationslejrene. Eller når de stod med primitivt malede skilte af mænd, der bliver bollet bagfra med ordene "Mums tas nav Jaredz" (vi ser det ikke), ja, så tænkte jeg at de i hvert fald ikke var i stand til at se hvilket utroligt Himmerige man kan blive henført til af blot en nats bagholdsangreb. For mig var det også et kært deja vue med min ungdom, når de stod med deres skilte med alle de misforståede bibelcitater fordømmende homoseksualitet, som jeg havde brugt så meget tid på landevejen på at argumentere imod. Og når jeg fotograferede dem således stående der med hængende triste hoveder og foldede hænder i bøn gennem det tykke stålgitter, ja, da afslørede selv mine billeder at det var dem, der var havnet i

koncentrationslejre ude af stand til at se lyset ovenfra ved at stirre sig blinde på et indbildt mørke omkring sig. Og når jeg livet igennem på den måde har set lidende mennesker omkring mig, ja, så kunne jeg jo ikke gøre andet end – også her – at sige ja til at integrere mig med dem. Det var ikke noget jeg overhovedet rationelt besluttede eller havde forberedt mig på efter al den skræk arrangørerne af Priden havde indpodet også i mig, men lige pludselig tog fanden ved mig og jeg fik kæmpet mig igennem trådhegnet et uset sted for at tilslutte mig dem. Har man angst og fordomme overfor nogen er det jo bedst altid at flytte ind hos dem, man frygter. Hvis det ikke ville lykkes mig at komme i snak med dem, tænkte jeg at det ikke var min opgave at skabe mere Vesteuropæisk had mod denne tilbagestående østeuropæiske homofobi. Nej, mine billeder skulle prøve at skabe forståelse og empati for deres lidelsesmønstre, som i så høj grad var et resultat af deres mangeårige undertrykkelse og isolation. Der kommer aldrig noget godt ud af at fordømme undertrykte mennesker. Ligesom med vore hjemlige nazister har vi altid så travlt med at angribe symptomerne på deres undertrykkelse – vreden og smerten – skønt vi i så høj grad selv har været med til at skabe denne ved at forsømme at optræde som frelsende engle for ”naboens mishandlede søn” – frem for at give dem hjælp når vi ser vredessymptomerne. Her var en kærdommen chance for at komme disse kronragede angste unge mænd lidt i møde og gennem smil og kærlig indre tænkning vise dem at vi fra det underlige vesten ikke var så skræmmende som deres medier havde fortalt dem. Jeg prøvede blot at tænke på dem som en lokal variant af de sjove læderklædte Nazibøsser vi altid har med i vestlige Prider som en del af vores livsglade oprør mod alt det, der strammer os. Og miraklet skete da også at deres hadske ansigter begyndte at ændre sig og de begyndte at komme med søde drillende bemærkninger til mig. Og jo mere jeg kom i snak med især de nazister, som kunne lidt engelsk, jo mere begyndte jeg at glemme

min opgave med som "afstandtagende" fotograf at skildre dem. Vigtigst var at jeg ved at bevæge mig indenfor kastevidde havde fundet det bedste middel mod deres brosten og menneskelort – derinde hvor man kan begynde at se hinanden i øjnene og grine sammen som lige mennesker. Nøjagtig som jeg havde lært at gøre det med sorte kriminelle, når de i min ungdom forsøgte at overfalde mig. Og i samme øjeblik jeg havde besluttet mig for at nedbryde denne nye Berlinmur mellem "dem og os", ja, da faldt den straks omkring mig som Jerikos mure – ikke mindst fordi den jo også fra min side havde været indbildt af mine medbragte fordomme. Og at stå der og drikke øl sammen med sine indbildte "fjender" med deres store hagekors på armene, ja, det føltes i situationen som julefreden i 1914, hvor tyske og britiske soldater kom ud af deres skyttegrave og skålede sammen.

Og, ja, da intet er sødere og mere kvindeligt end freden, kan dette jo også bringe en i en slags Himmerige. Som eneste mand nød jeg i al fald bagefter hengivenheden fra Amnestys søde piger, som selv aldrig havde turdet komme i nærheden af deres "farlige" modstandere. Da de så mine billeder gik det op for dem at de havde malet sig selv op bag frygtens intolerante barrikader og flere takkede mig for at have hjulpet dem til at se mennesket bag "hadet."

Det er dog lidt letkøbt for mig her at "springe ud" som den store helt på deres bekostning, for modsat disse unge idealister havde jeg jo fået mange års erfaring i at arbejde med "hadets børn" og vidste at der intet var at frygte og kom ikke som dem anstigende i alle regnbuens lånte fjer. Hvem kan føle sig truet af en gammel grå mand?

Situationen mindede mig lidt om et foredrag jeg lige havde holdt om integration for en tilsvarende gruppe unge idealister til Amnestys årsmøde i Århus.

Tilfældet ville at jeg kom i togvogn hjem med en helt flok unge Amnesty piger, der bombarderede mig med spørgsmål, "Hvordan får du dog så mange

indvandervener, som vi så på dine billeder? Vi selv har ingen.” Jeg besvarede spørgsmålet ved at give mig i snak med et par somaliske flygtninge, der i samme øjeblik trådte ind i vognen, og i stedet sidde i ivrig snak med dem hele vejen til København, hvor jeg sammen med disse, mine nyeste indvandervener, sagde pænt farvel til de unge hvide idealister med en undskyldning om at jeg havde glemt også at integrere mig med dem undervejs. Man behøver ikke at tage helt til Østeuropa for at opleve mennesker lammet af gensidig frygt og berøringsangst overfor hinanden, men må aldrig glemme at det ikke er noget de selv har valgt.

Nå, men med mit tilsvarende omkostningsfri lærestykke inviterede de unge Amnesty piger mig straks med på næste års ”Pickvick with the Devil” i Østeuropa – eller som jeg ser det – en afslappende ferietur med dejlige piger til eksotiske nye ”fribyer”, restauranter og bøssebarer blandet med lidt genbrugte støvler fra kommunismens tid, som disse undertrykte lande blot nu havde fundet på at bruge til at lokke os turister fra Vesten dertil – vel vidende at vi har et enormt behov for at bekræfte og demonstrere vores eget højt udviklede frisind – selvom det ikke er længere siden end min barndom i Vestjylland at dette var på østeuropæisk niveau.

Så bare rolig, kære bøsser og lesbiske. Måske russerne er uden for vores EU-pædagogiske rækkevidde, men så længe vi aktivt integrerer os med østeuropæerne – sådan som vi gjorde det på vores hyggelige skovtur i Letland - ja, så vil de forandre sig ligeså hurtigt som Dansk Folkeparti gjorde det overfor homoseksuelle. Så vil også de anerkende og beskytte deres hjemmebryggede homoer som en del af ”vores nationale værdier” – i al fald i samme befriende øjeblik hvor også de har fundet nye indbildte fjender – f.eks. i form af muslimer og flygtninge. Og ja, i skrivende stund får jeg jo allerede ret. 30 år efter murens

fald kan det ikke gå hurtigt nok for dem – og os - med at bygge nye mure.

Men frem for at bruge penge på at bygge nye mure for også herhjemme at beskytte vort hårdt tilkæmpede nye danske frisind hvad angår homoseksuelle mod "truslen" fra muslimske indvandrere, hvorfor ikke i stedet tjene lidt penge på vore muslimer? Som sagt får man kun indflydelse ved at blande sig med mennesker, og da jeg begyndte aktivt efter 9/11 at integrere mig med danske muslimer, fik jeg også en sjov mulighed for at påvirke dem lidt. Jeg blev hurtigt kendt iblandt dem, og en af mine nye muslimske veninder, der var meget aktiv politisk, Roya Moghaddas, foreslog mig en dag som taler på Rådhuspladsen til den store menneskerettighedsdag hun havde arrangeret for indvandrere. Det sagde jeg selvfølgelig ja til, men for det første blev jeg irriteret på hende fordi jeg for at nå frem var nødt til at afkorte den nye campingtur min kone og jeg netop var på i de selvsamme baltiske lande, som vi så gerne lige ville kende nu hvor vi skulle til at dele skæbne med dem i EU. Men - nok så vigtigt – fordi Roya lige havde skrevet en artikel i Politiken, hvori hun argumenterede imod at homoseksuelle skulle have ret til kunstig insemination og adoption. Når man lige troede at hun var en velintegreret indvandrer og så indser at hun ikke er andet end den samme reaktionære vestjyske bonderøv, jeg selv var engang, - ja, så bliver man jo lidt ond i sulet over at lære at hun ikke på de 10 år hun havde været i Danmark ikke havde opnået samme frisind som det KUN tog mig 50 år at opnå. Så jeg tænkte over hvordan jeg mon bedst kunne sætte hende på plads og give hende en lærestreg hun aldrig ville glemme. Hun forventede sikkert at jeg ville holde en hallalhippie-tale om at menneskerettigheder handlede om at vi skal huske at være gode mod indvandrerne og lignende tomt vrøvl. Nej, lad mig

hellere drille Roya så hun rigtig kom til at rødme overfor alle de forsamlede indvandrere, de fleste muslimer. Derfor lavede jeg hele talen udelukkende om "menneskerettigheder for bøsser og lesbiske" med et langt drillende angreb på hendes og mange andre muslimers homofobi:

"Og denne åbenlyse diskrimination og krænkelse af menneskerettighedernes ånd fortsætter hver gang diskussionen kommer op i folketinget om homoseksuelle pars lige rettigheder til adoption, kunstig insemination osv. Nej, ikke meget har forandret siden min barndom i Vestjylland, hvor det lykkedes os at gøre de homoseksuelle lige så usynlige som i Saudi-Arabien, så de ofte følte sig tvunget ind i meningsløse, selvfornegetende "tvangsægteskaber" med heteroseksuelle for slet og ret at overleve psykisk i vores skjulte og ubevidste holdningsterror. At menneskerettigheder ustandseligt kommer i konflikt med vore nedarvede undertrykkelsesmønstre viser netop tvangsægteskabers kuldsejling med artikel 16 i menneskerettigheds-erklæringen."

Her havde talte jeg også overfor den tusindtallige skare af muslimer imod andre former for social kontrol med en vis frygt for at de ville udvandre. Det skete ikke fordi de kunne mærke at essensen af talen var kærlig og inkluderende overfor dem, hvilket altid er forudsætningen for at integrationen lykkes og de åbner sig op for de nye ideer. Afstandtagen og fordømmelse for kun folk til at lukke af. Først og fremmest handlede det om for mig at drille min kære veninde, Roya, og det var med slet skjult fryd at jeg ud af øjenkrogene kunne se hende stå og skamme sig nede i mængden på Rådhuspladsen lige efter at hun havde introduceret mig på scenen. Efter min tale skulle igen op for at takke mig, så overbevisende hun nu magtede at gøre dette overfor sine pinligt tavse iranske venner, sin familie og alle de andre.

Men moralen af det hele er at det faktisk BETALER SIG at drille sine venner. For

nogle dage efter fik jeg en e-mail fra en fuldstændig ukendt bøsse. Han var helt tilfældigt kommet gående over pladsen den dag og havde overhørt min tale og var blevet grebet dybt af den. Derfor ønskede han at takke mig for mit engagement i de homoseksuelles sag. Han havde fået en mindre arv og lavet en pris, som han tidligere år havde uddelt til støtte for homoseksuelle kandidaters valgkamp til det engelske parlament. Men i år syntes han at jeg fortjente pengene og sendte mig derfor kvit og frit 19.000 kr. Jeg har aldrig mødt ham, da han ønsker at være anonym skabsbøsse, men jeg kender hans navn og identitet. Så med politikere som konstant taler hen over indvandrerne og ikke med dem og som prøver at vise at Danmark ikke har nogen økonomisk nettogevinst af indvandrere, kan man ikke andet end at sætte pris på at man har så dyrebare og kostelige venner som Roya til at bevise hvor meget vi faktisk kan tjene på at integrere os med bøsser og muslimer – på en gang! Især når vi kærligt driller dem lidt, hvilket er den selviske indfaldsvinkel jeg lige siden har brugt som bedste argument for at vi bør integrere os med vore medborgere. Igen er gevinsten et lille Himmerige, for dels har Roya siden rettet sig ind og selv tilegnet sig mine ”danske værdier”, som vel at mærke ikke engang halvdelen af folketingets medlemmer på det tidspunkt repræsenterede med deres modstand mod ”kunstig insemination og adoption for homoseksuelle”. Roya havde faktisk blot udtrykt sin mands synspunkter – opstillet som han var for venstre. Sidenhen har jeg hjulpet hende ud af dette menneskeundertrykkende ægteskab – og hun har forvandlet sig fra ikke blot ”kær veninde” til nærmest en ”kæreste” både for mig og de homoseksuelle som forkæmper for deres ”menneskerettigheder.” Jo, jo, både hendes mand Jens og hans parti er også siden kommet til fornuft – i al fald på det punkt – selvom det tog min gode ven Søren Pind lang tid.

Der gik faktisk hele 10 år mere inden det - ligeledes ved at bruge de homoseksuelle som løftestang - lykkedes mig at vinde Søren Pind over – selvom han foretrækker at se det lige omvendt, at han brugte de homoseksuelle til at vinde mit hjerte med. Efter mange års fjendskab imellem os fik DR2 den ide at sætte os sammen i Tv-serien "Pind og Holdt i USA", hvor han skulle trække mig ind i sin velhaver verden og jeg skulle introducere ham til mine fattige ghettovenner. Men en kolossal anstødssten for at vi kunne nå hinanden var hele tiden vores forskellige syn på præsident Reagan, som han beundrede, og som jeg kun syntes han skabt ulykke for de sorte og fattige. Flere gange var vi begge ved at ryge helt op i det røde felt pga. Reagan. Og så havde Pind tilmed den frækhed at invitere mig med til en stor fundraiser for det Republikanske Parti, men ok, jeg besluttede mig som sædvanligt til at spille gode miner til slet spil, hvilket man jo ligeså godt kan når man ved at alle tv-seerne derhjemme sidder og studere ens ansigtstræk under komediespillet. Tilmed var jeg blevet tvunget til at købe et fint jakkesæt hjemmefra for at gennemføre komedien. 100 kr. havde jeg givet for den i Blå Kors og viste Søren kvitteringen for at demonstrere at jeg ikke vil spendere en øre mere på hans republikanske venner. Men da vi så trådte ind i den store festsal med hundredvis af ærkereaktionære republikanere kan det nok være at jeg ikke længere blev nødt til blot at spille rollen som tolerant. Nej, mit ansigt lyste op i et stort ægte smil mens jeg begejstret råbte til Søren, "Er du klar over hvem det er herinde? Det er jo The Log Cabin Republicans, som var de første til sammen med "Black and White Men Together" at sponsorere Amerikanske Billeder i vores fattigste start i San Francisco. De homoseksuelle republikanere uden hvis støtte jeg måske ikke ville have stået her sammen med dig i dag, Søren." Men Søren var selvfølgelig godt klar over hvem han inviterede mig sammen med, "Jacob, jeg gjorde det jo også kun fordi jeg gerne ville gøre dig glad." Men ligesom med Roya kunne jeg så ikke dy mig for ved middagsbordet at

drille ham med hans reaktionære syn som Venstremand. Jeg faldt straks i god snak med mine republikanske bordherrer om mit lange engagement i bøsserettigheder (uden i dette pæne Tuxedo-klædte selskab at gå i alt for saftige detaljer), og det samme gjorde Søren. Så jeg kunne ikke lade være med at fortælle dem, "Er I klar over at Søren stemte imod homoseksuelle ægteskaber i kirken?" De så først lidt fortørnede ud, men var desværre som liberale enige med ham i at stat og kirke bør være adskilt.

Øv, men alligevel blev hele denne homo-republikanske aften en vindingsaften for os begge. For efter at jeg på hele turen i USA havde udsat hans elskede Reagan for nådesløs kritik, sluttede jeg aftenen med at sige, "OK, Søren, I morgen lover jeg at jeg endelig vil sige noget positivt om Reagan, for jeg kom faktisk i tanke om noget her i aften."

Han kunne ikke vente til næste dag og vores kamerahold var ligeså ivrige efter at filme miraklet, at jeg endelig havde noget positivt at sige om Reagan. Så vi satte os i bilen fra Washington til New York og da jeg derfor vidste at jeg havde mindst fire timers taletid, tænkte jeg at Søren ikke skulle slippe for billigt og høre min ros af Reagan helt omkostningsfrit. Så jeg tog ham på en lang bloddryppende rejse først, som jeg for længst har glemt, men dog husker gik igennem Sydafrika og Nicaragua, hvor Reagan havde sat mit liv på spil (se "Om at sige ja til de fattige lande II") indtil jeg endelig efter flere timer kom til min pointe. På det tidspunkt, hvor jeg havde været i Californien og vise mit show første gang i 1978 da Burial Clay blev myrdet, huskede jeg hvordan alle i bøssemiljøet havde været helt oppe at køre. Der havde en hadsk homofobisk politiker introduceret Briggs loven, som ville forbyde homofile lærere at undervise i skolerne. Harvey Milk var i endeløse debatter med John Briggs og Anita Bryants "Save our children", som hævdede at skolebørn ville blive hjernevasket til at blive homoseksuelle mens Milk prøvede at latterliggøre dem med at i så fald ville de jo også blive nonner af

at blive undervist i katolske skoler. Da også guvernør Ronald Reagan støttede loven, var det en tabersag for de homoseksuelle. 61% ville stemme for den. Så var det at to skoledrenge, der var bøsser, gik op til Reagan og prøvede at overbevise ham om at det ikke var nogen god ide at forbyde homofile skolelærere, for så kunne skolebørn, der lige havde fået en dårlig karakter, jo tænkes i hævn at melde deres lærer for at være homoseksuel. "Nej, det kan vi sandelig ikke have, drenge!" sagde Reagan og vendte så på en tallerken og støttede de homoseksuelles kamp mod loven. Med Reagans støtte endte 58% nu med at nedstemme lovforslaget. Det var i denne kamp at "The Log Cabin Republicans" blev formet og mange homoseksuelle, som traditionelt havde været demokrater, "sprang nu ud" som Reagan-republikanere i taknemmelighed. For, som jeg sagde til den lydhøre Søren, "der viste Reagan virkeligt mod. Det var nemlig lige på det tidspunkt han første gang stillede op som præsident og på landsplan vidste han godt at det ville være det rene selvmord at støtte de homoseksuelle. Men han gjorde det, Søren! Dengang blev han også min helt."

Søren Pind og alle kamerafolkene var fuldstændig rørte og tavse efter mit lange foredrag, men mest forbavsede over at jeg så overbevisende havde kunnet finde noget som helst positivt at sige om Reagan efter at jeg fra første dag under en prøvefilming i Pinds kontor på Christiansborg havde opført en "sand krigsdans" (Sørens udtryk), da jeg så hans store fotografi på væggen af ham give hånd til Reagan i Det Hvide Hus. "Sådan en skør mand vil jeg ikke ud at rejse med!" sagde Pind til DR2 – og følelserne var gengældte fra min side. Vi lod os dog overtale, men jeg fortsatte dag efter dag i USA med at berette om Reagans blodige forbrydelser. Men takket være de homoseksuelle vandt vi som ved et mirakel til sidst hinandens hjerter – og, ja, det føles jo som et sandt Himmerige at han tilmed løste sognebånd for siden at gå sammen med mig i kirke hos Kathrine

Lilleør ☺

I de mellemliggende år er der sket en rivende udvikling for homoseksuelle rettigheder og synet på bøsser og lesbiske, men at kampen ikke er slut oplever jeg bl.a. hvert år i Pride paraderne, når unge fra skolerne kommer op til mig for at takke mig for at mit foredrag i deres skole gav dem mod til at springe ud. For at meget af undertrykkelsen alligevel fortsætter – ikke mindst i skolerne – får jeg de underligste indblik i. Da jeg havde rundvisninger i Louisiana under min udstilling i 2010 i reglen med hundredvis af tilskuere efter mig, fortalte jeg en dag om mit billede om en sort og en hvid bøsse i seng med hinanden og hvordan jeg havde taget billedet i tiden hvor jeg arbejdede med "Black and White Men Together". Pludselig kom jeg til at tænke på Lawrence og hans kidnapning af mine billeder og dramaet med at få teatret i SF op at stå, og hvordan jeg der havde haft det vidunderlige gensyn med min voldtægtsmand, der havde sat hele min rejse ind i bøssernes verden i gang. Og pludselig gik det op for mig, at det var første gang i 39 år at jeg havde turde stå frem med det – først 10 år efter min præstefars død – og begyndte at fundere over om det var den samme skam over at blive voldtaget jeg havde undertrykt i så mange år som får så mange kvinder til aldrig at fortælle om deres voldtægter. Og var det mon kun fordi jeg her følte mig absolut tryk midt i mit livs største succes båret af kærlige, beundrende tilskuere omkring mig at jeg fik kraften til at bearbejde skammen med deres hjælp? Jeg følte nemlig kun kærlige vibrationer omkring mig og intet chok da jeg fortalte historien, som måske heller ikke rystede dem mere end alle de andre historier, jeg trak dem igennem om "mit medlemskab af Ku Klux Klan", om "mine masse mordervenner" osv. Derfor følte det nu fuldstændig naturligt for mig at bruge dette kærlige publikum som min katolske skriftestol om det der på så mange voldtægtsramte ender med i deres egne hoveder at blive "min synd."

Nej, mit eget chok kom næste morgen efter denne aftenrundvisning på Louisiana. Der viste jeg "Amerikanske Billeder" for en skole 8-10. klasse elever i Kastrup, og da jeg så i pausen allerede kl. 11 spurgte dem om de havde nogle spørgsmål, røg der straks en gruppe fingre op fra nogle grinende drenge i forreste række:

"Hvordan følte det at blive bollet i røven af en sort bøssekarl?" Spørgsmålet affødte en rungende sals latter, hvis lige jeg kun enkelte gange i de mest primitive reaktionære amerikanske sydstater og cowboystater tilbage i 1980'erne på samme hånende måde fra unge usikre mænd når afsnittet om homoseksuelle kom på i fjerde time af mit show. Er mange danske unge i dag ligeså undertrykkende som uoplyste amerikanere i 80'erne?

Jeg blev fuldstændig slået omkuld af spørgsmålet, der først og fremmest afslørede at det jeg havde stået for første gang i mit liv og fortalt et frisindet, oplyst publikum ved 8-9-tiden aftenen før i Nordsjælland inden 8-9-tiden næste morgen var rygtedes ned til den sydlige del af Amager. Ligeså lamslået som jeg blev i det øjeblik, ligeså lammede kan jeg forestille mig at unge bøsser er det i den alder af angst for at springe ud i så hadsk en atmosfære. Og ligeså anklagende er jeg derfor overfor de forældre og lærere, der har forsømt at give børnene en mere inkluderende tænkning, og derved bliver medskyldige i at så mange unge homoseksuelle stadig drives til selvmord.

Ak! nu føler jeg til fulde
hjertets hårdhed, hjertets kulde.
Hvad udsprang af disse fjelde,
navnet værd, til at gengælde,
Frelsermand, din kærlighed?

Når vi ikke engang magter at give vore egne danske børn en ordentlig

opdragelse undrer det ikke at vi også forsømmer at pakke vore indvandrere ud af deres lignende snavsede bylter og hjælpe dem bedre ind i vores eget postulerede "danske frisind" – selv i 2. og 3. generation. Således er der "intet nyt fra vestfronten" når Erich Maria Remarque fastslår, "Først når man nøje ved, hvordan børnebørnene er faldet ud, kan man bedømme, om man har opdraget sine børn godt".

Da sprog og tænkning hos så mange af vore indvandrere afslører i hvor høj grad vi danskere har svigtet vores opdragende opgave ved ikke aktivt at integrere os med dem – modsat de få heldige, der som Naser Khader fik vores hjælp til at komme ud af sin medbragte mellemøstlige homofobi – har det været en glæde for mig på mine gamle dage at åbne dialogcentret Ubuntuhuset. Her prøver jeg at skabe nogle trygge rammer, hvor unge homoseksuelle af indvandrerbaggrund fra SABAAH kan lave deres befriende undervisningskurser og hjælpe andre med at springe ud. Og her får jeg et trist billede af hvor voldsom den homofobiske undertrykkelse stadig er mange steder i verden, når jeg samler LGBT-Asylum flygtninge – på flugt fra kristen afrikansk og muslimsk mellemøstlig forfølgelse – til fester og middage, da de selv i Danmark føler sig forfulgte af asylsøgere fra deres egne hjemlande og ikke trygt kan samles med dem. Når jeg ser og fotograferer op til 80 afrikanske og arabiske, kristne og muslimske, sorte, brune, gule og hvide bøsser og lesbiske sidde fuldstændig integreret i skødet på hinanden i mine røde sofaer, mange af dem for første gang i deres liv frit kyssende, - ja, så frydes jeg over at et eller andet i min lange rejse med bøsserne endte med at gå op i en højere befriende enhed. Da jeg første gang ankom lidt forsinket til deres fest og så dem nærmest i stabler ovenpå hinanden ude i stuen, spurgte jeg forbavset, "Jamen, hvorfor bruger I dog ikke også foredragslokalet her inde ved siden af?" Hvorpå både kristne og muslimer alle som en svarede, "Jamen, vi vil da ikke besudle moskeen med vores fest!" De sagde ikke "beskidte

fest”, men jeg kunne næsten høre deres internalisering mellem ordene. Wow, da indså i hvor høj grad selv de, der i den grad er blevet undertrykt af deres egen religion, stadig følte sig underkuet af den her hvor de i det mindste ikke som i Uganda blev slået ihjel af den. Så jeg fik straks åbnet dørene og sparket dem ind i kvindemoskeen/synagogen. Og næste gang de samledes og skulle have optræden af festligt udklædte Drag Queens gav både jeg og imamen Sherin Khankan naturligvis disse tilladelser til som de eneste at optræde i deres højhælede sko skønt alle normalt smider skoene derinde. For hos os gælder det i lige så høj grad om at befri religioner som mennesker.

Dog jeg tror, af dine vunder
væld udsprang til stort vidunder,
mægtigt til hver sten at vælte,
til isbjerge selv at smelte,
til at tvætte hjertet rent.

Så frihedskampen fortsætter og med denne lange beretning har jeg blot ville fortælle hvordan jeg selv tilfældigt blev trukket ind i kampen og hvilke glæder jeg fik ved livet igennem at være en del af den.

Nogle bøsser i dag vil sikkert ærgre sig over ikke helt i mine mange fortællinger her om f.eks. ”dirty old men” at kunne genkende sig selv og deres egen succes. Og jeg vil derfor slutte dette kapitel af med også lige at notere at det største antal bøsser jeg har mødt i mit liv selvfølgelig ikke er de få selvhadende, jeg mødte på landevejen i min ungdom, men de uforholdsmæssigt mange jeg sidenhen har mødt i kraft af mit arbejde i deres roller som lærere, professorer, præster, museumsdirektører, arrangører, og andre former for formidlere og befriere. Lige siden jeg og Tony på det første års turne blev inviteret hjem til middag af direktøren for Århus Kunstmuseum med hans partner i deres elegante hjem

med udsigt over havet har jeg dog lagt mærke til at emnet om deres seksualitet så godt som aldrig blev berørt i vores samtaler. I hvert fald ikke hvis jeg ikke selv spurgte ind til det på samme måde som jeg gør det med andre minoriteter jeg har arbejdet med såsom de sorte, kvinder, jøder, muslimer etc. For det regnes jo for nedladende og en del af undertrykkelsen overhovedet at spørge om "hvordan det føles at være minoritet" selv om jeg inderst inde er klar over at de som har klaret sig godt på trods af undertrykkelsen, jo også ind imellem har behov for at tale om deres kamp.

Det bliver dog for lang en historie her, hvor jeg har begrænset mig til kun at fortælle om dem, jeg kom i kontakt med I KRAFT AF at de var bøsser – ikke om alle dem jeg kom i kontakt med i kraft af mit senere arbejde med Amerikanske Billeder – selvom dette værk ikke ville være blevet skabt uden bøssernes kærlige hjælp, dem som ved at åbne deres smerte for mig også gav mig et liv.

Du, som har dig selv mig givet,
lad i dig mig elske livet,
så for dig kun hjertet banker,
så kun du i mine tanker
er den dybe sammenhæng!